

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple embracing in a whiskey distillery. The man, with a beard and a large tiger tattoo on his chest, is holding the woman from behind. The woman is wearing a white shirt and a necklace. They are surrounded by wooden barrels. The title "Drunk On You" is written in a large, yellow, cursive font across the center of the image.

Drunk On You

■ A LOVE & WHISKEY NOVEL ■

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NIKKI ASH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Drunk On You

🍷 A LOVE & WHISKEY NOVEL 🍷

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NIKKI ASH

contents

[Drunk on You Çalma Listesi](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Onaltı Yedinci](#)

[Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onuncu Onbirinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[YirmiOniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci](#)

[Onyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#) -

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Yirmi İkinci Bölüm Yirmi](#)

[Üçüncü Yirmi Yirmi Yirmi](#)

[Yirmi Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[BölümDördüncü Beşinci](#)

[Altıncı](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)

[Otuzuncu](#)

[Otuzbirinci Bölüm Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

Seninle Sarhoş (Bir Aşk ve Viski Romanı)

Copyright © 2023 by Nikki Ash

Tüm hakları saklıdır

Web sitemi ziyaret edin: www.authornikkiash.com

Kapak Tasarımcısı: Jersey Girl Tasarım

Editörü: Jovana Shirley, Öngörülemeyen

Düzenleme Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

drunk on you playlist

Undrunk - Fletcher
Beautiful - Akon
I Feel it Coming - The Weeknd Crazy
- K.C. & JoJo
Gelecekteki Eski Sevgili - Abigail
Barlow & Ariza Dün Gece - Morgan
Wallen
Don't - Ed Sheeran U
Got it Bad - Usher
Yeah! - Usher
There's Nothing Holding Me Back - Shawn Mendes Tüm

çalma listelerimi buradan dinleyin: [Nikki Ash'in Çalma](#)

[Listeleri](#)

*Bu dünyada kendi yerlerini bulmaya çalışan kadınlar, yalnız değilsiniz.
Seni görüyorum.
Sana inanıyorum.
Sen .*

BİRİNCİ BÖLÜM

ANASTASIA

"TEŞEKKÜRLER, *ANNABELLA*. BU HEPSE OLACAK," DER VICTORIA , KAPATIRKEN dosya klasörünün üzerinden geçtik ve koltuğuna geri oturdu.

Yarı siyah, yarı gümüş saçlarıyla bana *101 Dalmaçyalı*'daki Cruella de Vil'i hatırlatıyor ve bir yerlerde rehin tuttuğu yavru köpek zulası olup olmadığını merak ediyorum.

"Adım Anastasia," diye düzeltiyorum, ilk kez değil, raporları masadan kaldırırken. "Başka bir şey varsa-"

"Hayır. Sanırım ihtiyacımız olan her şeye sahibiz." Sahte bir gülümseme takınarak sessizce kovulduğumu belirtiyor.

Dosyaları babamın geçen yıl doğum günümde bana gönderdiği Bottega Veneta çantama tıktırıyorum ve kendimi tamamen reddedilmiş hissederek ayağa kalkıyorum. O raporlar ve projeksiyonlar üzerinde saatlerce çalışmışım ama *Cruella* onlara bir göz bile atmamıştı. Bu fikri geçen ay bir toplantıda gündeme getirdiğimde ve o da bunu sunabileceğimi söylediğinde, saçmaladığımı anlamalıydım.

Ofisime döndüğümde Paige -en iyi arkadaşım ve meslektaşım- beni bekliyordu. İnce vücudu, çarpıcı bakışları ve topuklu ayakkabılarıyla çoğu erkeğin üzerinde yükseldiği gerçeği arasında, Benson Liquor'un pazarlama yöneticisinden çok bir podyum modeline benziyor. Yüz ifademi gördüğü anda dudakları büzülüyor.

Kapım kapandığında, "Ne büyük kayıp," diye tıslıyorum.

Dosyaları çantamdan çıkarıp çöp tenekesine atıyorum, zamanımın çoğunu onlar üzerinde çalışarak harcadığım için sinirleniyorum.

Victoria kendi fikirleri dışında kimsenin fikirlerini ya da düşüncelerini önemsemiyordu. Paige karşımdaki ziyaretçi koltuğuna otururken ben masamın etrafında dönüp koltuğuma yığılıyorum.

"Sorun sen değilsin," diyor sarı saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak. "Victoria her şeyi bilen, kontrolcü biri ve böyle devam ederse bu şirketi yerin dibine sokacak."

Yalan söylemiyor. Rakamlar bu çeyrekte yüzde otuz düştü - şirket için tüm zamanların en düşük seviyesi. Victoria bunun için ekonomiyi suçluyor, ancak rakamlarımızı rakiplerimizle karşılaştırdığınızda, onlarınkinin arttığını görüyorsunuz. Ekonomi şu anda sallantıda olabilir ama bu insanları içmekten alıkoymuyor.

"Ve bu gerçekleştiğinde burada olmak isteyeceğim son şey." Ellerimi karnımın üzerinde kavuşturup bacak bacak üstüne atıyorum. "Babası emekli olduğunda, içki endüstrisi hakkında hiçbir şey bilmeyen sosyetik kızının şirketin başına geçmesine izin vermenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü asla anlayamayacağım."

"Çünkü o bir babasının kızı," diye alay ediyor Paige ve ardından gülme modunda olmamama rağmen bir kahkaha atmama neden oluyor.

"Güzel olmalı," diye mırıldanıyorum, tam o sırada telefonum çalıyor ve ekranımda *babam* beliriyor. "Ve şeytandan bahsetmişken..."

Paige görebilsin diye telefonumu çevirdim ve irkildi.

"Buna cevap vermek istediğine emin misin? Zaten yeterince kötü bir sabah geçirdin."

"Konuşmayı bitirmek daha iyi."

Anlayışla başını sallıyor ve ayağa kalkıyor. "Öğle yemeği?"

"John'la buluşmayacak mısın?" Paige ve erkek arkadaşı birbirlerine yakın yerlerde çalıştıkları için genellikle öğle yemeğinde buluşurlar.

"Hayır, öğle yemeği toplantısı var." "Tamam, o zaman öğle yemeği yiyelim."

"Kulağa hoş geliyor."

Babamın aramasını kaçırdığım için, Paige kapıyı arkasından kapattıktan sonra onu geri arıyorum.

"Anastasia, seni kötü bir zamanda mı yakaladım?" diye sorar cevap verdiğinde. "İsteyim ama birkaç dakikam var."

Babam iç geçiriyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum.

Biz.

Sahip olduğum tek ebeveynimle bir ilişkim olması için her şeyimi verirdim ama bu ebeveyn ölümünden kısmen sorumlu bunu yapmak .

diğer ebeveynimin.

Küçükken babama yakındım - bir işkoliğin kızı olarak olabileceğim kadar yakındım - ama işi , onu ailesinden daha üstün tutmaya başladı. Ergenlik dönemimde yaramazlık yapmak ve başımı belaya sokmak da dahil olmak üzere onun dikkatini çekmek için her şeyi denedim, ancak annem ve ben onun şirketiyle rekabet edemedik.

Liseden mezun olduktan ve üniversiteye gittikten sonra, ailemle aram daha da kötüleşti, özellikle de öfkelenmeye devam ettiğimde ve ilk yılımda neredeyse üniversiteden atılıyordum. Neyse ki çok geç olmadan hayatımı toparladım.

Üniversite mezuniyetimden hemen önce, annem ondan boşanmak istedi, ama o her şeyin farklı olacağına yemin ederek ona bir şans daha vermesi için yalvardı. Tabii ki annem kabul etti -çünkü annemin sevdiği tek erkek oydu- ama mezuniyetimden birkaç hafta sonra akşam yemeğindeyken, kaplanların çizgilerini değiştiremeyeceğini kanıtladı. Tüm detayları bilmiyorum ama söylediğine göre işle ilgili halletmesi gereken bir mesele varmış. Yemek sırasında mesaj atarak ve telefonla konuşarak onu görmezden gelmesine sinirlenmiş ve restoranı hışımına terk etmiş.

Kaldırıma adımını atar atmaz bir anda bir araba çıkageldi; sarhoş bir sürücü kontrolünü kaybedip kaldırıma fırladı ve ona çarptı. Babam arkasındaydı ve her şeyi gördü. 911'i aramış ve onu kollarına almış ama onlar oraya varamadan ölmüş.

Aynı zamanda en iyi arkadaşım olan annemi kaybettikten sonra İngiltere'ye gittim, otelcilik alanında MBA yaptım ve Benson Liquor'da çalışmaya başladım ve baş pazarlama analistlerinden biri oldum.

Babam ve ben birkaç yıl konuşmadık - çabalamadığı için değil -Ama annemin üçüncü ölüm yıldönümünde bana bir mesaj bıraktı ve konuşmak için yalvardı. Ben de kabul ettim.

Üç yıl oldu ve genellikle ayda bir ya da iki kez konuşuyoruz. Aramızdaki mesafeden nefret ediyorum ve onu öldürenin babam olmadığını biliyorum ama bir yanım onu suçlamaktan da kendini alamıyor.

"İşler nasıl?" Babam sohbet eder gibi soruyor.

"Meşgulüm," diye karşılık veriyorum. "Bilirsin, kendime bir gelecek yaratmaya çalışıyorum." Ses tonumdaki acıyı uzak tutamıyorum.

Çok yorulmuşum. Son birkaç yıldır haftada altmış saatten fazla çalışarak şirket basamaklarını tırmanmayı umuyordum. Hep babamla çalışacağımı düşünmüştüm ama her şey ters gittikten sonra

ve ben ayrıldım, bir kez bile eve gelip şirketi için çalışmamı istemedi. Benimle iş konuşmadı bile.

Ne zaman işle ilgili bir konu açsam "İşle aileyi karıştırmak istemiyorum" diyor.

Ne zaman biri sorsa, her zaman beni özlediğini ama kanatlarımı açıp uçtuğum için benimle gurur duyduğunu söyler.

"Hayat çok kısa," diyerek gözlerimi devirmeme neden oluyor. "Mutluluğu bulmaya odaklanmalısın."

Bunu ilk kez söylemiyor ama bugün Victoria ile uğraşmak zorunda kaldıktan sonra sözleri daha da etkili oldu.

"İşiyle evli olan adam söylüyor bunu," diye mırıldandım.

"Kesinlikle," diye kabul ediyor. "Bu da bir şeye her şeyini vermenin ve bu yüzden önemli olan herkesi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim anlamına geliyor."

İtirafı karşısında boğazıma bir duygu yumağı düğümleniyor ama onu yutmayı başarıyorum. O kararlarını verdi ve şimdi hepimiz onlarla yaşamak zorundayız.

"Yeri gelmişken," diye ekliyor ben karşılık vermeyince, "Selene ve ben bu yıl Şükran Günü'ne ev sahipliği yapacağız. Biliyorum daha birkaç ay var ama yeterince haber verirsem izin alıp ziyarete gelebilirsin diye umuyordum. Uçuş masraflarını karşılayabilirim."

Selene onun yeni karısı. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce tanıştılar ve altı ay içinde evlendiler. Onunla bir alıp veremediğim yok -henüz tanışmadım bile- ama onu tanıma düşüncesi anneme ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyor.

"Uçuş paramı kendim ödeyebileceğimi biliyorsun."

Benson'da çalışarak iyi bir hayat sürüyorum - Victoria söyleyeceğim tek bir kelimeyi bile dinlemese bile. Ama dinlemesem bile, annem öldüğünde ondan bana kalan para ve mal varlığı ile babamın benim için kurduğu vakıf sayesinde milyonlar değerindeyim. Ama bana verdiği paraya hiç dokunmadım. Eğer dokunursam, ona tamamen geri gerekecekmiş gibi hissediyorum ve henüz bunu yapmaya hazır değilim.

"Biliyorum," diye mırıldanır. "Sadece... seni özledim, Anastasia. Ve Selene'le tanışmanı çok isterim. Sana gelsek nasıl olur?"

"Yapamam," diye boğuluyorum. "O dönemde işler çok yoğun. Belki yılın ilk ayından sonra. Gitmek zorundayım."

Cevap vermesini beklemeden aramayı sonlandır tuşuna basıyorum ve telefonumu masanın üzerine fırlatıyorum. Sonra yüzümü ellerimin arasına alıp katartık bir ses çıkardım.

Hıçkırarak ağlıyorum, kalkanımı tekrar takmadan önce kendime bir anlık savunmasızlık izni veriyorum.

"PEKİ, TEKSAS'A GERİ DÖNME ŞANSIN VAR MI?" PAIGE SADECE SORUYOR

Bir parça suşi kapıp ağzına atmadan önce. "Peki bunu neden yapayım?" Yemeğimden bir ısırık alarak soruyorum.

Çiğnemeyi bitirdikten sonra bir yudum sake ile yıkıyor ve sonra eğiliyor. "Çünkü Kingston Limited'in sahibi ve CEO'su, ki aynı zamanda baban oluyor, yıl sonunda emekli olacağını açıkladı. Seni bu yüzden aradığını düşündüm."

İnsanların iş dünyasında ilerlemek için onun adını düşünmemesi için annemin kızlık soyadı olan Webb'i kullanmayı seçmeme rağmen, bir kişinin gerçekte kim olduğunu bilmesine izin verdim - Paige. Ona tamamen izin vermem biraz zaman aldı ama kimseye söylemeyeceğini biliyordum.

"O ne?" Neden en ufak bir fikrim olmadığı için nefes nefese kaldım. "Sana söylemedi mi?" Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Hayır! Emin misin?"

Tanıdığım adam asla istifa etmez. Kingston Limited'de yaşıyor ve nefes alıyor.

Telefonumu çıkarıp bir arama yapıyorum ve karşıma çıkan ilk makalede emekli olduğunu açıkladığını görüyorum. Kelimeleri tararken, gördüklerime inanamıyorum, ama bundan daha fazlası ...

"Bana söylemedi," diye fısıldıyorum, duygularımı bastırmaya çalışıyor ama başaramıyorum.

Bu makaleye göre, emekli olmadan önce, yerini alması ve Kingston Limited'i yönetmesi için yeni bir CEO atayacak.

Paige'in yüz hatları yumuşuyor ama onun sempatisini istemiyorum. İstedğim şey, babamın içki sektöründe büyümüş ve yıllardır bu sektörde çalışan kızına neden istifa edeceğinden bahsetmediğini bilmek.

"Buradan çıkmam gerek," diyorum ona, aniden ayağa kalkarak. "Git. Ben hallederim," diyor.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, çantamı omzuma attım ve restorandan dışarı çıktım.

İşe geri dönmek yerine, kimseye haber verme zahmetine bile girmeden doğruca eve gittim.

Oraya vardığımda hiç vakit kaybetmeden babamı arıyorum, o da ilk zil sesinde telefonu açıyor.

"Anastasia, her şey yolunda mı?"

Tabii ki bunu soracaktı. Çünkü annem öldüğünden beri onu aramadım - her zaman ulaşan o oldu.

"Neden bana edeceğini söylemedin?" Direkt konuya girerek soruyorum.

"Asla iş konuşmayız." "Senin seçimin!"

"Evet, çünkü o iş ailemi mahvetti. Senin hakkında konuşmak varken neden bu konu hakkında konuşayım ki? İlişkimiz üzerinde çalışmak varken?"

"O iş sizsiniz," diye belirtiyorum. "Küçük bir kızken orada büyüdüm sayılır. Konferans salonlarında takılır ve bir çalışanmışım gibi davranırdım. Gitmeyi bırakmamın tek nedeni senin bana ilgi göstermeyi bırakmandı."

"Anastasia," diye nefes alır. "Üzgünüm-"

"Aciz olduğumu düşündüğün için mi?" Sözünü keserek soruyorum. "İşletme diplomam var! MBA! Hayatım boyunca içki endüstrisinde yaşadım ve nefes aldım. Neden?" Yaptıklarından ne kadar incindiğimi fark ederek haykırıyorum. "Neden Kingston için çalışacak kadar iyi değilim?"

"Hayır, Anastasia, öyle değil," diyor babam, sesi neredeyse boğulmuş gibi çıkıyor. "Benim için çalışmak isteyeceğini bile düşünmemiştim. Altı yıl önce gölü geçip gittin ve o zamandan beri seni görmedim. Seni eve ziyarete gelmeye bile ikna edemiyorum. Ama aynı zamanda ..." Boğazını temizliyor. "Ve lütfen bunu yanlış anlamayın ama Kingston'ın CEO'su olarak uygun olduğunuzdan emin değilim."

"Ne? Neden?" Konuşmanın yön değiştirmesi karşısında şaşırılmış bir halde soruyorum.

"Yıllar boyunca yaşadığımız sorunlara rağmen kendimi bir aile babası olarak göstermeye özen gösterdim. İnsanlar içki şirketlerini yargılıyor. Bu nedenle, daha aile odaklı birini işe almanın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Alay etmeme engel olamıyorum.

"Biliyorum," diyor babam. "Şirketin yüzü olma konusunda harikaydım ama perde arkasında o kadar da iyi değildim. Bu yüzden bazı değişiklikler yapmak istiyorum. Şirketin farklı bir yöne gittiğini görmek istiyorum. Piknikler, aile dostu etkinlikler, doğum izni. Selene, okul çağında olmayan bebekleri olan çalışanlar için bir kreş kurulmasını önerdi.

"Ailesi olan ve bu geçiş sürecinde yardımcı olabilecek birini işe almayı umuyorum. Yerime geçecek kişinin benim yaptığım hataları yapmasını istemiyorum. İşini ailesinin üstünde tutmasını. Ve eğer seni işe alırsam, korkarım aşkı bulamazsın. Şirketi bir sonraki seviyeye taşımaya çalışmakla çok meşgul olacaksın ve ben senin için daha fazlasını istiyorum Anastasia."

Kim bu adam ve babama ne yaptı?

"Şunu doğru anlamama izin verin. Ailenizi ilk sıraya koymadığınız için, işi daha aile odaklı hale getirmek istiyorsunuz, bu da kendi etinizi ve kanınızı işe almamak anlamına mı geliyor?"

"Hatalarımı düzeltmeye
çalışıyorum." "Beni
uzaklaştırarak mı?!"

"Benim yaptığım bu değil Anastasia. Şirketi yönetebileceğinden hiç şüphem yok ama Kingston'ı yönetmek için doğru pozisyonda olduğunu sanmıyorum. Sende kendimden çok şey görüyorum."

"Beni tanıımıyorsun bile!"

"Seni görmemiş olmam seni tanımadığım anlamına gelmez," diyor. "Sen de en az benim kadar iş ve güç odaklısın."

Sanki artık değilmiş gibi, cidden öyle olduğunu söyledi?

"Hiç çıktın mı?" diye soruyor. "En son ne zaman kendin için bir şey yaptın? Üzgünüm Anastasia, ama seni işe almanın şirket için en iyisi olacağını düşünmüyorum. Ama bu seni sevmediğim ve seninle daha iyi bir ilişki kurmak istemediğim anlamına gelmiyor."

"Gitmeliyim," diye boğuluyorum, söyleyeceği başka bir kelimeyi dinleyemiyorum.

Bitir'e tıklayıp telefonumu masanın üzerine fırlatırken belli belirsiz adımı söylediğini duyuyorum.

"AILEN OLMADIĞI İÇİN Mİ SENİ İŞE ?" PAIGE'İN
Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Geçmişteki hatalarını düzeltmek için Kingston'ı yeniden keşfetmeye karar verdi, buna da bir aile babası ya da kadını işe almakla başlayacak... sanırım."

Ofisimi adımlıyorum, beynim ve duygularım çılgına dönmüş durumda. Dün gece babamla telefonu kapattığımızdan beri bu haldeyim. Orada çalışmamı istemediği için bu kadar üzüleceğimi hiç düşünmemiştim.

Babam bunun ailemizi mahvettiğini söylerken yalan söylemiyordu. Bizi şu anda bulduğumuz yere getiren onun kararları olabilirdi, ancak iş hayatını ailesine tercih etmesini bu kadar kolaylaştıran şey o şirkete olan sevgisiydi. Ve bu yüzden yetişkinliğimin büyük bir bölümünü hem ona hem de şirkete kızarak geçirdim.

Ama o yerin boş olduğunu bildiği için - o kadar güce aç olduğumu düşünüyor ki, ailesiyle ilgili yaptığı korkunç hataların aynısını yapacağımı düşünüyor

-Beni çıldırtıyor ve onun haksız olduğunu kanıtlamak istiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bir parçam onun benim yetenekli olduğumu görmesini ve onu gururlandırmasını istiyor.

"Evli olsaydım, şirketi yeniden keşfetmeme gerek kalmazdı," diye alay ediyorum. "Babamın aksine, zamanımı nasıl yöneteceğimi biliyorum. Hem eş ve anne olup hem de şirketi kolayca yönetebilirdim ve peşimden gelen herkesi mahvetmezdim."

Ama bu sözleri yüksek sesle söylerken bile doğruyu söyleyip söylemediğimi merak ediyorum. Kendimi bildim bileli haftada altmış saatten fazla çalıştım. Çalışma saatlerimi kısaltmak zorunda kalsaydım, başardıklarımı başarabilir miydim? İlgime ihtiyacı olan bir kocam ve çocuğum olsaydı?

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, aniden babama çok mu sert davrandığımı sorguluyorum. Çalışma saatlerini yarıya indirseydi şirketini bu kadar başarılı bir hale getirebilir miydi? Pek emin değilim. Ama bildiğim bir şey varsa o da bunun önemli olmadığı, çünkü olan oldu ve ben ne evliyim ne de yakın zamanda çocuk sahibi olacağım. Ve bekar bir kadın olarak bile kesinlikle CEO olma kapasitesine sahibim. Yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz, Tanrı aşkına. Bir şirketi başarıyla yönetmek için bir kocaya ve iki buçuk çocuğa ihtiyacım yok. Sorun şu ki, babam bir kez kendi yolundan gitmeye karar verdi mi, fikrini değiştirmek mümkün olmuyor. Bu da demek oluyor ki-

"Evli olmaman çok kötü," diyor Paige gülerek ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Ya da bir anne. O zaman ona bu işin nasıl yapıldığını gösterebilirdin."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Ama ya ?"

"Anne mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bir eş." Aklıma çılgınca bir fikir geldi. "Ya *aşık* olup evlenirsem? O zaman beni bu pozisyon için düşünmek zorunda kalırdı." O zaman ona, bir aile kadını olmamama rağmen Kingston'ın yüzü olabileceğimi gösterebilirdim.

"Kimseyle çıkmıyorsun bile," diye dikkat . "Peki hiç *aşık* oldun mu?"

Sorusunu görmezden gelerek beynim bir plan yapıyor. "Reklamcı Ronald'ın bahsettiği şu site neydi? Hani şu zengin erkeklerin kendilerine bir eş bulabildikleri site?"

Paige gülüyor. "Fark etmediysen söyleyeyim, pek de ganimet karısı sayılmazsın. Yani, çok güzelsin ama eminim ki onların da beyinsiz ve uysal olması gerekiyor."

"Doğru, ama o sitede zenginlikle uğraşmaya alışkın, evlilik sözleşmesi için gözünü kırpmayacak adamlar var. Eğer kendime o adamlardan birini bulabilirsem, CEO'luk yarışına girmek için onu kullanabilirim, tıpkı onun beni kullandığı gibi." Ve sonra aklıma geldi. "Ya kimse beni seçmezse?"

Paige gülüyor. "Kes şunu. Güzel ve akıllısın ve varlıklı bir aileden geliyorsun. Neredeyse zarafet damlatıyorsun. Tabii ki aptal numarası yapman gerekecek ama akli başında hiçbir erkek seni koluna takmak için seçmez. En kötü ihtimalle."-Paige omuz silkiyor

- "Barda bir adamı tavlarsın ve onu sahte evliliğe ikna edersin."

Bir erkeği tavlama ve onu göstermelik olarak benimle evlenmeye ikna etmek için barları ya da kulüpleri aramak zorunda kalma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. "Umarım Teksas'ta o servisten eş arayan biri vardır."

"Bekle, Teksas mı?" Kaşlarını çatıyor. "Bu taşınacağın anlamına mı geliyor?" "Kingston'ın merkezi orada."

Paige'in gözleri kocaman oldu. "Benson'ı bırakmak zorunda kalacaksın."

"Biliyorum. Orada CEO pozisyonu için yarışmaya çalışırken burada çalışamam."

Paige başını sallıyor. "Seni özleyeceğim!" Sarılmak için kollarını bana doluyor.

Geri çekildiğimizde gergin bir şekilde yutkunuyorum ve "Görünüşe göre iki haftamı dolduracağım" diyorum, bir yandan da boyumdan büyük işlere kalkışıp kalkışmadığımı merak ediyorum.

Bunu gerçekten yapabilir miyim? Sahte bir koca bulup Teksas'a taşınmak ve babamın kapısına dayanıp şirketini yönetebileceğimi kanıtlamam için bana bir şans vermesini istemek.

Görünüşe göre bunu tek bir yolu var.

"Ŗu görücü usulü evlilik hizmetinin numarasını bulmamız gerekiyor."

İKİNCİ BÖLÜM

JULIAN

KESKİN TIRNAKLAR SIRTIMI KAZIYARAK BENİ UYANDIRIYOR. BU BENİ BİR SÜRE Nerede olduğumu ve kiminle birlikte olduğumu hatırlamak için ikinci saniyem - dün gece buraya getirdiğim isimsiz bir kadınla Houston'da bir otelde. Bunu yaptıktan sonra, her zaman garip olan *bu bir daha asla olmayacak* konuşmasını yapmama gerek kalmadan pes edip gideceğini umarak hareketsiz kalıyorum.

Ama tabii ki, ondan önce gelen ve ondan sonra gelecek olan tüm kadınlar gibi, ipucunu anlamıyor, parmaklarını gövdemin etrafında ve doğru sürüklerken kendini arkama emmeyi seçiyor. Onu sıktığında, ondan uzaklaşıp yataktan kalkıyorum, aramızda daha fazla bir şey olacağına dair en ufak bir şans olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Onu kulüpten aldığım, anlaşılmayı bildiğinden emin oldum - bir gece, karşılıksız ve yarın yollarımızı ayırıyoruz. Kadınlar her zaman o anda kabul eder, fikrimi değiştirecek kişinin kendileri olacağını umarlar ve sonra bir gelecek şansı olmadığını açıkça belirttiğimde kötü adam olmak zorunda kalırım.

Beni duygularımdan vurmayı umarak surat asmaya başlarlar ve bu işe yaramadığında, seksin bir erkeğin kalbine giden yol olduğunu düşünerek baştan çıkarmaya başlarlar. Bu da fikrimi değiştirmeye yetmediğinde, sinirlenir ve yatakta ne kadar berbat olduğuma dair saçma sapan şeyler söyleyerek çekip gitmenin benim değil kendi tercihleri olduğuna kendilerini ikna ederler.

Ve bunu söylemelerine izin vereceğim çünkü bir gece önce yatakta çılglık attıkları çoklu orgazmların sahte olmadığını biliyorum ve eğer onlara kalsaydı, oldukları gibi sülük gibi yapışıklardı. Ama öyle bir şey olmayacak.

"Selam tatlım," diyorum çünkü adını bir türlü hatırlayamıyorum. "Eğlenceliydi ama gitmem gereken bir yer var."

Suratını asması anlık oluyor ve ondan kurtulmanın kolay olmayacağını bildiğim için içimden inliyorum.

Bir saat sonra -en az üç kez yatakta berbat olduğum söylendikten ve evde duş alıp üstümü değiştirmek için durduktan sonra- Rosemary Country Club'a golf oynamaya ve patronumun isteği üzerine onunla öğle yemeği yemeye gidiyorum.

Rosemary, Houston'ın yaklaşık otuz dakika güneyinde yer alan şirin bir kasabadır, dolayısıyla gideceğiniz yere varmanız uzun sürmez. Hayatım boyunca burada yaşadım, ancak birkaç yıl öncesine kadar küçük dairemi kiralamayı bıraktım ve büyürken sadece karşılayabileceğimi hayal ettiğim bir sitede kendime ait bir ev satın aldım.

Arabamı valeye bıraktıktan sonra Samuel'in beni bekleyeceğini bildiğim yere gidiyorum. Beni fark ettiğinde lobiye yeni girmiştim.

"Julian, geldiğin için teşekkürler." Elimi sıktı ve sonra beni kucaklamak için kendine çekti. "Umarım seni randevunu erken bitirmeye zorlamamışımdır."

O sırtıyor, ben de kıkırdıyorum. Dün gece çıkarken, bir randevuya gitmekten bahsettim -kulüpte rastgele bir kadını tavlamaktan. Bana eğer sabaha kadar sürerse, muhtemelen o kadın olduğunu söyledi. Keşke onu evime geri getirmediğimi, bunun yerine Houston'da bir otel odasına yerleşmeyi tercih ettiğimi bilseydi, böylece onunla tekrar karşılaşma şansım olmayacaktı.

"Başka randevu sanmıyorum," diyorum omuz silkerek.

"Aşk bulmaktan vazgeçme. Ve bir kez bulduğunda, gitmesine izin verme." Bana gülümsüyor ama ses tonundaki hüznü hissedebiliyorum.

Samuel için çalıştığım süre boyunca karısını kaybetmesini, kızının taşınmasını -kızını şahsen hiç tanımadım ama yıllar boyunca ondan bahsetti- ve en son olarak da yeniden aşık olmasını izledim. Tanıdığım en zeki adam ama yıllar içinde pek çok aptalca seçim yaptığını ilk o söyleyecektir. Milyarlarca dolarlık bir şirketin sahibi olduğunu düşünürsek, şu anda nasıl hissettiğinden bağımsız olarak seçimlerinin çoğunun akıllıca olduğuna bahse girerim.

Yine de sallayarak onaylıyorum çünkü ona aşkı bulmanın benim için pek de mümkün görünmediğini söylemeyeceğim. Erkek düşkününü bir playboy olduğumdan değil. Her gece yatağında farklı bir kadın olamayacak kadar meşgulüm. Yuva kurmaya istekli olsaydım, bu muhtemelen daha sık sevişmek anlamına gelirdi. Ama bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu zor yoldan öğrendim.

Gerçek şu ki, daha genç ve saf olan ben, bu yaşıma geldiğimde evli ve çocuklu olacağımı düşünüyordum, ancak bu büyüklükte ve bu kadar rekabetçi bir şirkette yükselmek, aşkı ararken gerçekleşmiyor.

On sekiz yaşındayken posta odasında işe başladım ve hayatımda ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Oradan ayak işlerine bakmaya, kodamanlara içecek ve yiyecek getirmeye terfi ettim.

Ancak birkaç yıl sonra Samuel bende bir şeyler gördü ve beni kanatları altına alarak bugün olduğum iş adamı olmama yardımcı oldu.

Kadınların becermek istediği ama onlara bakamadığım için yuva kurmak istemediği züğürt adamdan, kadınların sadece param için istediği milyonere dönüştüm.

Bir seçenek daha var: zengin kadınlar. Bu tip kadınlarla çıkmayı denedim çünkü en azından kendi paraları olduğu için benim paramı istemezlerdi ama o kadar kendini beğenmişlerdi ki onlarla sohbet etmeyi bile beceremiyordum ve yatakta daha da kötüydü - yatağın ortasında yatan ölü bir denizyıldızını hayal edin.

Şimdilik sadece işime ve geleceğime odaklanarak yoluma devam ediyorum. Yaşlanıyor olabilirim ama doğru kadını bulmak için hala çok zamanım olduğunu düşünüyorum.

"Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş," diyorum çantalarımızı golf arabasının arkasına atıp atladıktan sonra - Samuel sürüyor. "Emeklilik, ha?"

"Evet." Kıkırdıyor. "Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Makale yayınlanmadan önce seninle konuşmayı umuyordum ama sen iş için şehir dışındaydın ve bu konuşmayı yüz yüze yapmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Kalbim göğsümde çarpıyor, umarım bu konuşma düşündüğüm yere gider. Son yedi yıldır Operasyon Direktörü olarak görev yaptığım için, şu anki pozisyonumdan daha yüksek tek bir pozisyon var: CEO. Bu pozisyon Samuel' ait olduğu ve ölene kadar da öyle kalacağını düşündüğüm için, benim bu pozisyona gelebileceğimi hiç aklıma getirmemiştim. Ama şimdi, onun resmen istifa etmesiyle, pozisyon açık.

"Bir yıl önce biri altmış yaşında emekli olacağımı söyleseydi yüzüne gülerdim," diyor arabayı ilk deliğe doğru sürerken. Park ediyor ama inmeye kalkışmıyor, ben de olduğum yerde kalıyorum. "Neredeyse kırk yıl önce başladığımdan beri bu iş benim tüm hayatım oldu."

Anlayışla başımı sallıyorum, ne kadar çalışkan biri olduğunu ilk elden biliyorum - ya da şimdiki karısıyla tanışana kadar öyleydi. Son zamanlarda ofisten çok eşiyile vakit geçiriyor.

"Kaybolmuş bir gençten çalışkan bir iş adamına dönüşmeni izledim," diye devam ediyor yüzünü bana dönerek. "Ve öğrendiğin ve başardığın her şeyle gurur duyuyorum."

Dinliyorum, bekliyorum ve kelimelerin gelmesini umuyorum.

"Bir yıl önce CEO olarak tek tercihim sen olurdun ama son birkaç aydır çok fazla vicdan muhasebesi yapıyorum ve benim yerime geçecek kişinin benim yaptığım hataları yapmasını istemiyorum. Bana senin yaşındaki halimi hatırlatıyorsun ve bu iş açısından iyi bir şey olsa da aynı zamanda kendi kendini yok etmenin de bir reçetesi."

Hiçbir şey söylemiyorum, kafam çok karışık ve neden bahsettiğini açıklamasını umuyorum.

"Yeni CEO'nun çalışkan biri olmasını istiyorum, ki siz de ," diye ekliyor. "Ama aynı zamanda aile değerlerini bilen ve anlayan birini istiyorum. Ne de olsa o kişi şirketin yeni yüzü olacak. Evli olması gerektiğini söylemiyorum ama yarattığım şeyi alıp daha aile dostu hale getirebilecek birini arıyorum."

Düzgün kesilmiş sakalını kaşıyor, düşünüyormuş gibi uzaklara bakıyor, ben de henüz bitirmediğini düşünerek sessiz kalıyorum. Ve bir süre sonra devam etti.

"Reklam sektöründeki Rhonda'nın bebeği olduktan sonra işten ayrıldığını biliyor muydunuz? Evde bebeğiyle birlikte olmak istiyordu ve İK ona kırk saat şartını yerine getiremezse işten çıkarılacağını söyledi. Rhonda gibi birinin bu şirketin onun ailesi olduğunu hissetmesini istiyorum."

Samuel'e bakıyorum, acaba beni kandırıyor mu diye düşünüyorum ama yüz ifadesinden ciddi olduğunu anlıyorum.

"Kızım neredeyse o ofis binasında büyüdü, ancak onu neredeyse hiç tanımıyorum," diyor yumuşak bir sesle, sesi dökülmemiş duygularla dolu. "Bu şirket için ailemi yok ettim ve başkasını da yok etmesine izin vermeyeceğim. Sadece şirketin yüzü olabilecek değil, aynı zamanda eylemleriyle de bunu destekleyebilecek birine ihtiyacım var."

Aman Tanrım. Kim bu adam ve eskiden *"Güneş doğmadan önce ofiste değilsen ve batmadan önce çıkıyorsan, yeterince çalışmıyorsun demektir"* diyen adama ne yaptı?

"Şirket buluşmaları, yeni annelik ve babalık politikaları istiyorum ve bunu yapacak doğru kişi olduğunuzdan emin değilim" diye devam ediyor.

"Doğru kişi değil mi?" Boğuk bir sesle söyledim. COO'su olarak zaten şirketi ben yönetiyorum, özellikle de o aylardır ortalıkta olmadığına göre. "Eğer bu değişiklikleri istiyorsanız, onları uygulayabilirim."

İç çeker ve başını sallar. "Sıfırdan kurduğum şirketi yönetebileceğini biliyorum, ama neredeyse kırk yaşındasın" -otuz sekiz, ama bu konunun dışında- "ve kendi aileni kurmak gibi bir arzun yok. Benim çalıştığım kadar, hatta daha fazla çalışıyorsun ve bunu anlıyorum Julian. Bulunduğun yere gelmek için kışını ve bunun için seni cezalandırmaya .

"Ama hayatında hiç yuva kurmamış bekar bir adamı atamak kötü görünmekle kalmıyor, aynı zamanda senin gibi birinin başa geçmesinin şirketin aynı şekilde yönetilmeye devam edeceği anlamına gelmesinden korkuyorum. Ve daha da kötüsü" -gözlerini bana dikti- "CEO olmanızın tarihin tekrerrür etmesi anlamına geleceğinden korkuyorum ve en son isteyeceğim şey iş yüzünden aşkı kaçırmmanızdır.

"Şimdi," diye devam ediyor, "bu sizin aday olmadığınız anlamına gelmiyor. Yeni CEO'yu yıl sonuna kadar açıklamayacağım, yani her şey olabilir. Ama ben sadece nerede durduğumu bilmeni istedim. İşe içeriden birini almayı umuyorum, bu nedenle kısa bir liste hazırlayacağım ve kararımı vermeden önce önümüzdeki birkaç ay boyunca işte olup biten her şeyi izleyeceğim." Omzuma vurdu ve sırtıttı. "Pekâlâ, bu kadar iş konuşması yeter. Hadi gidip birkaç topa vuralım."

Golf arabasından atladı ve sanki tüm dünyamı havaya uçuran kibriti çakmamış gibi çantasını aldı.

EN İYİ ARKADAŞIM RYDER, "BAKALIM DOĞRU ANLAMIŞ MIYIM?" DİYOR. "O CEO'evli olmasını şart koşmuyor ama bir aile babası arıyor." "Ya da kadın."

"Ya da kadın," diye papağan gibi tekrarlıyor. "Bilemiyorum. Bana öyle geliyor ki, artık evli, mutlu ve aşık olduğuna göre, onun yerini alacak kişinin de aynı hayat görüşüne sahip olmasını istiyor."

"Kesinlikle," diye kabul ediyorum, viski bardağımı geri atarak. "Ve bir ilişkim bile yokken bununla nasıl rekabet edebilirim ki?"

"Biriyle tanışabilirsin."

"Evet, çünkü bu bir ilişkiye başlamak için mükemmel bir yol."

"Her zaman bir eş tutabilirsin." Sırıttıyor ve içkisini yudumluyor.

"Eskort tutmak mı?" Tısladım. "Bu yasadışı ve CEO olmak için hapis cezasını göze alacak değilim. Ayrıca, şansına, o bok yanlış zamanda ortaya çıkar ve yüzümde patlar."

"Ya da şu ganimet karısı ajanslarından birine başvurabilirsin. Tamamen yasal. Zenginler için Match gibi."

"Bu gerçekten bir şey mi?" "Tabii ki öyle."

Telefonunu çıkarıyor; zengin bir adamı nasıl bulacağını çok iyi bildiğinden emin olduğum nişanlısına mesaj atacağından kuşku yok. Nora Arnold paradan geliyor ama Ryder'ın sahip olduğu türden değil. Aynı çevrelerde koşturmak için yeterli - dolayısıyla nasıl tanıştılar - ama kendi başına zengin olması için yeterli değil.

En iyi arkadaşımın aksine, milyonlarca dolar değerinde bir vakıf fonu yok, bu da kendisine borçlu olduğuna inandığı yaşam tarzını yaşayabilmesi için zengin bir adamla evlenmesi gerektiği anlamına geliyor.

Nora gibi kadınlar zenginlerle evlenmek için doğar ve yetiştirilir. Üniversiteye gitmiş, saçma sapan bir bölüm okumuş çünkü beklenen buymuş ama babasının şirketinde "yardım etmek" dışında hayatında bir gün bile çalışmamış, Ryder'ı yanına taşınmaya ikna ettiği anda da çalışmayı bırakmış.

Ama onu önemseydiğini söylüyor, bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum ve onu asla aldatmamasını umuyorum.

Nora'nın yanıt vermesini beklerken, "Pozisyon için gitmiyor musun?" diye sordum.

Kendisi CFO'dur, dolayısıyla CEO pozisyonuna talip olması duyulmamış bir şey değildir.

"Hayır," diyor. "Olduğum yerde olmayı seviyorum. Nora terfi fırsatından vazgeçtiğimi bilse muhtemelen beni öldürürdü ama"-omuz silkiyor-"öğrenmeyecek, o yüzden sorun yok."

Söylemek istediklerimi geri alıyorum ve başımı sallıyorum. Ryder seçtiği ortağa rağmen çok iyi bir adam. Birkaç yıl önce muhasebede işe başladığında tanıştık ve o zamandan beri arkadaşız. Onunla tanışmadığım umurunda değil.

Diğer birçok insan gibi Ivy League üniversitesinden mezun. Beni hala eşit olarak görüyor ve saygı duyuyor.

Telefonu gelen bir mesajla bip sesi çıkarıyor ve bana doğru kaydırıyor.

"Al bakalım," dedi. "Trophy Wives R Us."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ANASTASIA

Üç Ay Sonra

BUNU YAPTIĞIMA INANAMIYORUM. YANI, INANABİLİRİM ÇÜNKÜ BEN Burada, ABD topraklarında. Ama bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum.

Telsiz sessizliğinin ilk ayından sonra planımın gerçekleşmeyeceğinden endişelenmeye başladım. Zengin bir adamın Houston bölgesinde bir eş arama şansının zayıf olduğunu biliyordum ama Teksas en zengin eyaletlerden biri olduğu için umudumu korudum. Ama sonra, neredeyse iki ay boyunca ter döktükten sonra, telefon geldi.

Ian Thomas, otuz sekiz yaşında. Kahverengi saçlı, yeşil gözlü, Fortune 500 şirketlerinden birinde COO olarak çalışıyor ve ödüllü bir eş arıyor.

Sonraki üç haftayı e-posta göndererek ve en sonunda da mesajlaşarak geçirdik. Aslında evlilik aramadığını açıkladı. Yaklaşan birkaç etkinlik için yanında olacak birine ihtiyacı vardı ve bir eskort kiralamakla ilgilenmiyordu. Bunun gerçek görünmesine ihtiyacı vardı ve bunun gerçekleşmesinin en iyi yolunun bir kadının yanına taşınması ve evcilik oynaması olduğunu düşünüyordu.

Sadece dürüstlüğüne saygı duymakla kalmıyorum, aynı zamanda bu adamla evlenmeye hiç niyetim olmadığı için kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor ve babama aradığı CEO olabileceğimi kanıtladığımda, tüm bahisler kapanıyor.

Kullandığımız -ve parasını ödediği- hizmet yalnızca birlikte çalışabilecek gibi görünen kişileri eşleştirdiğinden, ayrıntılar aramızda halledilecekti. Bir yıllık sahte bir nişanlılık için anlaştık ve karşılığında yıl sonunda tam on milyon alacaktım.

Çoğu kişi için bu çok büyük bir para, özellikle de sadece bir yıllık zaman için, ama ben zenginlikle büyüdüm ve sadece benim güvenim bile dokuz haneli rakamlarda. Yani, onun on milyonu bozuk para ve eğer babamı beni CEO olarak işe almaya ikna edebilirsem, bu adamı kötü bir alışkanlık gibi bırakacağım ve o da parasını alabilecek.

Tabii ki, züppe bir servet avcısı gibi davrandığım için bunu ona söylemedim. Bunun yerine mutlulukla kabul ettim... bir araç, yepyeni bir gardırop ve harçlık konusunda ısrar ettikten sonra - bilirsiniz, rolümü oynamak zorunda olduğum için.

Ve geçen hafta bana resmen Teksas'a taşınmamı teklif etti. Aslında Houston'da değil de Rosemary'de, yani benim doğup büyüdüğüm şehirde olduğunu öğrenince şok oldum. Tanımadığım bir adamın yanına taşınma konusunda biraz endişeliydim, ancak kullandığımız servis, hizmetlerini kullanmalarına izin vermeden önce her iki tarafın da geçmişini kapsamlı bir şekilde kontrol etti.

İşimden çoktan ayrıldığım için dairemi kiralaması için bir emlakçı tuttum ve tüm eşyalarımı Amerika'ya getirip yerel bir depolama tesisinde saklaması için bir nakliye şirketine ödeme yaptım. İş alırsam -ki almamayı hayal bile edemiyorum- Kingston'ın merkezi ve içki fabrikası burada olduğu için kalıcı olarak Rosemary'ye taşınacağım.

Uçaktan iniyorum ve Teksas sıcaklığı neredeyse nefesimi kesiyor, vücudum Londra'daki daha serin sıcaklıklara alıştı. Ama kalmayı planladığım için, bu alışmam gereken bir şey.

"Günaydın hanımefendi. Uçuşunuz iyi geçti mi?" diye soruyor elinde isminin yazılı olduğu bir tabela tutan bir beyefendi.

Özel uçakla geldiğim için tabii ki iyi bir uçuş geçirdim. Faturayı Ian'ın ödediğini bilmek daha da güzeldi.

"Muhteşem," diyorum, Ian'la telefonda konuştuğumuz birkaç seferde kullandığım aynı tiz sesi kullanarak. Birkaç hafta boyunca *The Real Housewives*'ın tekrarlarını izledikten sonra, bunu başarabileceğime eminim.

Burberry stiletto larım ve en iyi fiziksel özelliklerimi ortaya çıkaran uyumlu elbisemle, şoförün bagajımı almasına izin vererek bekleyen şehir arabasına doğru yürüyorum. Havaalanından buraya yolculuk uzun sürmüyor ve bu süreyi buraya gelmeden önce satın aldığım, ABD numarası olan telefonu kurmak için kullanıyorum.

Rosemary'den geçerken camdan dışarı bakmaktan kendimi alamıyorum. Ben yokken şehirde çok şey değişmiş ama yine de aynı hissi veriyor. Annemin ölümünden sonra kaçtığımda, her zaman geri dönmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Ama Kingston binasının önünden geçerken hissettiğim ezici nostalji duygusuna hazırlıklı değildim. Annemi toprağa verdiğimizden beri hiç uğramadığım için mezarını ziyaret etmeyi aklıma not ettim. Milyonlarca kez gitmeyi düşündüm ama bu eve dönmek anlamına geliyordu ve bu çok acı veriyordu.

Şoför özenle yapılmış ferforje çitlere yanaştığında ve kapının açılmasını beklediğimizde, en azından önümüzdeki birkaç ay boyunca evim olarak adlandıracağım yeri, etrafımı kontrol etmek için bir dakikamı ayırıyorum. Uzun araba yolu, üç arabalık garajı olan iki katlı bir eve çıkıyor. Bulunduğu bölgeye göre mütevazı bir ev ama yine de kendi başına güzel.

Şoför büyük maun çift kapının önünde durdu ve ben de bir anlığına kan kırmızısı rujumu yeniden sürdüm.

Makyaj yapmayı pek sevmem ama annem her zaman "Kırmızı ruj vahşi kadınların silahıdır" derdi.

Bu alıntıyı uydurdu mu yoksa bir yerde mi okudu emin değilim ama o her zaman kırmızı ruj sürerdi ve ben de öyle yapıyorum.

Ben rujumu bir kenara koyup zihinsel olarak kendimi hazırlarken şoför arabanın etrafında dönüyor.

Kapıyı açıp çıkmama yardım etmek için elimi tuttuğunda, "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyorum, tam o sırada ön kapı açılıyor ve şık takım elbiseli bir beyefendi dışarı çıkıyor.

Koyu kahverengi saçları sadece erkeklerin yapabileceği şekilde dağınık ve yüzündeki tüyler düzgünce kesilmiş. Kullandığımız çöpçatanlık hizmetinde bir resmini görmüştüm ama bu onun hakkını vermiyordu. Sabıka fotoğrafı gibi görünüyordu, oysa şahsen *GQ* modeli gibi görünüyor.

Ian öne doğru bir adım atıyor, elleri ceplerinde rahatça duruyor, sanki dünyada umurunda değilmiş gibi. Bakışları vücudumda gezinip her santimetrekaremi incelerken, güzel bir kadın olduğumu bildiğim için kıpırdamadan durup ödediği parayı kontrol etmesine izin veriyorum. Sağlıklı besleniyorum, düzenli olarak spor yapıyorum ve neredeyse parası ödenmiş gibi görünen ama ödenmemiş geniş göğüs dekoltesine sahip doğal kıvrımlı bir vücudum var.

Beni incelemeyi bitirdiğinde, zümrüt gözleri benimkilerle buluşuyor ve keskin bir nefes alıyorum, bedenimi ele geçirmesini beklemediğim bir şehvet nöbetinin üstesinden geliyorum.

O ana kadar, kendimi neyin içine soktuğumu bildiğimi sanıyordum. Sabahları ve akşamları ev kadınlığını oynayacağımı ve o evdeyken

işte olsaydım, kendi işimi yapardım. Ama düşünmediğim şey, benden ihtiyaçlarını karşılamamı bekleyen zengin, güçlü, muhteşem, yaşlı bir adamla yaşayacağım gerçeği ve buna seks de dahildi.

Beni yanlış anlamayın. Ben bakire değilim. Benim de kendi ihtiyaçlarım var ve bunların karşılanmasına yabancı değilim. Ama genellikle, orgazmlar yatıştığında ve ikimiz de doyduğumuzda, kendi yollarımıza gideriz. Ama şimdi, gidecek hiçbir yer yok.

"Efendim," diyor şoför, sesi cinsel sisi yararak. "Çantaları."

"Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar." Ian bir kez başını sallar ve şoför telaşla arabaya geri dönüp yola çıkar.

Çantalarımı Ian'ın alması için bırakarak omuzlarımı dikleştiriyor, göğüslerimi dışarı çıkarıyor ve rolümü oynamaya hazır bir şekilde ona doğru ilerliyorum. Tam önünde duruyorum ve eğilip ellerimi pazularının üzerine koyuyorum ve yanağından öpüyorum. Dudaklarımın biraz fazla uzun süre oyalanmasına izin veriyorum, eğer onu babamın önünde şefkatli kocam rolünü oynamaya ikna edeceksem bu adamı baştan çıkarmam gerektiğini biliyorum - gerçek bir ödül karısı değil de iş kadını olduğumu öğrenmesiyle daha sonra ilgileneceğim. Ama bu iki ucu keskin bir kılıç çünkü bu süre zarfında onun erkeksi kokusunu içime çekiyorum. Damarlarımdan geçip doğrudan kadınlık organlarıma ulaşan bir miktar baharatla birlikte odunsu bir koku, tıpkı doğrudan bir dopamin vuruşu gibi.

Vay anasını! Bir erkek nasıl bu kadar seksi kokabilir?

Kafamı toparlamak için tökezleyerek geri çekiliyorum ve Ian kaşlarını kaldırıyor. Kurnazın teki.

"Stacey," diyor yumuşak bir sesle, özgeçmişimde verdiğim takma adı söylerken sesi derin ve erkeksi, gerçek adımlı kullanmak istemiyorum, "eve hoş geldin."

Seçtiği kelimeler karşısında endişeyle yutkunuyorum. Bunun geçici olduğunu açıkça belirttiği için bir şey kastettiğinden şüpheliyim ama bu kelime içimde derinlerde bir şeyleri tetikliyor. En son annem hayattayken bir evim olmuştu. Son nefesini verdiği andan beri artık bir evim yokmuş gibi hissediyorum.

Aile yemeklerinin ve tatillerin görüntüleri beynimde uçuşuyor ve onları hemen bir kenara itiyorum. benim evim değil. Bu bir amaç için bir araç. Babama onun yapamadığını yapabileceğimi gösterirken uyuyacağım ve yemek yiyeceğim geçici bir konut.

etrafındaki herkesi mahvediyor. O hata üstüne hata yaptı diye ben de yapacağım anlamına gelmez.

Ian boğazını temizliyor ve karşılığında hiçbir şey söylemediğimi fark ediyorum, düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

"Teşekkür ," diye nefes alıyorum. "Eviniz çok güzel."

Başını yana eğiyor ve bana neden şaşkınlıkla baktığı hakkında hiçbir fikrim yok, ta ki "Sesin telefonda olduğundan daha farklı geliyor" diyene kadar.

Onun sözlerini anlamam bir saniye sürüyor ama anladığımda kendime lanet ediyorum. Kupa karısı sesimi kullanmayı unutmuşum! Kahretsin.

"Öyle mi?" Aptal rolü yaparak ciyak ciyak bağıriyorum.

"Bu iyi bir şey," diyor sırtarak. "Sesini böyle daha çok seviyorum."

"Bana etrafı gezdirmek ister misin?" Konuyu değiştirmek için soruyorum. "Elbette," diyor ve çantalarımı almak için etrafımda dolaşıyor.

Evine girdiğimizde, fuayede durup her şeyi içime çekiyorum. Renk düzeni siyah, beyaz ve griden oluşuyor. Oturma odası, gülünç derecede büyük bir düz ekran TV, pelüş siyah deri koltuklar ve gerçek bir bara rakip olan ıslak bir bar ile geniş. Buranın tam bir bekâr evi olduğunu anlamak için evin geri kalanını görmeme gerek yok.

"Bir yerlerde bilardo masanız var mı?" Yarı şaka soruyorum.

Kıkırdıyor. "Evet. Bilardo odasında." Omuz silkiyor. "Ayrıca bir havuzum, bir jakuzim, bir spor salonum ve harika bir açık hava ızgaram var." Eğiliyor ve ben nefesimi tutamadan o lanet kokuyu bir kez daha içime çekiyorum. "Çalışmadığım zamanlarda bazı yakın arkadaşlarımı barbekü yapmak ve maç izlemek için ağırlamaktan hoşlanıyorum. Sen spor izlemekten hoşlanır mısın?"

"Bir keresinde lakros takımından bir çocukla çıkmıştım ve onu izlemek eğlenceliydi," diye geveledim. "Ama bunun dışında sana spor hakkında hiçbir şey söyleyemem." Kelime kusmuğumdan utanıyorum, ama kendimi savunmam gerekirse, onun nefis kokusu başımı döndürüyor ve beni sersemletiyor - ve belki de aptallaştırıyor.

Ian dolanırken melodik bir kahkaha atıyor. "Önümüzdeki yıl burada yaşayacağına göre, sana spor hakkında bir iki şey öğretebileceğime eminim."

Bana doğrudan bacaklarımın tepesine giden eğlenceli bir göz kırptıyor ve bu adamın beni etkileme şeklinden dolayı içimden inliyorum. Ben Anastasia Belle Kingston-Webb'im. Erkeklerin beni etkilemesine izin vermem.

Tanrım, topla kendini kadın!

Bana alt katın geri kalanını gösteriyor ve bir bekar evi havasına sahip olmasına rağmen zevkli bir şekilde yapılmış.

Üst kata çıktığımızda soldaki ilk kapıda durdu. "Burası benim odam."

İçeriye göz atıyorum ama o girmediği için ben de girmiyorum. Evin geri kalanıyla aynı renk paletine sahip, ancak neredeyse hiç yaşanmamış gibi görünen evin geri kalanından farklı olarak, kral yatağı biraz dağınık, bu da bana burada gerçekten uyuduğunu ve yatağını kendisinin yaptığını söylüyor.

"Birbirimizi çok iyi tanımadığımız ve nişanlılığımız gerçek olmadığı için misafir odalarından birinde daha rahat edeceğini düşündüm," diyor odanın kapısını kapatıp koridorda biraz daha yürürken.

Koridorun diğer tarafındaki kapıyı açıp içeri giriyor ve bavullarını arkasına alıyor. "Burası senin odan. Bir şeye ihtiyacınız olursa ya da değiştirilmesini isterseniz bana haber verin. Jakuzili bir banyosu var."

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum, odayı ederken.

"Bu akşam yemeğe gideriz diye düşünüyordum, belki yarın da, eğer uygunsan, tekneye gideriz."

"Çalışmak zorunda değil misin?"

"Ben, uh..." Boğazını temizliyor. "Birbirimizi tanıyabilmek için hafta sonu izin aldım... yüz yüze."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

"Gerçek şu ki, daha önce hiç böyle bir şey yapmadım ve ne bekleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Geleceğinden bile emin değildim."

Gülüyorum ve başımı sallayarak onaylıyorum. "Anlıyorum. Gerçekten uçağa bindiğime inanamıyorum. En son bu kadar çılgınca bir şey yaptığımda lisedeydim ve babamın ilgisini çekmek için yalvarıyordum-" Ağzımı kapatıyorum ve bir kez daha söylediklerime dikkat etmediğim için zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum.

"Pekala, şimdi beni yüzüstü bırakamazsın," diyor sırtarak. "Yaptığın şu çılgınca şey neydi?"

"Ben, uh..." Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan yanaklarım bu düşünceyle ısınıyor. "Bir yardım gecesinde sarhoş oldum ve bir grup arkadaşımınla birlikte kimsenin yüzmediği havuza çıplak yüzmeye gittik."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve lan gülüyor.

"Kahretsin, bu benim ilgimi çekmek istediğinde havuzumda çıplak yüzmeni bekleyebileceğim anlamına mı geliyor?"

İnliyorum ve başımı sallıyorum. "Olmuyor," diye mırıldanıyorum ellerimin altından.

"Eh, insan umut edebilir," diye mırıldanıyor.

Cesaretimi toplayıp ona tekrar baktığımda, yeşil gözleri yumuşak ve meraklı bir şekilde bana bakıyordu.

"Ne?" Ne düşündüğünü bilmek isteyerek soruyorum.

"Ben de senin havai bir ödül karısı olacağını sanıyordum. Alınma," diye çabucak ekliyor. "Ama sen farklısın."

"Farklı iyi mi, farklı kötü mü?" Öyle ya da böyle umursamamam gerektiği halde soruyorum. Onun beni kullandığı kadar ben de bu adamı kullanıyorum. Onun beni nasıl gördüğü kimin umurunda?

"İyi," diyor. "Kesinlikle iyi."

Olmamalı, ama bana takdir ve onayla bakarken bu sözleri söyleme şekli beni memnun ediyor.

"Uzun bir uçuş geçirdiğini biliyorum, bu yüzden yerleşmene izin vereceğim, belki biraz kestirirsin. Altıda akşam yemeğine ne dersin?"

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen sormaktan çekinmeyin" diyor.

Sonra eğilip yanağını öpüyor. Dudaklarının sadece bir fırçası, o kadar yumuşak ki etime zar zor dokunuyor, ama vücudumdan hızla geçen zevk titremeleri göndermek ve kendimi neyin içine merak etmemi sağlamak için yeterli.

O gittikten sonra, uyuklamak yerine babamı aradım ve işe koyulmak istedim.

"Alo?" diyor, numarayı tanımadığı için. "Selam baba," diye karşılık veriyorum.

"Anastasia! Şehirde misin? Bu alan kodu yerel." Ses tonundaki heyecan, bir duygu yumağının nefes yolunu tıkamasına neden oluyor.

"Evet," diye boğuluyorum. "Evet. Sana görüştüğümü söylediğim adamı hatırlıyor musun?"

Sahte görünmemesi için ortamı hazırlamaya yardımcı olmak amacıyla, son birkaç konuşmamızda bir erkekle görüştüğümünden bahsettim. Bunun gerçekten olup olmayacağından emin değildim ama en kötü ihtimalle ona söyleyeceğimi düşündüm. Ama burada olduğuma göre planıma devam edebilirim.

"Biliyorum," diyor yavaşça.

"Şey, ne kadar ciddi olduğumuzdan emin olmadığım için bir şey söylemek istemedim ama o Teksas'ta yaşıyor. Aslında Rosemary'de."

"Ve sen onu ziyaret ediyorsun?" Babam soruyor, ses tonunda yargılama yok. "Aslında biz nişanlıyız... ve ben buraya taşındım."

"Tatlım, senin adına çok sevindim. Londra'daki işin ne oldu?" "İstifa ettim."

"Vay canına, senin için çok şey ifade ediyor olmalı. Adı ne demiştin?"

"Ian Thomas."

Babam bir an düşündü, sonra dedi ki, "Bir şey çağrıştırmadı. Peki, aynı posta kodunda olduğu için kızımı görme ve muhtemelen kalbini çalan adamla tanışma şansımız var mı?"

"Çok isterim," diyorum. "Ne zaman olur bilmiyorum ama bu hafta belki sen ve ben öğle yemeği yiyebiliriz."

"Bunu çok isterim. Teşekkür ederim."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattık. Telefonumu yere koyduğumda, babama karşı her zamanki acıyı hissetmek yerine, bugün suçluluk duygusu karnıma ölü bir ağırlık gibi yerleşiyor. Ona aşık olduğum konusunda yalan söylediğim için mi, yoksa uzun süredir ortalıkta olmadığım için mi, o geri döndüğüme gerçekten sevinmiş gibi görünürken benim onun farkında olmadığı art niyetlerim olduğu için mi bilmiyorum, ama içimden bir ses geri alamayacağım kararlar almadan önce dikkatli davranmam gerektiğini söylüyor.

Tüm bunlar babamın ailesini yok eden seçimleriyle başladı. İsteyeceğim son şey, onun da dediği gibi, onun yaptığı hataları yapmak.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JUL(IAN)

"SEN HAYATTASIN, BU YÜZDEN ONUN BİR SERİ KATİL OLMADIĞINI VARSAYIYORUM."
Ryder hattan soruyor.

Stacey'i odasında bırakalı yaklaşık bir saat oldu ve onu aklımdan çıkaramıyorum. Akşam yemeği birkaç saat sonra olduğu için biraz iş yapmaya çalışmak için evdeki ofisime geldim, ancak düşünebildiğim tek şey o - karamel röfleli kahverengi saçlar, şimdiye kadar gördüğüm en parlak ela gözler, lanet olası günler için kıvrımlar. Kahretsin, bir de o dolgun kırmızı dudakları var ki, sikimin etrafına sarıldığını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Klişe belki ama ben hâlâ fantezileri olan kırmızı kanlı bir erkeğim ve en yeni fantezim onun o kırmızı dudaklarıyla beni işaretlemesi.

"Eğer öyleyse, ne kadar muhteşem olduğuna o kadar dikkatim dağılıyor ki, muhtemelen beni öldürmekten paçayı sıyrır," diye mırıldanıyorum ve Ryder'ın kıkırdamasına neden oluyorum.

"Peki, plan nedir?"

"Bu akşam yemek yiyeceğiz, yarın tekneyle açılacağız. Belki Pazar günü de şehir kulübünde brunch'a gideriz."

"Vay canına, şu bak. Karşılama komitesi gibisin."

"Kapa çeneni," diye inliyorum. "Bu çok garip. Son yirmi yıldır tek başıma yaşıyorum ve birdenbire evimi nişanlım olması gereken muhteşem bir yabancıyla paylaşıyorum. Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum."

"Nefes al," diyor Ryder. "O skoru biliyor ve bunun karşılığını da alacak. Sadece her seferinde bir gün al. Onu tanıyın ve birbirinizin etrafında rahat olduğunuzda, topu yuvarlamak için onu Samuel ile tanıştırın. Sizin kararlı bir ilişki içinde olduğunuzu gördüğünde

CEO pozisyonu için seni düşünmekten başka seçeneği yoktu. Yumuşamadan önce zaten onun en iyi adayydın."

"Doğru," diye kabul ediyorum, derin bir nefes alarak.

Ryder, "Hey, çifte randevuya çıkmalıyız," diyerek beni güldürüyor. "Bahse girerim kadınlar çok iyi anlaşıyor."

Stacey'nin kendini tanııtma şeklini düşündüm. Telefonda sesi Ryder'ın nişanlısı Nora'ya çok benziyordu ve zihinsel olarak gelecek yıl boyunca böyle bir kadınla uğraşmak zorunda kalmaya hazırdım. Ama sonra arabadan indi ve sanki tamamen farklı bir insan olmuştu. Tatlı ve espriliydi ve beklediğim gibi hiç de sinir bozucu değildi. Çıplak yüzmekle ilgili yorumunu hatırlayarak kendi kendime güldüm. Neden bilmiyorum ama bir şey bana onda görüldüğünden daha fazlası olduğunu söylüyor.

"Evet, belki," diyorum kayıtsızca, Stacey'nin nasıl bir kadın olduğunu daha iyi anlamak için onunla biraz zaman geçirmem gerekiyor.

Yanılıyor olabilirim ama bugünkü kısa görüşmemizde tipik *bir ödül eşi* gibi görünmüyordu. Ama belki de sadece gergindi ve birlikte daha fazla zaman geçirdikçe gerçek kişiliği ortaya çıkacaktır.

Sonraki birkaç saati birkaç işi hallederek geçirdim ve sonra duş alıp akşam yemeği için giyinmek üzere üst kata çıktım. Stacey'e nereye gittiğimizi ya da kıyafet kurallarını söylemedim, bu yüzden koridorun karşısına geçip ona lüks bir restoran olduğunu ve buna göre giyinmesi gerektiğini söylemek üzereydim ki odadan çıktı.

Daha önce gevşek bir at kuyruğuyla topladığı saçlarının aksine, saçları aşağıya doğru ve düz, güzelce toplanmış yüzünü çerçeveleyiyor. Önü kısa, arkası uzun, krem rengi kalçalarını vurgulayan bordo bir elbise giyiyor. Elbisenin üst kısmı aşağı doğru iniyor ve göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkarıyor. Ve gözlerim dudaklarının rengine uyan kırmızı tabanlı siyah stiletolarına takıldığında, ilk düşüncem akşam yemeğine siktir et demek ve topuklarını sırtıma saplarken onu duvara yaslamak.

"Nereye gittiğimizden ya da nasıl giyineceğimizden emin ," diyor.

"Mükemmel görünüyorsun," diyorum ona, aramızdaki mesafeyi kapatarak.

"Bunu sana vermek için akşam yemeğine kadar bekleyecektim ama şimdi giyersen çok sevinirim." Takım elbisemin cebine uzanıyorum ve siyah bir kutu çıkarıyorum. "Aramızdakinin gerçek olmadığını biliyorum," diyorum kutuyu açarken. "Ama burada yaşadığın sürece sana nişanlıma davrandığım gibi davranmaya niyetliyim-

saygı ve sadakatle."

Bu hafta başında seçtiğim nişan yüzüğünü kutudan çıkardım. Nora'nın parmağında kocaman bir taş olduğu ve çoğu ödül eşinin benzer bir şey tercih edeceğini düşündüğüm için ne seçeceğimden emin değildim ama mağazaya gittiğimde nişanlığın takmasını isteyeceğim bir şey seçtim. Büyük ya da gösterişli değil ama ...

"Çok güzel," diye nefes alıyor Stacey, narin sol elini elime alıp yüzüğü parmağına geçirirken. "Ona çok iyi bakacağım." Yüzüğe birkaç dakika hayranlıkla baktıktan sonra bana bakıyor. "Bunun gerçek olmadığını biliyorum ama benden de aynısını bekleyebilirsin."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Koluna girerek onu merdivenlerden aşağıya ve garaja kadar götürüyorum. Burası Teksas olduğu için iki aracım var; bir kamyonet ve bir spor araba. Bu gece spor arabayı çağırıyor.

Telefonum Bluetooth'a bağlandığında ve çalma listem açıldığında "Girebilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette."

Telefonumu alıyor ve çalma listesinde geziniyor, Taylor Swift'in "Blank Space" şarkısında duruyor ve oynat tuşuna basıyor.

"Demek sen bir Swiftie'sin, ha?" diyor doğrudan sikime giden bir kahkaha atarak.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "O benim küçük kız kardeşim Jessica olurdu. Yemin ederim ilk çıktığında bunu tekrar tekrar dinlemişti."

"Ben de öyle," itiraf ediyor ve benden on yaş daha genç olduğunu hatırlatıyor. "Siz yakın mısınız?"

"Evet, öyleyiz. Aramızdaki on dört yaş farkına ve çoğu gün baş belası olmasına rağmen, o benim en iyi arkadaşlarımdan biri."

Çevresel görüşümde Stacey'nin gözlerinin fark ediyorum. "Vay canına, aramızda çok büyük bir yaş farkı var."

"Annem beni on altı yaşında doğurmuş ve sperm donörüm bizimle hiçbir şey yapmak istememiş. Yani yıllarca sadece ikimiz vardık. Ben on iki yaşındayken üvey babam Frank'le tanıştı. Birbirlerine aşık oldular ve evlendiler, birkaç yıl sonra da Jessica dünyaya geldi."

Onunla tanıştığım andan itibaren onu ne kadar çok sevdiğimi hatırlayarak kendi kendime gülümsüyorum. O sadece sevilmek isteyen mükemmel küçük bir şeydi.

"Ailen de burada mı yaşıyor?" diye soruyor.

"Evet, Frank şehir merkezinde Prestige Auto adında lüks bir oto tamirhanesi işletiyor ve annem de ona yardım ediyor. Kız kardeşim hukuk fakültesinde okuyor."

Ailem teknik olarak mali yardım için çok fazla kazandığından, ancak okul masraflarını karşılamaya yetmediğinden, onun kredilerle mezun olmasını istemediğim için parasını ben ödüyorum.

"Bu harika," diyor Stacey. "Ne tür bir avukat olmak istiyor?"

"Kâr amacı gütmüyor," diye homurdandım. "O tamamen gönüllülük ve başkalarına yardım etmekle ilgili. İhtiyacı olan kuruluşlara ve yasal yardıma ihtiyaç duyan ancak bunu karşılayamayan insanlara yardım etmek istiyor."

"Ve kadarıyla, bu yoğunlaşmaya katılmıyorsunuz?"

"Şirketler hukuku-"

"Cehennem kadar sıkıcı," diye bitiriyor. "Başkalarına yardım etmekten hoşlanan biri neden bütün gün bir ofiste tıkılıp kalmak, talepkâr, bencil ve kendini beğenmiş milyon dolarlık şirketler için sözleşmeler hazırlamak istesin ki? Megalomanlarla yasalar ve yönetmelikler hakkında tartışmak? Çalışma saatleri uzun ve stresli."

Başını sallıyor ve ben de gözlerimi yoldan ayırıp ona bakıyorum, şirket hukuku hakkında bu kadar çok şey biliyor olmasına şaşıyorum. Bu konuşmayı Nora ile yapıyor olsaydım, söyleyebileceği tek şey daha çok para kazandırdığı olurdu.

Stacey ona baktığımı fark edince yanakları pembenin güzel bir tonuna dönüşüyor ve boğazını temizliyor. "Her neyse, bence tutkusunun peşinden gitmeli."

Rol yapmaya çalışıyor ama artık çok geç. Onu görüyorum, *gerçek* onu. Bu kadın bir paradoks ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

"Üniversiteye gittin mi?" Rahatça soruyorum, rahatlamadan önce anlık olarak nasıl gerildiğini fark ediyorum. Dikkat etmesem kaçırırdım ama burada bir terslik var ve şu anda tetikteyim.

Anlaşmamızın yasallığı konusunda endişelenmiyorum. Her şey yolunda gitti. Ama bir şeyler yolunda gitmiyor. Stacey'ye henüz bir kuruş bile verilmedi ama tasarım kıyafetler giyiyor ve bana kendi parası olduğunu söylüyor. Üstelik düzgün konuşuyor ve hukuktan anlıyor.

"Yaptım," diyor, soruma hiçbir şey belli etmeden cevap veriyor.

"Şirketler hukuku okumadığını varsayıyorum?" Şaka yapıyorum.

Gülüyor, ama daha önce birkaç kez duyduğum doğal, hafif kahkahasına kıyasla kulağa garip geliyor.

"Hayır," diyor, hâlâ bir şey söylemeyi reddederek.

Konuyu zorlamayı düşünüyorum ama 365'e varıyoruz -yemek yiyeceğimiz restoran- ve valenin arabayı park edebilmesi için dışarı çıkmamız gerekiyor. O kolumdayken bizi içeri götürüyorum ve terastaki masamıza yönlendiriliyoruz.

Garson kendini tanıttı, spesiyalleri sıraladı ve ardından ne içmek istediğimizi sordu.

"Ben bir viski alayım, sek olsun," dedim. "Kingston Gold Label, eğer varsa o."

Garson başını salladı, ama Stacey bana sanki iki başım varmış gibi baktı ve İçki içip içmediğini merak ediyorum.

Ta ki boğazını temizleyip gülümsemesini takınana ve şarap listesine zar zor göz atıp "Bir kadeh 2003 Marcassin pinot noir alayım" diyene kadar.

Garson, "Bunu sadece şişeyle servis ediyoruz," diyor.

"Sorun değil," diyor listeye tekrar bakmadan hemen önce, gözleri irileşiyor. "Oh, um, aslında ..." Bakışları önce bana sonra da garsona kayıyor. "Ben-"

"Şişeyi alıyoruz," dedim garsona. "Teşekkür ."

Hayatımın yarısında bir içki şirketinde çalışmış biri olarak, bir insanın ne sipariş ettiğinin onun hakkında çok şey söylediğini düşünüyorum. Ben her zaman Kingston sipariş ederim çünkü bana yaşadığım hayatı veren şirkete sadığım. Önümde oturan kadın beş yüz dolarlık bir şişe şarap sipariş etti. Yine de dikkatimi çeken şey fiyatı değil. Ne sipariş edeceğini hiç düşünmeden bilmesi. Sadece şaraplarını değil, iyi malları da biliyor ve dikkatini çekene kadar fiyatı düşünmedi.

Ya tecrübeli bir servet avcısı, ki bu şimdiye kadar tanıdığım kadınlara uymuyor, ya da iyi alkol tüketiyor. Ama şöyle bir şey var: Bir insan neden hem para için ganimet avcısı bir eş olmaya başvurur hem de pahalı alkol sipariş etmeye alışkın olur?

Faturayı ben ödediğim için bunu yaptığını iddia edebilirim, ancak fiyata bakmadan önce sipariş verdi ve ne kadar pahalı olduğunu fark ettiğinde geri adım attı.

Bunu fazla düşünüyor olabilirim ama bulunduğum yere titiz davranmadan gelmedim.

"Şaraplarınızı biliyorsunuz," diyorum garson geri çekildiğinde.

"Avrupa'da biraz zaman geçirdim. Bu orada neredeyse temel bir şey," diyor hafif bir kahkaha atarak. "Hangi şaraplar olduğunu öğrenmeden dışarıda yemek yiyemezsiniz."

diğerlerinden daha iyi."

Onun Avrupalı olduğunu hatırlıyorum ve kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Tabii ki şaraplarını biliyor. Saçmalıyorum ve dürüst olmak gerekirse, sanırım onda yanlış bir şeyler arıyor olabilirim çünkü şu ana kadar yanlış olan tek bir şey bile bulamadım. Beyinsiz bir sürtük bekliyordum ama onun yerine zeki, esprili, güzel bir kadınla karşılaştım.

Sanırım bir parçam, istediği herhangi bir erkeği kolayca elde edebilecekken onun gibi birinin neden burada olduğunu merak ediyor. Bu da başının bir tür belada olup olmadığını ve ödemeye ihtiyacı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Sormak istiyorum ama bu suçlayıcı bir tavır olur, o yüzden bir kenara itiyorum. Eğer bir sorun varsa ve yardıma ihtiyacı varsa, eninde sonunda ortaya çıkacaktır.

Garson bize seçtiğimiz içecekleri getiriyor ve ardından yemeğimizi sipariş ediyoruz. Yemeğin geri kalanı iyi geçiyor. Ziyaret ettiğimiz yerler, en sevdiğimiz hobilerimiz, kitaplar ve diziler hakkında konuşarak konuyu hafifletiyoruz. Yıllardır tekneye binmediğini ve yarın için heyecanlı olduğunu itiraf ediyor ve tüm bunların sahte olduğunu bilmeme rağmen onun arkadaşlığından gerçekten keyif alıyorum. Stacey ile konuşmak çok kolay ve eğer koşullar farklı olsaydı, gerçekten daha yakından tanımayı düşünebileceğim biri.

Yemekten sonra bizi eve bıraktım ve onu kapısına kadar geçirdim. Yine de kapıyı açmadı, onun yerine arkasını dönüp bana baktı.

"Yemek için teşekkür ederim," diyor. "Yemek ve şarap çok lezzetliydi, sohbet de harikaydı. Muhtemelen uzun zamandır çıktığım en iyi sahte randevulardan biriydi."

Neşeyle dolu gözleri benimkilerle birleşiyor ve ben de eğilip yanağına iyi geceler öpücüğü konduruyorum.

Dudaklarım yumuşak tenine değiyor ve kulağına "Harika bir gece geçirdim," diye fısıldıyorum, sonra geri çekilip gecenin sona ermemesini diliyorum.

Sanki o da benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi, "Peki, yarın?" dedi.

"Sabah erkenden gitmeye hazır ol." Odama çekilmeden önce geriye yaslanıp bu kez ağzının kenarından öpüyorum ve sonraki yirmi dakikayı yeni *sahte* nişanlımı düşünürken mastürbasyon yaparak geçiriyorum.

"BENİ ŞİMARTIYORSUN," DIYE INLIYOR STACEY, BEN GÜNEŞ KREMINİ ONA SÜRERKEN. omuzlar ve sırt. "Böyle devam edersen, lezzetli, süslü

Her hafta sonu teknenizde akşam yemekleri ve günlük geziler."

Kıkırdıyorum, kalçalarının arkasına doğru ilerlerken bir yandan da sikimin sertleşmesini engellemeye çalışıyorum. Ama karşımdaki seksi kadın diş ipi olarak kullanabileceğim ipli bir bikini giymişken bunu yapmak çok zor.

"İyi vakit geçirmene sevindim."

Güneş kremi sürmeyi bitiriyorum ve sonra üzerine tırmanıyorum, zıplamadan önce boynunu öpüyorum. Ama ben daha uzağa gidemeden o dönüyor ve şortumun kenarından tutuyor.

"Önümü yapar mısın lütfen?" Kırpıklarını şakacı bir şekilde kırıştırıyor. "Ellerime bulaşmasını istemiyorum."

İçimden homurdanıyorum, kendimi tutmakta zorlanıyorum ve eğer göğüslerine güneş kremi sürmek zorunda kalırsam kendimi . Uyandığımız andan beri bütün gün böyleydi; dokunuyor ve flört ediyordu. Minik bikinisiyle dolaşüyor. Neyse ki teknede sadece ikimiz varız, yoksa kıskançlıktan kendimi kaybedebilirdim. Ve ben genelde kıskanç bir adam değilimdir.

"Sana dokunmamı istiyorsan tek yapman gereken bunu söylemek," diye karşılık veriyorum çünkü nişanlım sahte olabilir ama benim onu her deliğinden sikmek isteğim gerçek.

Cevap vermiyor. Onun yerine arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyor ve güneş kremi masaj yaparak sürmemi bekliyor. Ellerime biraz sıkıyorum ve sonra güvenli olan kollarından başlayıp göğüslerine doğru ilerliyorum. Küçük, ince kumaşın örtmediği göğüslerinin kabarıklıklarına daireler çizerek masaj yaptığımda, doğrudan sikime giden yumuşak bir inilti çıkarıyor.

"Kahretsin kadın, beni öldürüyorsun." Losyonu pürüzsüz, dümdüz karnına sürüyorum ve ardından kalçaları ve baldırlarıyla bitiriyorum. İşim bittiğinde ayağa kalkıyorum, serinlemek için bir içkiye ihtiyacım var.

Mutfakta durmuş bira içerken aşağıdan gelen ayak seslerini duydum. Arkamı döndüm ve Stacey'i karşımda buldum.

"Susadım," diye mırıldanıyor, biramı benden alıyor ve yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarına götürüyor. "Mmm," diye inliyor bir yudum aldıktan sonra ve bana geri uzatıyor. "Tadı güzelmiş."

Gözlerimi ondan ayırmadan birayı tezgâhın üzerine bıraktım ve kolumu gövdesine dolayarak onu kendime doğru çektim.

"*Senin* tadına bakmak istiyorum," diye mırıldanıyorum, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaklaştığında. "Öyleyse yap."

Eğilip yanağına bir öpücük kondurarak başlıyorum, dudaklarım krem teninin tadını çıkarıyor. Kokusunu içime çekmek için bir an duruyorum ve üzerindeki losyon kokusuna rağmen kokusu hala sarhoş edici. Çene çizgisi boyunca öpücükler bırakıyorum ve bugün kırmızı ruj sürmemiş olan dudaklarına doğru ilerliyorum. Dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum, önce alttan, sonra üstten, dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu hatırlamak için bir an ayırıyorum.

Orada bitirmeye hazırım, ama öpüşmeyi kesmeden önce dudaklarını ayırıyor, beni içeri buyur ediyor ve dilimi içeri kaydırıyorum, onunkini kandırıyorum, tatlı tadın tadını çıkarıyorum. Ondan küçük seksi bir inilti geliyor ve öpücüğü derinleştiriyorum. Kollarını boynuma dolayarak iç geçiriyor ve onu tam burada tezgâha yaslamadan önce kendimi geri adım atmaya zorluyorum.

En seksi surat ifadesini oluşturan arı sokmuş dudaklarına baktığımda, pişman olacağımdan emin olmadığım bir şey yapmadan önce kendimden uzaklaşmam gerektiğinden bir adım daha geri çekiliyorum.

"Özür dilerim," diyor, yanlış anlayarak.

"Üzgün olmanı bir şey yok. Seni öptüm." "Öpmeni söyledim. Sonra ben de seni öptüm."

"Ve eğer durdurmasaydım, şu anda seni beceriyor olurdum," diye itiraf ediyorum. "Karşı çıkmazdım," diyor utangaç bir ifadeyle.

"İstedğin bu mu?" Az önce aramıza koyduğum mesafeyi kapatarak soruyorum. Yüzünün yan tarafını kavriyorum ve başparmağımla çenesini kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum. "İstedğin bu mu?" Tekrar ediyorum. "Seni becermemi mi?"

"Bu sana bağlı," diye mırıldanıyor. "Burada yetki sende Ian, bende değil."

Sözleri aşağı dökülen buz gibi bir su gibi.

Bu yüzden mi bütün gün benimle flört ediyor? Ondan beklenenin bu olduğunu mu düşünüyor? Ve benim istediğim de bu mu? Para aldığı için bunu yapan birini becermek mi?

Cevabım hayır... *kesinlikle hayır*. Onu becermek istiyorum çünkü ondan etkileniyorum, çünkü o son zamanlarda... yani sonsuza dek daha iyi tanımak istediğim, birlikte daha fazla zaman geçirmek istediğim ilk kadın. İlk defa kendimi geceyi bir kadınla geçirirken ve sabah onu kovmak istemezken görüyorum.

Ve beni sikmek *istemesini* istiyorum. Ama onun sözleriyle, benim için burada olmadığını hatırlıyorum. Aramızdaki kimya alışılmışın dışında olabilir. Elbette, kolayca sohbet edebiliriz ve onunla birlikte olmak nefes almak kadar doğal hissettirmiyorsa siktir et, ama günün sonunda, o maaş çeki için burada.

Parmağındaki yüzük aşktan dolayı takılmadı. Anlaşmayı mühürlemek, yasal görünmesini sağlamak için bir sahiplenme.

O gelmeden önce bunu düşündüm, eğer ikimiz de seks yapmadan bir yıl geçirmek istemiyorsak ve o da kabul ederse, sevişmeye hazır olduğumu söyleyebilirdim. Ama hesaba şey, ondan o kadar çok etkilenecektim ki onunla seks yapmayı bir angarya olarak görmeyecektim. Ve bana bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey hissettiren bu kadına bakarken, neden onunla bir barda ya da kulüpte tanışıp onu tanımadığımı merak ediyorum. Çünkü o zaman ikimiz aynı amaç için burada olurduk. Ama hayat böyle işlemiyor ve o para için burada,

Yani şu anda onu , bunu yapması için ona para ödüyormuşum gibi olacak.

Ama sonra aklıma bir fikir geldi. Düşündüğüme bile inanmadığım bir fikir. Ya birbirimizi tanırsak ve aramızdaki bu şeyi gerçekten ? Kahretsin, bu fikir çılgınca, delilik sınırında, ama ya aradığım kişi oysa? Belki de Samuel'le yaptığım konuşma aklımı başımdan alıyor ve beni yumuşatıyor. Ama bu, işleri daha ileri götürmeden önce çözmem gereken bir şey.

Ve böylece, aletimin yapmamı istediği şeyi yapmak yerine - onu kışından kaldırıp tezgâhın üzerine koymak, böylece onu Pazar gününe kadar yedi şekilde becerebilirim - aklımla ve kalbimle düşünüyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

"Seni istiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Ama bence işleri ağırdan almalıyız."

"Anlamıyorum," diyor, kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, her şeyi berbat ediyormuşum gibi hissediyorum, ki daha önce böyle bir durumda hiç bulunmadığım için bu beni şaşırtmıyor. "Sadece hayatımdaki her kadın tek gecelik bir ilişkiden öteye gidemedi ve ilk defa seninle daha fazlasını istediğimi düşünüyorum."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve tezgahı atlayarak aramıza mesafe koyuyor. "Daha çok, sahte bir nişanlı istemek gibi, değil mi?"

Ne sorduğunu bile bilmiyorum ama sesindeki panik beni bir adım geri attırdı. Bu çok erken. Henüz o noktada değil, ki bu da mantıklı çünkü birbirimizi sadece bir dakikadır tanıyoruz ve ben deli gibi davranıyorum.

Bunun için tamamen Samuel'i suçluyorum. Aptalca konuşmamızdan önce gayet iyiydim. Ama sonra yaşlandığımı ve henüz bir aile kurmadığımı söylemek zorunda kaldı. Ve aşık olmanın ne kadar harika olduğunu.

herkes için bunu ister. Ve şimdi, işte buradayım, daha derin bir seviyede etkilendiğim ilk kadın için lanet olası aklımı kaybediyorum.

"Ian," diyor Stacey, "daha fazlasını istediğini söylediğinde, beni tek gecelik bir ilişki olarak değil, sahte nişanlın olarak istediğini kastettin, değil mi?"

Bu kez soruyu öyle bir ifade ediyor ki, ne sorduğunu ve sessizce ne söylemediğini anlıyorum - bu sahte bir nişandan başka bir şey olamaz.

"Evet," diye boğuldum, geri adım attım. "Sadece işleri ağırdan almamız gerektiğini söyledim çünkü birlikte çok zaman geçireceğiz ve acele etmek istemiyoruz. Anlıyor musun?"

"Evet." Yavaşça başını sallıyor. "Ben de bunu kastettiğini düşünmüştüm." Bana doğru bir adım atıyor ve elini pazuma koyuyor. "Ama fikrini değiştirirsen

... seks konusunda, ben buradayım."

Ve bu veda sözleriyle, beni içkimde bir şey olup olmadığını merak ederken bırakarak uzaklaştı çünkü daha iyi bilmeseydim, bu lanet olası kadınla sarhoş olduğumu düşünürdüm. Onu iki gündür tanıyorum ve ona aşkımlı itiraf etmeye hazırdım... ne, ona olan aşkımlı mı?

Tanrı'ya şükür en azından birimiz doğru düşünecek kadar ayık.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ANASTASIA

GEÇTİĞİMİZ YETMİŞ İKİ SAAT BANA GARİP BİR RÜYA GIBI GELDİ.

uyanamıyorum ve uyanmak istediğimden bile emin değilim. Ian Thomas beni birden fazla yönden şaşırttı. Sadece tatlı ve romantik değil, aynı zamanda muhteşem ve ödüllü bir eş arayan iş adamının nasıl olmasını beklediğim gibi değil.

Birbirimizi daha kişisel bir düzeyde tanırken, hafta sonunu beni ağırlayarak ve bana iyi vakit geçirterek geçirdik. Kim bilir ne kadar zamandır işten bu kadar izin almamıştım ve pazarlama verilerini ve tüketici raporlarını analiz etme konusunda endişelenmek zorunda kalmadan biraz dinlenmenin tadını çıkarmak güzeldi.

Buraya Ian'ı babama ve şirketine ulaşmak için kullanmak amacıyla geldim ve bir milyon yıl geçse de *daha fazlasını* hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Bu yüzden bana işleri ağırdan almak istediğini söylediğinde, onun da bir şeyler hissettiğini düşünerek neredeyse kendimi kaybediyordum.

Neyse ki ben yanlış anlamışım ve o sadece her şey yeni olduğu için henüz yatağa atlamak istemediğini söylemek istedi. Babamın hatalarını tekrarlamak istemediğim konusunda ciddiydim ve ihtiyacım olan son şey babamı Kingston'ı yönetmek için doğru kişi olduğuma ikna etmeye çalışırken yeni bir ilişkiye başlamak. Tüm dikkatimi şirkete ve geleceğime vermeliyim.

Belki de babam annemle evlenip onu hamile bırakarak her şeye sahip olmaya çalışmak yerine şirkete odaklansaydı, işler böyle gitmezdi. Beni yanlış anlamayın. Hayatta olduğum için minnettarım. Ama doğmayı ben istemedim ve ailemin neler yaşadığını gördükten sonra

ve babamın bana büyürken arzuladığım ilgiyi göstermesini dilerdim, asla onun yaptığı gibi şeyler yapacak kadar aptal olamazdım.

Bununla birlikte, bu onun sahip olduğu vizyonla şirketi başarılı bir şekilde yönetemeyeceğim anlamına gelmiyor. Şirketin olumlu bir yüzü olmak için evli ve çocuklu olmak zorunda değilim. Bu sadece onun kanayan yüreğinin konuşması.

Günün geri kalanını teknede geçirdikten sonra Ian ve ben akşam yemeğine gittik ve akşamı ikimizin de izlemeye zaman ayırmadığı filmleri izleyerek geçirdik.

Pazar günü beni şehir kulübüne götürmesi gerekiyordu, ama onun yerine günü onun havuzunda geçirdik, öpüştük, yüzdük ve yemek yedik, yarattığımız küçük baloncuğumuzun son gününün tadını çıkardık.

Bugün Pazartesi ve bu sabah erkenden işe gitmek için evden çıktı - bu da bana nerede çalıştığını sormam gerektiğini hatırlattı. Bu hafta sonu birbirimize o kadar odaklanmıştık ki dış dünyadaki hiçbir şey hakkında ayrıntıya girmedik. Bu tür ayrıntıları bilmem *gerekme*se de, kendimi onun hakkında daha fazla şey bilmek *isterken* buluyorum.

Ama şu anda zihnimin açık olması gerekiyor çünkü kahvaltı için babamla buluşmaya gidiyorum. Onu altı yıldır görmedim -annemin cenazesinden beri- ve duygularım karmakarışık.

Buluşmak için sözleştiğimiz restorana yanaşıp iniyorum ve valeyeye anahtarlarımı veriyorum. Ian bana güzel bir Mercedes crossover aldı. Ne tür bir araç istediğimi sordu ve Londra'ya taşındığımdan beri neredeyse hiç araba kullanmadığım için ona güvenli ama çok büyük olmayan bir şey söyledim. İyi iş çıkardı, orası kesin.

Hostes standına gittiğimde ve rezervasyonu babam yaptığı için ona babamın adını verdiğimde, babamın beni beklediği küçük, özel bir odaya geri götürülüyorum.

Birbirine benzeyen ela gözlerimiz buluştuğunda yerimde duruyorum ve onu son gördüğümde bu yana ne kadar yaşlandığını görerek sert bir nefes çekiyorum. Bir zamanlar tuzlu ve biberli olan saçları şimdi çoğunlukla tuzlu ve sadece biraz biberli. Ve gözlerinin etrafındaki çizgiler artmış. Biraz kilo vermiş ama hala hatırladığım adam gibi görünüyor. Örnek aldığım ve onun gibi olmak istediğim adama.

Gözleri duygusallıktan cam gibi oluyor ve ona karşı hissettiğim tüm olumsuz duygular yanaklarından süzülen yaşlarla birlikte silinip gidiyor. Birdenbire hissettiğim öfkenin hiçbir önemi kalmadı. Burada onunla olmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Anastasia," diye boğuk bir sesle ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi.

"Babacığım."

Kollarını beni en rahatlatıcı şekilde sarıyor ve ben onun kendine has kokusunu içime çekiyorum. Babamın kollarını etrafımda hissettiğimden beri altı yıl geçti, onun özel kokusunu kokladığımdan beri -baharatlı, ben doğmadan önce içtiği puroların bir ipucu ile karışık- ve kendimi boğulurken .

"Seni görmem bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm," diye ağlıyorum göğsüne, onu görmeden bu kadar uzun süre geçirdiğim için nefret ediyorum.

Geride kalan tek ebeveynim o. Onun arkadaşlığından keyif alabilecekken son birkaç yılını ona karşı kin besleyerek geçirmemeliydim. Tanrım, ne kadar aptalmışım. Ya ben binlerce kilometre uzakta inatçılık yaparken ona bir şey olsaydı?

"Hayır, özür dilemek yok, tatlı kızım," diyerek sırtımı okşuyor. "Artık burada olduğun için çok mutluyum." Hafifçe geri çekiliyor ve gözleri kırmızı dudaklarına takılıyor. Büyük ihtimalle annemin kırmızı rujunu ne kadar çok sevdiğini hatırlayarak usulca gülümsüyor. "Çok güzel görünüyorsun ve annene çok benziyorsun."

"Teşekkür ederim."

Masaya oturuyoruz ve garson her birimize birer bardak su dolduruyor, ardından babam paylaşmamız için bir şişe şarap sipariş ediyor. Sudan bir yudum almak için bardağımı kaldırdığımda nişan yüzüğüme bakıyor ve gülümsüyor.

"Bana kalbini çalan şu adamdan bahset."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, aniden ona yalan söylememiş olmayı diliyorum, ama artık çok geç. Ian'ın sahte nişanlısı olmayı çoktan kabul etmiştim ve suçluluk duygum yüzünden sözümünden dönemem.

"Dediğim gibi, adı Ian ve o da bizim gibi iş dünyasında." Nerede çalıştığını bilmediğim için bu kadarla yetiniyorum. "Tatlı ve romantik biri ve birlikte iyi vakit geçiriyoruz." *Hepsi doğru ifadeler.*

"Onunla tanışmak istiyorum. Ben de senin Selene ile tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Çok isterim. İşle meşgul olduğu için ona sormam gerekiyor." *Ve ona ailemin burada olduğunu ve onun beni kullandığı gibi benim de onu kullandığımı söylemedim.*

"Seni ilk sıraya koymalı." Kaşlarını çatıyor.

"Baba," diye iç geçirdim. "Bunun bir şey olduğunu en iyi senin bilmen gerekir."

"Biliyorum," diyor başını sallayarak. "Ve bakın beni nereye getirdi. Karımı ve kızımı kaybettim. Eğer bu adam akıllıysa, benim yaptığım hataları yapmayacaktır. Hiçbir iş aileden daha önemli olmamalı."

"Biliyorum," diye katılıyorum.

"İşten bahsetmişken," diyor, "döndüğüne göre şimdi ne iş yapıyorsun?"

"Henüz emin değilim," diyorum çünkü henüz onun için çalışmama izin vermesini istemeyi planlamıyordum. Bugünün bizimle ilgili olmasını istiyorum. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca da nabız yoklayacağım ve ne durumda olduğunu göreceğim. "Her şeyi teker teker ele alıyorum."

Babam düşünceli bir şekilde başını sallar.

Garson şarabı getirdi ve ikimize de birer bardak doldurdu. İkimiz de onayladık, o da siparişlerimizi alıp geri çekildi.

"Düşünüyordum da," diyor babam tekrar yalnız kaldığımızda. "Benim için çalışmaya ne dersin? Pazarlama ekibimde boş bir yer var."

"İşle aileyi birbirine karıştırmak istemediğini "

"İstemiyorum," diye iç geçirdi. "Ama sen benim kızımsın, seni seviyorum ve Kingston için çalışmak istiyorsan bunu hak ediyorsun. Ayrıca, benimle aynı binada çalışmanı çok isterim."

"Ama CEO'nuz olarak değil," diye mırıldanıyorum, bana inanmamasından nefret ederek. "Neden işleri ağırdan almıyoruz?" diye öneriyor. "Kim bilir? Belki de

Kingston için bir hafta çalışacaksın ve CEO pozisyonunu istemek konusunda fikrini değiştireceksin."

"Yapmayacağım," diye onu temin ederim. "Ne zaman başlıyorum?"

"Bunu önce nişanlınla konuşman gerekmiyor mu?" Yüzüğüme doğru başını sallıyor. "Bu pozisyon için değerlendirilmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum, ancak bu tür bir iş bir ilişkiyi, özellikle de yeni bir ilişkiyi zorlayabilir." Kaşlarını çattı. "Belki de bu iyi bir fikir değildir. Daha önce hiç ilişkiniz olmadı."

Babama sahte ilişkim hakkında yalan söylediğim için içimi kemiren suçluluk duygusunu bir kenara iterek, "Bir ilişki içinde olmayı ve bir şirketi yönetmeyi kaldırabilirim," diye onu temin ediyorum.

Ama beni savunmam gerekirse, bekar bir kadının bir içki şirketinin yüzü olabileceğini görmeyi reddederek beni buna itti. Dürüst olmak gerekirse, bunu sadece aşık olduğu ve herkesin onun hissettiklerini hissetmesini istediği için yapıyor. Beyni yerine kalbiyle düşünüyor.

"Tamam," diye kabul ediyor. "Ama bir şartla. İşin aramıza girmesini istemiyorum. Seni geri almak için uzun süre bekledim ve

seni tekrar kaybetmek istemiyorum. Pozisyon için düşündüğüm birkaç kişi daha var ve eğer sen alamazsan ..."

"Anlayışla karşılayacağım," diyorum ona, diğer tüm adayları gölgede bırakacağımı çok iyi bilerek.

Yemeklerimiz masaya getirildi ve öğle yemeğinin geri kalanını sohbet ederek geçirdik. Ona şirket hakkında sorular sormaya çalışıyorum ama o konuşmayı reddediyor ve yarın gelebileceğimi, bana etrafı gezdireceğini ve İK'nın beni resmen işe almasını sağlayacağını, böylece maaş bordrosunda yer alacağımı söylüyor.

Arabalarımızı valeda beklerken babam, "Nişanlıyla konuş ve akşam yemeği için ne zaman buluşabileceğimizi bana bildir," diyor. "Müstakbel damadıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Geleceğim," dedim ve eve döndüğüm için mutlu bir şekilde ona yandan sarıldım. İş alamasam bile buraya dönmek için çok geç kalmıştım.

"Şimdi nereye gidiyorsunuz?" Arabalarımız yanaştığında babam soruyor.

"Aslında..." Boğazımı temizliyorum. "Annemi ziyarete gidecektim. Onu gömdüğümüzden beri mezarına gitmedim."

"Sana eşlik etmemi ister misin?" diye sorarak beni şaşırttı çünkü öğleden sonra bir iş toplantısı olduğunu söylemişti.

"İşe gitmen gerektiğini sanıyordum."

Çenemi kaldırıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Söylediklerimde ciddiydim, tatlım. Önce aile. Eğer orada olmamı istersen, sana katılmayı çok isterim. O toplantı yeniden planlanabilir."

"Teşekkür ederim," diye boğuldum, duygularıma yenik düşmüştüm. "Bu hoşuma giderdi."

ALTINCI BÖLÜM

ANASTASIA

IAN

Umarım iyi bir gün geçiriyorsundur. Öğle yemeği toplantım akşam yemeğine alındı. Saat 6'da gitmeye hazır olur musun lütfen? Şehir kulübünde. Eve erken geleceğim.

EVE GIRERKEN MESAJA BİR GÖZ ATIYORUM, BURNUMU ÇEKEREK Gözyaşları. Daha önce gönderilmişti ama şimdiye kadar bakmamıştım. Öğleden sonrayı babamla mezarlıkta geçirdikten sonra bu akşam bir iş yemeğine gitmek isteyeceğim son şey ama anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmem gerekiyor, bu yüzden kendimi toparlamalı ve yası sonraya bırakmalıyım.

"Ne oldu?" Ian beni zıplatarak soruyor.

Garaja park etmediğim için çoktan eve geldiğinin farkında değildim.

Gözyaşlarımı silip sahte bir gülümsemeye zorlayarak "Yok bir şey," diyorum.

"Bana yalan söyleme." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni kollarına çekiyor, yüz hatlarına kazınmış bir endişeyle bana bakıyor. "Bir şeylerin yanlış gittiği açık ve ne olduğunu bilmezsem yardım edemem."

Kalbim göğsümde tekliyor. Diğer insanların umursamasına alışık değilim. Kimse umursamıyor değil ama normalde kimsenin beni böyle görmesine izin vermem. Babamın mezarı başında bile ağlamadım. Biz ayrıldıktan sonra arabamda yalnız kalınca kendimi bıraktım.

"Annemin mezarını ziyaretten yeni geldim," diye itiraf ediyorum, Ian'a bu kadar kolay izin verdiğim için kendimi şok ediyorum. "Vefatından bu yana ilk kez oraya gidiyorum."

Ian beni rahatlatıcı bir sarılmayla sarmalıyor ve ben de yeniden ağlamak için kendime izin veriyorum.

"Mezarını görmenin zor olacağını biliyordum," diyorum hıçkırıklarımın arasından. "Ama kalbim göğsümden tekrar sökülüyormuş gibi hissedeceğimi düşünmemiştim."

"Bana söylemeliydin," diye mırıldanıyor. "Ben de seninle gelirdim."

"Buna minnettarım ama babam da benimle geldi."

"Baban burada mı yaşıyor?"

"Evet, ben burada büyüdüm." Lafı açılmışken... "Yüzüğümü gördü, ben de ona senden bahsetmek zorunda kaldım." Tam olarak gerçek değil ama yalan da değil.

Ian'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Ona söyledin mi?" "Nişanlım olduğunu mu? Evet."

İlişkimizin yalan olduğunu kimseye söylememeyi kabul ederek bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamak zorunda kaldım, bu yüzden aileme ve arkadaşlarıma nişanlı olduğumu söylemem mantıklı. Sadece babama Ian'ın iyiliği için söylemek yerine onunla örtüşen kendi gündemim olduğunu bilmiyor.

"Nasıl karşıladı?"

"Seninle tanışmak istiyor."

Ian kıkırdar. "Aileleriyle daha önce hiç tanışmadım."

"Annem seni severdi," diyorum küçük bir kahkaha atarak. "Senin gülünç derecede yakışıklı olduğunu düşünür ve milyonlarca uygunsuz soru sorardı."

Annemin, birlikte olmayı adamlarla tanışmak için burada olmayacağı düşüncesi -eğer o gün gelirse- beni yeniden üzüyor.

Ian duygularımı anlamış olmalı çünkü "Bu akşam yemeğe gitmek istemiyorsan iptal edebilirim" diyor.

"Hayır, ben iyiyim. Birkaç saat sonra, yani bu bana kendimi toparlamam için zaman tanıyacak."

"Benimle gel."

Elimi tutuyor ve beni üst kata, yatak odama ve banyoya doğru yönlendiriyor. Ian elimi bırakıyor ve suyu açıyor, ardından içine hemen kabarcıklar oluşturan bir sıvı döküyor. Akış güçlü ve Ian birkaç mum yakıp kenarına yerleştirdiğinde küvetin yarısı dolmuş oluyor.

"Ben aşağı inip sana rahatlamana yardımcı olacak bir kadeh şarap getirirken sen de içeri gir ve rahatına bak." Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve sonra gözden kayboluyor.

Şok ve şaşkınlık içinde soyunup küvete giriyorum ve ısıtılmış su beni anında sakinleştirirken iç çekiyorum. Su yeterince yüksek ve kabarcıklar önemli kısımları kaplayacak kadar kalın olduğu için musluğu kapatıyorum ve arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

"Tak, ," diyor birkaç dakika sonra. "İçeri girebilirsiniz."

İçeri giriyor ve beyaz şarap bardağını kenara koyuyor, sonra duvara doğru yürüyor ve küvetteki fıskiyelerin açılmasını sağlayan bir düğmeye basıyor, sırtıma en iyi masaj gibi vuruyor.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

"Bu mükemmel," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

En son ne zaman birinin benimle böyle ilgilendiğini hatırlamıyorum. Annem öldüğünden beri ve hiç böyle olmamıştı.

Ian eğilip beni tekrar öpüyor, bu sefer öncekinden daha yumuşak ve karnımda kelebekler uçuşuyor. Dudaklarımız birbirinin etrafında kıvrılırken, Ian'ın işleri ağırdan alma konusunda haklı olup olmadığını merak ediyorum çünkü her öpücük ve dokunuşa, çizdiğimiz hayali çizgiyi takip ediyormuşuz gibi hissediyorum ve dikkatli olmazsam, benim tarafıma geçebilir. Ve bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu henüz anlayamadım.

"Gözlerini kapat ve rahatla," diye mırıldanıyor Ian, dudakları bir kez daha dudaklarıma değiyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Ayağa kalkıyor, bana zaman tanımaya hazır, ama o gitmeden önce pazusunu tutup onu yerinde durduruyorum.

"Aramızdaki tüm bu şey ... tamamen fiziksel, değil ?"

Bir kez başını sallamadan önce birkaç saniye bana bakıyor. "Tabii ki. Biraz dinlen."

"Tamam, güzel," diyorum. "Sadece aynı olduğumuzdan emin olmak istedim." "*Kesinlikle* aynı fikirdeyiz," diye onaylıyor.

Ama o kapıdan çıkarken, aynı sayfada olmamıza rağmen, ikimizin de okuduğumuz kitabı inkar olabileceğimizi hissetmekten kendimi alamıyorum.

ŞEHİR KULÜBÜNE GİDEN YOL SESSİZDİR. VE RAHAT DEĞİL biraz sessiz. Garip ve bundan nefret ediyorum.

Lafı dolandıran biri olmadığım için, golf kulübünün önüne geldiğimizde, Ian inmeden önce onu durdurup "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordum.

"Hayır," diyor çok hızlı bir şekilde.

"Gerçekten mi? Çünkü bana çok düşkündün ve ilişkimizin tamamen fiziksel olduğunu açıkladığım anda tuhaflaştın."

Ian iç çekti.

"Gerçek mi?" "Her zaman."

"Hiçbir kadınla seninle hissettiğim gibi bir bağ hissetmedim," diyor yüzümün yan tarafını avuçlayarak. "İşleri ağırdan almak istediğimi söylediğimde, bunun nedeni aramızdaki ilişkinin *gerçekten* nereye varacağını görmek istememdi. Ama sen şeyin bu olmadığını iki kez açıkça belirttin, bu yüzden..." Omuz silkiyor. "Sadece kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Ama müsait olmayan tek lanet kadına karşı bir şeyler hissetmem senin suçun değil." Yumuşakça kıkırdıyor.

Ona bunun tek taraflı olmadığını söylemeyi düşünüyorum, böylece aramızdaki bağı hisseden tek kişinin kendisi olduğunu düşünmeyecek, ama ben daha sözlerimi tamamlayamadan bir vale görevlisi kapıma gelip kapıyı açıyor.

"Bu konuşmaya yemekten sonra devam edebilir miyiz?" İşlerin daha az rahatsız edici hale gelmesine yardımcı olacağını umarak soruyorum.

Koluna sahte bir nişanlı takmak için bunca zahmete katlandı ve kişisel sorunlarımızın onun iş angajmanını etkilemesini istemiyorum.

"Elbette," diyor ve eğilip yanağımdan öpüyor. "Ve sana söylemeyi unutmuş olabilirim, bu gece çok güzel görünüyorsun."

Kolum onunkine bağlı, hostes standına doğru yürüyoruz.

"Kingston," diyor Ian, bir an duraksamama neden oluyor çünkü az önce ... mı dedi?

Hayır, bir şeyler duyuyor olmalıyım, değil mi?

"Evet, efendim," diye yanıtlıyor. "Bay ve Bayan Kingston zaten buradalar. Size yolu göstereyim."

Konuşmaları beni o kadar şaşırttı ki neredeyse topuklarımın üzerine düşüyordum ve Ian beni kurtarmak zorunda kaldı.

"İyi misin?" diye soruyor ve hostesi takip etmeye devam ediyor.

"Kim-"

Ben daha sorumu bitiremeden erkeksi bir ses adımı söylüyor. Ve Ian'ın gerçek adım olduğunu düşündüğü *Stacey* değil. Hayır, *Anastasia* diyor. Benim gerçek adım.

"Baba," diye fısıldıyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor.

"Baba?" Ian kolunu benimkinden çözüyor ve bir adım geri atıyor. "Bekle, *Anastasia*?"

"Julian, burada neler oluyor?" Babam sahte nişanlıma bakarak soruyor.

"Julian kim?" Ben soruyorum. "Ian mı demek istiyorsun?"

Ama isimleri söylediğim anda, tüm dünyam kendi ekseninde dönüyor çünkü bildiğim tek bir Julian var ...

Bir kadın kıkırdayarak, "Bu, 'Who's on First'ün bir yorumuna benziyor" diyor.

Hemen ona bakıyorum ve babamın yanında durduğunu fark ediyorum. Onu düğün ilanlarından tanıyorum. O Selene, babamın karısı- üvey annem.

Ama ona odaklanacak zamanım yok çünkü doğru düzgün araştırma yapmadığım için zihinsel olarak kendimi tekmelemekle meşgulüm. Kingston'daki kilit oyuncularını araştırdım, COO ve CFO'nun yanı sıra diğer birkaç çalışanın adını biliyorum, ancak Benson'daki yarım kalmış işleri tamamlamakla o kadar meşguldüm ki resimlere ve ayrıntılara bakmaya zahmet etmedim.

Kendime, buraya gelip kiminle uğraştığımı tam olarak öğrendiğimde daha derinlere ineceğimi söyledim. Şirketin Kingston'daki merkezinde yüzlerce çalışanı vardı. Konuyla ilgisi olmayan kişileri araştırmak zaman kaybı olurdu. Ama bu benim açımdan aptalcaydı çünkü bakın beni nereye getirdi - Kingston Limited'in COO'su Julian Parker ile sahte nişanlılık.

"Samuel senin baban mı?" Ian-err, Julian-soruyor.

Nişanlı olduğumu bildiği halde nişanlımla isimlerimiz konusunda tartıştığım için şaşkınlıkla bize bakan babama bakana kadar "Evet," diye çıkışıyorum. "Ve bu senin patronun, değil mi?" Sahte bir gülümsemeyle, hikayem paramparça olmadan önce izlerimi örtmeye çalışarak söylüyorum.

Julian babama bakıyor. "Kızının adının Anastasia olduğunu sanıyordum," diyor, bariz olanı belirtiyor ama henüz noktaları birleştirmiyor.

"Öyle," diye cevap veriyorum babam adına.

İkimizin de aynı şeyden -gerçek isimlerimiz hakkında yalan söylemekten-suçlu olduğumuzu anladığında Julian'la aramızda bir bakış geçiyor.

"Bir saniye," diyor babam Julian'a bakarak. "Bu senin nişanlın mı?" Sonra da bana, "COO'mla mı nişanlısın?" diye ekledi.

"Siz ikiniz aile ve iş gibi önemli şeyleri konuşmadınız mı?" Selene şaşkınlıkla bize bakarak araya giriyor.

"Yaptık. Sadece ayrıntıları değil," diyor Julian, ben kendi noktalarımı birleştirirken beni yanına çekiyor.

Julian, benim sahte bir nişanlı istememle aynı sebepten dolayı ödüllü bir eş istedi.

-Babama bir aile babası olduğunu göstermek için çünkü tıpkı benim gibi Julian Parker da Kingston Limited'in bir sonraki CEO'su olmaya çalışıyor - bu da demek oluyor ki... resmi olarak düşmanımla sahte nişanlıyım.

"Dürüst olmak gerekirse," diye yalan söyledim, "birbirimize o kadar kaptırmıştık ki böyle şeyleri konuşmadık. COO olduğunu biliyordum ama senin için çalıştığını bilmiyordum." Julian'a bakıyorum, babama dönmeden önce aşıkım gibi görünmeye çalışıyorum. "Birbirimizin , kendi küçük balonumuzda tamamen kaybolmuştuk."

"Yani bu nişan gerçek mi?" Babam soruyor, her zamanki gibi keskin.

"Elbette öyle," diyorum ona, iddiamı vurgulamak için başımı Julian'ın göğsüne yaslayarak. "Bu adama aşığım ve onunla evlenmek için sabırsızlanıyorum."

Babam yavaşça başını sallıyor, bakışları ikimiz arasında gidip geliyor ve ben nefesimi tutmuş, bize haddimizi bildirmesini bekliyorum. Ama sonra yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor ve gözlerinin kenarları mutlulukla kırışıyor.

"Pekâlâ o zaman," diyor Julian'a bakarak. "Tebrikler, evlat! Sanırım kızımı eve getirdiğiniz için size teşekkür borçluyum."

Kollarını açıyor ve Julian babama sarılmak için beni bırakıyor.

Ayrıldıklarında babam ikimize de bakıyor ve kıkırdıyor. "İş hakkında konuşmadığınıza göre, bugün konuştuklarımızı Julian'a anlatmadığınızı varsayıyorum."

"Zamanım olmadı," diyorum başımı sallayarak.

"İş mi?" Julian kaşlarını kaldırdı. "Evde oturan bir eş olmak istediğini sanıyordum."

Babam bir kahkaha attı. "Kızım, evde oturan bir eş mi? Bu çok komik. Ona söyleyecek misin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

"Bana neyi anlatacaksın?" Julian gözlerini babamdan ayırmadan soruyor.

Ben bir şey söylemeyince babam kıkırdıyor. "Anastasia'yı pazarlama analisti olarak yanımda çalışması için işe aldım. Kingston'ın yeni yüzü olabileceğini kanıtlamak için bir şans istiyor. Nişanlın bir sonraki CEO olmak için en büyük rakibin."

Julian yavaşça bana doğru dönüyor. "Öyle mi?" diyor şeytani bir sırıtışla ve tüylerim diken diken oluyor. "Pekâlâ, müstakbel *karıcığım*, görünüşe göre konuşacak çok şeyimiz var, değil mi?"

YEDİNCİ BÖLÜM

SAMUEL KINGSTON

JULIAN VE ANASTASIA AŞIK OLMANIN BENİ DÖNÜŞTÜRDÜĞÜNÜ DÜŞÜNÜYOR OLMALILAR.

Kör, sağır ve dilsiz. Ama şu anda birbirlerine nasıl baktıklarını görebiliyorum, konuşmadıkları kelimeleri duyabiliyorum ve aslında nişanlı olmadıkları gerçeğine rağmen - öyle olduklarına inanmamı isteseler de -Aralarındaki kimyanın dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Yalanlarını yüzlerine vurabilirim ama yapmayacağım çünkü rahmetli eşim öldüğünden beri ilk kez kızım benimle aynı posta kodunda ve onların göremediğini ben görebiliyorum - onlar çoktan aşık oldular.

İkisinin de CEO'luk görevini devralmasına izin vermekten korkuyordum, yeteneksiz oldukları için değil, ikisi de bana benzediği için ve onları çok sevdiğim için istifa edip benim yaptığım hataları yapmalarına seyirci kalamazdım. Yalan söylemeyeceğim. Julian'a CEO pozisyonunu vermeyi planlıyordum, ancak ona benim gibi şirkete kendini kaptıracak bekar birini işe almak istemediğimi söyleyerek sonunda bir yuva kurmayı düşüneceğini umuyordum. Selene insanları manipüle etmenin yanlış olduğu konusunda beni uyarmıştı, ama kulağına bir şeyler fısıldayarak bu konuda biraz düşünmesini umuyordum.

Ancak beklemediğim şey, kızımın CEO'luk görevini devralmak istemesiydi. İlk başta bu beni korkuttu çünkü Anastasia'nın benim izimden gitmesi isteyeceğim son şeydi. Bu, annesinin onun için asla istemediği bir şeydi ve annesi öldüğünde, onun isteklerini yerine getirmeyi ona borçlu olduğumu hissettim.

Anastasia, babasının işi her şeyin önüne koyduğu bir evde büyüdü ve bence aşık olmaktan korkuyor. Sonunun annesi gibi olmasından korkuyor. İş dünyasının nasıl işlediğini biliyor. Ama aşk? Bu onu çok korkutuyor.

Buraya geldiğinde ne yapacağımdan emin değildim ve sonra kızım ve benim için bir oğul gibi olan adam arasında seçim yapmak zorunda kalacağımı fark ettim. Ama şimdi, içimden bir ses seçimimi onların yapacağını söylüyor.

Ve işler umduğum gibi giderse, aşkı seçecekler.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

JULIAN

HERKES YEMEKTE KONUŞURKEN BEN SESSİZ KALİYORUM, Sadece bana bir soru yöneltildiğinde sohbete katkıda bulunuyorum. Aklımdan çok fazla şey geçiyor. Stacey Webb -namı diğer Anastasia Kingston- Webb, önümüzdeki bir yıl boyunca sahte nişanlım olması için on milyon dolar ödemem gereken kadın- sadece CEO pozisyonu için benimle rekabet kalmıyor, aynı zamanda yüz milyonlarca dolar değerinde, yani başından beri benimle oynuyor.

Yine de hakkını vermeliyim. Yaptığı şey - gönüllü ödül eşini oynamaya çalışmak - kurnazcaydı. Koluna girecek bir erkeğe ihtiyacı vardı çünkü eminim babası da bana yaptığı konuşmanın aynısını ona yapmıştır, peki o ne yaptı? Evlenmek üzere nişanlandığını iddia edebilmek için *adamın* parasını ödemesini sağladı.

Ona bakıyorum, kızmalı mıyım yoksa ne kadar zeki olduğuna hayret mi etmeliyim bilemiyorum. Yine de bunu biliyordum. Arabadan inip konuşmaya başladığı anda ve kız kardeşimin okuduğu bölümden bahsederken, bu kadının üzerine titreyen nişanlıyı oynayarak kolay para kazanmaya çalışan bir servet avcısından daha fazlası olduğunu anlamıştım.

Babası yıllar boyunca ondan bahsetti. Özel bir üniversiteye gitmiş ve işletme pazarlaması okumuş, ardından da otelcilik alanında yüksek lisans yapmış. Babası onunla ne kadar gurur duyduğunu anlatırdı, hatta masasının üzerinde bir resmi bile vardı. Keki ve cübbesi içinde, ama ben hiç dikkat etmedim. Sanırım dikkat etmeliydim çünkü en büyük rakibimi evime davet ettim.

Ne derler bilirsiniz: *Dostlarını yakınında, düşmanlarını daha yakınında tut.* Ben de bunu yapmak üzereyim çünkü bir sonraki CEO olma şansından asla vazgeçmeyeceğim. Anastasia onun kızı olabilir ama son yirmi yıldır bu şirkete *her şeyimi* verdim ve o kadın yedek kulübesinden çıkıp oyunu ele geçirmeye çalışırsa lanetleneceğim.

"Düğün tarihlerini ya da mekânlarını konuştunuz mu?" Selene beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

Anastasia'nın kalın kirpiklerinin altına gizlediği ela gözleri benimkilerle buluşuyor ve dolgun dudakları sıkıntıyla büzüldükten sonra üvey annesine dönüp sahte bir gülümseme takınıyor.

"Her seferinde bir gün yaşıyoruz," diyor. "Ben Kingston'da çalışmaya başlamak üzereyken ve babam da yıl sonunda emekli olacakken, işlerle çok meşgul olacağımızı ve uzun bir nişanlılık dönemi geçireceğimizi tahmin ediyorum."

Samuel'in kaşları çatılıyor ve Anastasia'nın yaptığı hatayı ondan önce ben anlıyorum.

"İş yüzünden değil," diye ekliyorum. "Sadece herkesin sırtına daha fazla yük bindirmek istemiyoruz. Emekliliğinizi planlarken bir yandan da yeni bir CEO bulmak zorunda olmak stresli olmalı."

Ağzımdan çıkan her şey saçmalık, çünkü babası tarafından birbirimize bağlandığımızı bile bilmiyorduk, ama neyse ki Samuel başını sallıyor ve bunu yutmuş gibi görünüyor.

Samuel, "Lütfen düğün tarihinizi benim emekliliğime göre seçmeyin," diyor. "Aşık olmanın ve evlenmek için beklemek istememenin nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyorum."

Selene'in elini tutuyor ve öpmek için ağzına götürüyor. PDA'larına alışkınım, bu yüzden beni şaşırtmıyor, ama Anastasia'nın aniden rahatsız görüldüğünü, onlardan başka her yere baktığını fark ediyorum.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter," diyerek peçetesini masaya bırakıyor ve aniden ayağa kalkıyor. "Yorgunum ve yarın için kendimi hazırlamak istiyorum."

"Elbette," diyor babası.

Burada bir hesabı olduğu için garsonun hesabı getirmesini beklemek zorunda değiliz, bu yüzden hepimiz ayağa kalkıyoruz ve Anastasia'yı dışarı kadar takip ediyoruz.

Araçlarımız getirildiğinde, hızlıca vedalaşıyoruz ve sonra Anastasia ve ben benim arabama biniyoruz. Sessizdi ve yanılıyor olabilirim ama aramızda geçenler yüzünden olduğunu sanmıyorum.

Muhtemelen kendi işime bakmalıyım ama bunun yerine "İyi misin?" diye sordum.

Pencereden dışarı bakmaya başlamadan önce bakışlarını bana doğru çeviriyor. "Bu çok zor," diye fısıldıyor birkaç vuruştan sonra. "Onunlayken bambaşka bir adam gibi ve annemle neden böyle olamadığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

Anlayışla başımı sallıyorum. "Annenle birkaç kez karşılaştım," diyorum, neden ona bu hikâyeyi anlatma ihtiyacı hissettiğimden emin değilim ama sanırım bir şekilde yardımcı olacağını umuyorum. "Gerçekten çok tatlıydı. Baban için çalışmaya yeni başlamıştım ve boyumdan büyük işlere . Bana öğle yemeği ısmarladı ve yemek yerken beni kovmaması için baban hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı. Sevdiklerini, sevmediklerini. Başka kimsenin bilmeyeceği sırlar."

Anastasia sert bir nefes veriyor ve penceredeki yansımadan gözlerinin cam gibi olduğunu görebiliyorum.

"Bende bir şeyler görmesinin nedeninin eskiden benim gibi olması olduğunu söyledi - kırılmış, kaybolmuş ve sadece bu dünyadaki yerini bulmaya çalışan biri," diye devam ediyorum. "O gün de ona öğle yemeği getirmişti ama onunla yemek yiyemeyecek kadar meşguldü. Sanki umursamıyormuş, buna alışmış gibi davranıyordu. Ama her Çarşamba ofise gelip ona öğle yemeği getiriyordu ve her hafta ona çok meşgul olduğunu söylüyordu. Sonunda kadın gelmeyi bıraktı."

"Ben küçükken her Çarşamba öğle yemeği yerlerdi. Babam çarşamba günleri bizimle öğle yemeği yemeyi çok sevdiğini söylerdi çünkü haftanın geri kalanını atlatmasına yardımcı olurdu" diye anlatıyor.

Bir ışıktaki durup Anastasia'ya bakıyorum. "Eşi vefat ettiğinde, muhtemelen iki yıl, belki de daha uzun bir süre boyunca her Çarşamba günü konferans masasında tek başına oturdu. Bir gün ona katıldığımda, 'Eğer bir şeyi yapabilecek olsaydım, o da Çarşamba günü karımla bir kez daha öğle yemeği yemek olurdu' dedi."

Gözyaşları Anastasia'nın göz kapaklarından dökülüyor ama yanaklarından ağağı kaymadan önce başını çeviriyor. Işık yeşile dönüyor ve garaja girene kadar yolumuzun geri kalanı sessiz geçiyor.

"Annem onu her şeyiyle sevdi ve o da annemin kalbini defalarca kırdı. Eminim bir sürü pişmanlığı vardır. Ama bunun bir önemi yok çünkü o artık yok ve zamanı geri saramayız."

"Bu doğru. Peki, her şey için şirketi suçluyorsanız, orada çalışmak sizin için neden bu kadar önemli? Çalışmak isteyeceğin son yer orası olurdu diye düşünüyorum."

Anastasia esprili bir şekilde kıkırdıyor. "Kingston Limited'i hep bize tercih ettiği için ondan nefret etmem gerekirdi ama tam da bu nedenle kendimi onun bir parçası olmak isterken buluyorum. Ben orada büyüdüm. Babam toplantılara katılmama izin verirdi ve sayılara olan sevgimi orada öğrendim. Her akşam eve geldiğinde ofisinde çalışmaya devam ederdi ve ben de onunla takılırdım. Bana her şeyi açıklar ve bir gün onun yanında çalışacağıma söz verirdi.

"Ama sonra huysuz bir genç oldum ve onun yokluğu Kingston'la hiçbir şey yapmak istemememe neden oldu. İstedığım üniversiteye girdim ama ilk yılımda neredeyse sınıfta kalıyordum. Eğer annem geçici olarak oraya taşınmasaydı ve beni dizginlemeseydi, muhtemelen sınıfta kalacaktım" diye itiraf ediyor.

"Bana işin ona ait olduğunu ve onunla bir ilişki kurmak istiyorsam o dünyanın bir parçası olmam gerektiğini söyledi. Kingston için çalışma hayalimden vazgeçmem için bana yalvardı ama bunu yapamazdım.

"Sonraki birkaç yıl boyunca okulda kıcıımı yırttım, böylece mezun olduğumda onun için çalışabilecektim." İç çekiyor ve başını sallıyor. "Ama sonra annem o sarhoş sürücü tarafından öldürüldü ve ben de babamı suçlayıp kaçtım, ne onunla ne de bizim yerimize seçtiği şirketle hiçbir şey yapmak istemedim."

"Ama yine de Kingston için çalışmak istiyorsun," diyorum, anlamaya çalışarak.

"İstifa edeceğini nasıl öğrendim biliyor musun?" diye soruyor. "İnternette okuyan bir arkadaşımın. Ben onun kızıyım, geriye kalan tek kan bağı olan akrabasıyım ve hayatımın büyük bölümünde bu sektörde çalıştığımı ve okuduğumu bildiği halde bana bu pozisyonu teklif bile etmedi. Üzgün bir şekilde aradığımda ise bana bu pozisyon için doğru kişi olmadığımı düşündüğünü söyledi."

"O da bana aynı şeyi söyledi."

"Ama sen onun çocuğu değilsin. Her gece onunla oturup ilgisini çekmek için yalvarmadın ve aile şirketini birlikte yönettiğiniz bir gün sonunda ilgisini çekmeyi ummadın.

"Dürüst olmak gerekirse, onu aradığımda pozisyonu istediğimi bile düşünmüyordum, ama sonra bana bunun için doğru kişi olmadığımı söyledi ve içimde bir şey... kırıldı." Ela gözleri benimkilerle buluştu. "Onun onayını istememeliyim ya da buna ihtiyacım olmamalı ama var. Ben, Anastasia Belle Kingston-Webb, babamın onayını istiyorum. Onun için en önemli şirkette çalışmaya layık olduğumu ona kanıtlamak istiyorum. Kızına ve karısına tercih ettiği şirkette, tüm hayatım boyunca yaşayıp nefes aldığı şirkette."

Hıçkırıklara boğuluyor ve keşke arabada olmasaydık da onu kollarıma alıp sarılabilseydim diyorum. Birkaç dakika ağlıyor ve sonra derin bir nefes alıp başını kaldırıyor, omuzlarını dikleştirip gözlerimin içine bakıyor.

"Kingston için uzun süredir çalıştığınızı anlıyorum ve muhtemelen pek çok açıdan bu pozisyonu hak ediyorsunuz," diyor, "ama bu benim için kişisel. O adam için hiçbir zaman yeterli olduğumu hissetmedim ama ona Kingston'ı sadece yönetebileceğimi değil, aynı zamanda buna layık olduğumu da göstereceğim."

Ne söyleyeceğimden emin olmadan ağzımı açıyorum ama daha tek kelime edemeden beni durduruyor.

"Siz babamla ilgili sorunlarımı dile getirmeden önce, ben zaten bunların farkındayım ve kabul ediyorum. Babam yumuşadı ve evlenmemi ve birkaç çocuk doğurmamı istiyor ki ben de ondan farklı bir şeyler yapabileyim.

"Benimle bir ilişki yaşamak istiyor ve iş ile aileyi birbirine karıştırmak istemiyor ama anlamadığı şey şu ki, pek çok açıdan ona benziyor olabilirim ama büyük bir farkımız var. İşimin hayatım olduğunu bilerek evlenecek ve çocuk sahibi olacak kadar bencil değilim. O her şeyi istediği için ailesini yok etti ama ben daha iyisini biliyorum."

Kahretsin, bu kadın. Gözlerindeki acıyı, kendini babasına kanıtlamak için duyduğu çaresizliği görebiliyorum. Anladığımı bile söyleyemem çünkü üvey babamla yakın bir ilişkimiz var ve sperm donörümle herhangi bir ilişkim olmasını istemiyorum. Ama onun anlamadığı şey, benim bu işten öylece çekip gidemeyeceğim, bu da bizi bir çıkmaza sokuyor.

"Peki, ne yapacağız?" Pozisyonumdan geri adım atmayacağımı açıkça belirterek soruyorum.

Sözlerimin ardındaki niyetimi anladığında Anastasia'nın gözleri ince yarıklara dönüşüyor ve göz açıp kapayıncaya kadar duygusallıktan vahşiliğe geçiyor. Bu geçiş neredeyse korkutucu. "Olmaya çalıştığın gibi bir aile babası olmadığını anladığında seni işe almayacak," diyor alçak sesle, her şeyi anladığını düşünerek.

Bir kahkaha attım. "Vay canına, şu haline bak... Beş saniye içinde tatlıdan ölümcüle geçiyorsun. Bunu yaparak kendini ayağından vurmuş olursun."

"Tamam, o zaman ne yapmamızı öneriyorsun? Bu saçma sahte nişanlılığa devam mı edelim?" Alay ediyor, sanki kısa bir süre önce flört ederken ve sevişmeye çok yaklaşmışken benimle sahte nişanlanmayı aklına bile getiremiyormuş gibi.

"Aslında ben de tam olarak bunu yapmamızı öneriyorum. Yerine geçmesi için bizden birini işe alana kadar bu maskaralığa devam edelim."

Gülüyor. "Gerçekten seni kendi kızına tercih edeceğini mi düşünüyorsun?"

"İlk sana sormadığına göre bence çok iyi bir şansım var." Belden aşağı vuruyor ama ona iyi davranmayı zorlaştırıyor.

"Siktir git!" diye tükürüyor ve arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyor.

"Kızma çünkü doğruyu söylüyorum!" Sesleniyorum, peşinden gidiyorum Onu.

İçeri girdiğimizde, doğruca mutfağa gitti ve şişeyi aldı. kendine bir bardak şarap doldurdu.

"İstediğin kadar saçmalayabilirsin," diyor şaraptan bir yudum alarak. "Ama beni tanımıyorsun ve babamın tıpkı onun gibi olduğumu söylemesinin bir nedeni var. Bir şey istediğimde, hiçbir şey ve hiç kimse onu elde etmeme engel olamaz."

"Tamam Red," diyorum boşluğu kapatarak. "Meydan okuma kabul edildi." Elimi uzatıyorum ve o gözlerini deviriyor.

"Kırmızı mı? Gerçekten orijinal."

Elimi sıkıyor ve tokalaşıyoruz. "En iyi erkek-" diye başlıyorum. "Ya da kadın," diye düzeltti.

"En iyi erkek *ya da kadın* kazansın," diyorum. Ve sonra onu kızdıracağını bildiğim bir sırtışla ekliyorum, "Ve Anastasia?"

Bana doğru bakıyor.

"Dudakların yüzünden sana Kırmızı lakabını takmadım."

Soru soran bir kaş kaldırıyor. "Tamam, aydınlat beni."

"Kızıl dul örümceği en güzel ama en ölümcül örümceklerden biridir. Tıpkı senin gibi -güzel ama zehirle dolu. Tek fark, bu noktada, muhtemelen babanı senden daha iyi tanıyorum, bu yüzden neler yapabileceğini biliyorum ve beni tuzağa düşürüp ısırmana izin verecek kadar aptal olmayacağım. Seni görüyorum Red ve o zehirli kışını ezdiğimde Londra'da kalmış olmayı dileyeceksin."

DOKUZUNCU BÖLÜM

ANASTASIA

"GÜNAYDIN. BENİM ADIM-"

"Anastasia! Sizinle tanışmak bir zevk," diyor masanın arkasındaki kadın, sabahın dokuzu için fazla neşeli bir ses tonuyla. "Benim adım Josie. Babanın ve Julian'ın asistanıyım."

Elini uzatıyor ve ben de onu içime çekerek sıkıyorum. Otuzlu yaşlarının sonunda, belki de kırklı yaşlarının başında görünüyor. Profesyonelce giyinmiş, burnunda sevimli, kalın, siyah çerçeveli gözlükler var. Sol eline bakıyorum ve dördüncü parmağında yüzük olmadığını fark ediyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ve zihnimde onun yanında ne yaptığımı ve söylediğime dikkat etmem gerektiğini not ediyorum.

Babam ve Julian için çalışıyor olabilir, ancak herkes COO'nun aslında şovu yönettiğini biliyor, bu da onun gerçekten Julian için çalıştığı anlamına geliyor ve dün gece çizginin yeniden çizildiği zaman belirlediğimiz gibi, o düşman. Yeterince iyi görünüyor, ama görünüş aldatıcı olabilir-Julian bunun mükemmel bir örneği.

Bana etrafı gezdirmesi için babamla dokuz buçuğa kadar buluşmamam gerekiyordu ama o buz gibi evden çıkma ihtiyacıyla erkenden çıktım. Julian masada oturmuş kahvesini içiyor, telefonunda geziniyor ve beni görmezden gelmeye çalışıyordu. Beni zehirli bir örümceğe benzetip üzerimde tepinmekle tehdit ettiğinden beri bana tek kelime etmemişti.

İşe giderken caddenin karşısındaki kafede durup bir latte ve muffin yedikten sonra babam gelmeden önce etrafı kendi başıma kontrol etmek umuduyla buraya yürüdüm. Güvenlik bana bir oda ayarladı.

Çalışan kimliği ve yaka kartını aldıktan sonra İK'ya götürüldüm ve bana Kingston Limited'e hoş geldin demeden önce milyonlarca kağıt imzalattılar.

"Baban her an gelebilir. Eğer ofisinde oturmak istersen, geri dönebilirsin." Koridorun aşağısını işaret ediyor. "Kapısı sol tarafta."

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

Telefonum bir mesajla çaldığında ofisine doğru ilerliyordum. Babamın geç kalacağını söylemediğinden emin olmak için telefonuma bakarken bir duvara çarptım. Aslında duvara değil. Daha çok sahte nişanlımın sert göğsüne.

"Dünyanın senin etrafında döndüğünü düşündüğünü biliyorum ama belki de yürüdüğün yere dikkat etmelisin" diyor, Antarktika'daki buzulların erimesini engelleyecek kadar soğuk bakışlarıyla.

"Belki bana rastlamışsındır," diye yayılım ateşi açtım.

"Ama ben kapının önünde kıpırdamadan duruyordum," diyor kuru bir sesle. "Peki, bunu neden yaptın?"

"Çünkü seni orada duydum ve nişanlı ve aşık olduğumuza göre muhtemelen sana katılmam gerektiğini düşündüm," diyor, her kelimesinde alaycılık damlıyor. "Hadi gel. Sana etrafı göstereyim."

Elimi eliyle sarıyor ve sıcaklık içime yayılıyor, buzları eritiyor ve küresel ısınma için bir kez daha endişelenmeme neden oluyor. Adamın vücudum üzerinde böyle bir etkisi olmamalıydı, özellikle de muhtemelen bana yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadan öylece durup boğulmamı izleyeceğini bildiğimden, ama vücudum onun sıcaklığını hissetti, dudaklarım onu tattı, kokusu çoktan beynime yerleşti ve vücudumun *hissettikleriyle* beynimin *bildiklerini* birbirinden ayırmak çok zor.

"Baban buraya hiç zamanında gelmez," diyor beni koridorda yönlendirirken. "Selene ona her sabah kahvaltı hazırlar, o da saat on gibi gelir."

Babamın bu kadar geç saatte bile olsa *içeri girdiğini* düşünmek çok çılgınca. Her zaman güneş doğmadan uyanır ve her gece geç saatlere kadar çalışırdı. Annem bizimle yemek yiyebilmek için onu masasından zorla kaldırırdı.

Gençliğimden hatırladığım bir odaya giriyoruz, sadece boyanmış ve güncellenmiş.

"Burası dinlenme odası." Her bir eşyayı işaret ediyor. "Buzdolabı, espresso makinesi, ofisinizde yemek istemiyorsanız yemek yiyebileceğiniz masalar."

"Gençken, konferans salonları kullanılırken burada yemek yerdim."

Annemin bana ögle yemeğimi hazırladığı anılar yüzeye çıkıyor, ama Julian'ın önünde duygusallaşmak istemediğim için onları geri itiyorum. İhtiyacım son şey ona herhangi bir zayıflık göstermek.

"Doğru ya. Burada büyüdüğünü unutmuşum." Bana baktı.

"Evet, muhtemelen birbirimize rastladık ama farkında değildik."

"Posta odasında takılmadığın sürece hayır. Dört yıl boyunca oradaydım, sonra üç yıl daha ayak işlerine baktım..."

Neredeyse en tepeden başladığımı ima etmesi gözümünden kaçmadı, ancak bunu görmezden geliyorum çünkü bu şirkette yeni olabilirim, ancak çok çalıştım ve buraya sahibiyse kan bağımlı olmadan başvurmuş olsaydım, bulunduğum pozisyona kolaylıkla gelirdim.

"Babam için çalışmaya ne zaman başladın?"

"Yirmi beş yaşındayken beni kanatları altına aldı."

"On dört yaşındayken buraya gelmeyi bıraktım." Aramızda on yaş fark olduğu için onunla hiç tanışmamış olmam mantıklı.

"Hatırlıyorum," diyor. "Baban burada staj yapmanı istemişti ama sen reddetmiştin."

"Evet, o zamana kadar tüm zamanını aldığı için işine kıızıyordum."

"Bu da her zaman pişmanlık duyacağım bir şey," diyor babam ve beni kendi etrafımda döndürüyor. "Aileme ne yaptığımı görmediğimden, dinlemeyi reddettiğimden nefret ediyorum. Senin sevgini satın alabileceğimi sandım ve bunun mümkün olmadığını zor yoldan öğrendim."

Nefes yolumu tıkayan duygu yumağını yutuyorum ve bir şey söyleyemeden başımı sallıyorum. Yıllarca onunla konuşmayı reddettiğim ve sonra da onu kendimden uzak tuttuğum için hiçbir zaman özür dilemedi - özür dileme *şansı* hiç verilmedi.

"Şirketin gitmesini istediğim yön konusunda neden bu kadar kararlı olduğumu anlamadığınızı biliyorum ama bunun nedeni benim hatalarım. Benim başıma gelenlerin sizin de başınıza gelmesini istemiyorum."

Benden Julian'a bakıyor ve o zaman, ona bakışında, babamın Julian'a ne kadar değer verdiğini görüyorum. O sadece onun COO'su değil. Onun için bir oğul gibi.

"Böyle bir şey olmayacak," diyor Julian, gözleri babamınkilere kilitlenmiş bir halde. "Son yedi yıldır şirketi başarıyla yönetiyorum ve istediğin değişiklikleri uygulamakta hiçbir sorunum yok."

"Aslında harika fikirlerim var," diye ekliyorum. "Kurumsal çocuk bakımı konusunda araştırma yapıyorum ve sonuçlandığında teklifimi size sunmak istiyorum."

Babam gülümsüyor. "Bu harika olur, bu da beni ikinizin de CEO olarak görevi devralmak istemenizle ilgili düşüncelerime götürüyor. Düşündüğüm diğer birkaç çalışanla konuştuktan ve onların ya ilgilenmediklerini ya da bu göreve uygun olmadıklarını gördükten sonra, iş ikinize kaldı." Bakışlarını aramızda gezdirdi. "Bu pozisyon için birbirinize rakip olmanızın sorun olmayacağından emin misiniz? İlişkiniz yeni ve-"

Julian ve ben birbirimizle ancak on kelime konuşmuş olmamıza ve bunların hiçbirinin CEO pozisyonunu aldığımda ne olacağıyla ilgili olmamasına rağmen "Eminiz," diyorum. "Uzun uzun konuştuk ve bu pozisyonu kim alırsa alsın ona karşı hiçbir kırgınlık olmayacağı konusunda anlaştık." Ne demek istediğimi vurgulamak için parmaklarımı Julian'ın kollarının arasından geçiriyorum.

"Peki seçilmezsen," dedi babam bana, "yine de Kingston için çalışmak ister misin?"

Pozisyonu almamayı hiç düşünmemiştim, ama şimdi bundan bahsettiğine göre, ilk düşüncem evet. Artık evde olduğuma göre kalmak istiyorum. Babamın bu yeni versiyonunu tanımak ve umarım sorunlarımızı çözerek yeniden bir ilişkimiz olmasını sağlamak istiyorum.

Ama sonra çenesi gergin olan Julian'a bakıyorum. "Eğer nişanlım beni kabul ederse," diyorum yarı şaka.

Ona bakıp kırpiklerimi şakacı bir şekilde kırpıştırıyorum ve çenesi geriliyor. Ve eğer yanılmıyorsam, ağzının bir gülümseme belirliyor. Küçük gülümsemesi karnımda keleklerin uçuşmasına neden olmamalı ama . Dikkatli olmalıyım çünkü vücudum açıkça geri kalanımla aynı sayfada olmayı reddediyor.

Julian yanıt vermeyince ikisine de, "Yeni işe alınan herkes gibi ben de burada yerimi bulmalıyım," diyorum, "ama Kingston uygunsa ve Julian kalmamı sorun etmiyorsa Kingston için çalışmak isterim." Julian'a bakıyorum, bakışlarını karşılıyorum. "Bu bizim aile işimiz."

Julian bir kez daha çenesini sıkıyor, söylemediğim sözleri anlıyor. Babamla yakın olabilir ama günün sonunda sadece birimizin soyadı Kingston.

Onunla göz temasını keserek tekrar babama bakıyorum. "Sonuç ne olursa olsun hiçbir yere gitmiyorum."

İlişkimizi düzeltmek için önümüzde uzun bir yol var ama geçmişimden kaçmaktan bıktım. Asla bu kadar uzun süre uzak kalmamalıydım ve şimdi evde olduğuma ve babamın yollarını değiştirdiği açık olduğuna göre, inatçı olmak ve onunla bir ilişki kurmayı kaçırmak istemiyorum. Annemle uzun yıllar geçireceğimi sanmıştım ama yanılmışım. Hayat her an elimizden alınabilir.

Babamın yüzüne parlak bir gülümseme yayılıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni kucaklıyor. Döndüğümünden beri bana üçüncü kez sarılıyor ve bunca yıl nasıl sarılmadan geçirdiğimi bilmiyorum.

"Seni seviyorum, tatlım," diye mırıldanıyor. "Ve sonunda eve döndüğün için çok mutluyum."

Ayrıldığımızda babam boğazını temizliyor. "Tamam o zaman, doğrudan pazarlama departmanı ile çalışmak yerine bu katta çalışman daha iyi olur. Senin için dün gece temizlettiğim bir ofisim var. Yerime geçecek kişiyi yıl sonunda açıklamayı planladığıma göre, karar vermem için altı aydan daha az bir süre var. Adil olmak adına, Ronan Flynn'den başlayarak ikinizin de size verilen durumlarla nasıl başa çıkacağınızı görmeye karar verdim."

"Müzisyen mi?" Ben kim olduğunu anlamaya çalışırken Julian soruyor.

İngiltere'de yaşadığım için Amerikan olan her şey konusunda dezavantajlı durumdayım.

"Evet," diyor babam. "Selene'nin kızı Ingrid onun plak şirketi için çalışıyor. Listeleri alt üst ediyor ve kendisi Rosemary'de doğup büyümüş bir hemşerimiz. İyi bir üne sahip olduğunu teyit ettikten sonra, onu bir işbirliği için yanıma almak istiyorum. Siz ikiniz de burada devreye giriyorsunuz."

Babam kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bundan çok keyif alıyormuş gibi sırtıyor. "İkiniz de fikirlerinizi Cuma günü ekibe sunacaksınız."

Julian kıkırdar. "Kulağa hoş geliyor." Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve beni şoke ediyor. "Ben biraz iş yapmak için ofisime gidiyorum. Babanla biraz vakit geçirmene izin vereceğim."

Kömür grisi pantolonunun içinde kışının ne kadar güzel görüldüğünü fark etmemeye çalışarak dışarı çıkışını izliyorum, bunun onun açısından stratejik olduğunu biliyorum, böylece ben burada sıkışıp babamla takılırken o bir avantaj elde edebilir. Ama sorun değil çünkü Cuma günü daha iyi bir fikir sunduğumda onun bu küçük avantajı hiçbir şey ifade etmeyecek.

"Anastasia," dedi babam beni düşüncelerimden sıyrarak, "ofisini görmeye hazır mısın?"

"Hazırdan da öte."

ONUNCU BÖLÜM

ANASTASIA

"GEÇ OLDU."

Bilgisayarımdan başımı kaldırıp kalp atışlarımı yavaşlatmak için nefesimi kontrol ederken babamın sesi beni yerimden sıçrattı.

"Öyle mi?"

Saate baktım. Saat altı. Geç sayılmaz. Benson'da bazı günler saat altıda espresso içer, kendime gelir ve saat ona ya da on bire kadar çalışırdım.

"Nişanlın bir saat önce ayrıldı," diye belirtiyor. "İkiniz bu sabah aynı arabada değil miydiniz?"

Kahretsin, bunu düşünmemiştim bile.

"Bugün benim ilk günüm olduğu için her şeyin nasıl işleyeceğinden emin değildik. Onu bekletmek istemedim."

"Evine git," diyor babam nazıkçe. "Yarın başka bir gün."

Tartışmak istiyorum ama beni test ettiğini bildiğim için dilimi ısırıyorum. İstemediği şey bu - CEO'sunun evde ailesiyle birlikte olmak yerine gecenin geç saatlerine kadar çalışması.

"Haklısın," diye kabul ediyorum, üzerinde çalıştığım şeyi evde çalışabilmek için kaydediyorum. Sahte nişanlımla vakit geçirmek için eve gidecek değilim ya.

Eve geldiğimde garajın içine park ediyorum ve Julian'ın evde olduğunu fark ediyorum çünkü hem arabası hem de kamyonu yerinde. Garaj kapısını kapattıktan sonra mutfağın yan tarafında bulunan çamurluktan içeri giriyorum ve hemen sarımsak gibi kokan bir koku alıyorum.

Mmm, İtalyan.

Karnım gurulduyor ve bana öğle ya da akşam yemeği yemediğimi hatırlatıyor çünkü Ronan Flynn işbirliği için sunumum üzerinde çalışmakla çok meşguldüm.

Julian'ın masada yemek hazırlamasını bekliyordum, bu yüzden onu ocağın önünde, siyah bir eşofman ve beyaz bir gömlek giymiş, ayakları çıplak, bir tencerede bir şeyler karıştırırken bulduğumda şaşırıyorum.

"Yemek mi yapıyorsun?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım.

Bana doğru bakıyor ve kıkırdıyor. "Hayır, sadece bir tencereye bir sürü malzeme koyup kaynamalarını izlemenin eğlenceli olacağını düşündüm."

Alaycılığına gözlerimi deviriyorum. "Yemek yapabildiğini bilmiyordum." "Benim hakkımda pek çok şey bilmiyorsun," diyor kuru bir sesle.

"Touché."

"Ben büyürken annem herkesin yemek yapmayı, temizlik yapmayı ve çamaşır yıkamayı bilmesi gerektiğini söylerdi," diyor tencerede ne varsa karıştırmaya devam ederek. "Kız kardeşime ve bana haftada birkaç kez onunla birlikte yemek yaptırır, kendi yatak odalarımızı ve banyomuzu temizletir ve kendi çamaşırlarımızı yıkatırdı." Omuz silkiyor. "Artık param yettiğinden ve işle meşgul olduğumdan temizlik ve çamaşırlarımı yıkaması için birini tutuyorum ama her akşam dışarıda yemek yemek ya da sipariş vermek yerine kendim için yemek yapmayı tercih ediyorum. Hem daha sağlıklı hem de tadı daha güzel."

Kulağa ne kadar normal geldiğine hayret ve şaşkınlıkla bakıyorum. Yukarıdakilerin hiçbirini yapmadım ama bundan bahsedip şımarık bir velet gibi konuşmayacağım. Kendimi üstün gördüğümde değil ama onun annesinin aksine benim annem yemek yapmayı, temizlik yapmayı ya da çamaşır yıkamayı hiçbir zaman öğretilen bir hayat dersi olarak görmedi. Annem paralı bir aileden geliyordu ve ben doğduğumdan beri tüm bu işleri hep kendi halletmişti.

Arkadaşlarımın aksine, benim sadece gerekli olduğunda bir bakıcım vardı - annem babamla birlikte benim gitmediğim etkinliklere katıldığında. Zamanını bana ayırmayı tercih ederdi ve bu yüzden bu kadar yakın olduğumuza inanıyorum. O benim en iyi arkadaşımdı ve onu çok özliyorum.

"Demek yemeklerinin daha lezzetli olduğunu düşünüyorsun, ha?" Canavarı dürterek söylüyorum. "Belli ki Londra'daki Enzo's'a hiç gitmemişsin. Üç Michelin yıldızı var." Ocağa doğru yürüyorum ve tencerenin içine bakıyorum, domates sosunu görüyorum. "Bir tanesi sadece sosu içindi." Bunu ben uyduruyorum ama Julian bunu bilmiyor.

"Hayır, Enzo'ya hiç gitmedim," diye itiraf ediyor, kaşığı alıp ağzıma götürürken. "Ve açıkçası hiç ödül almadım."

ama sosumun lezzetli olduğunu söylediler." Son kelime dilinden dökülürken kaşık dudaklarıma değiyor ve ben hala yerimde duruyorum.

"Üfle," diye mırıldanıyor, yeşil gözleri muziplikle dolu.

Dediği gibi yapıyorum, dudaklarımı ayırmadan önce birkaç saniye kaşığa hafifçe üflüyorum ve kaşığı ağzıma kaydırıyor. Julian'ın bana sosunu yedirmesi bu kadar tahrik edici olmamalı, yine de kendimi bacaklarımı sıkarken buluyorum, biraz rahatlamaya çalışıyorum.

Dudaklarımı kapatıp tahta kaşığı emiyorum ve taze sarımsak, birkaç farklı ot, tatlı domates ve daha pek çok lezzet anında tat alma tomurcuklarımda patlıyor.

"Vay ," diye mırıldandım. "Bu.."

"Orgazmik mi?" Julian kaşlarını kaldırarak benim yerime bitiriyor. "Evet, biliyorum." Sırıttıyor ve sosu karıştırmaya devam ediyor. "Bana söylendi."

Neden bilmiyorum ama onun başka kadınları beslediğini ve onların da bunu orgazmıla kıyasladığını düşündükçe kıskançlıktan yeşile dönüyorum. Hiçbir zaman böyle bir kadın olmadım, hiçbir erkeği böyle bir duygu hissedecek kadar önemsemedim ve bunu Julian ve onun lanet sosu yüzünden hissediyor olmam bana hiç iyi gelmiyor. Onu CEO'luktan etmeye odaklanmam gerekiyordu, *yemek krampları* geçirmeye değil.

"Her neyse," diye mırıldanıp uzaklaşıyorum.

Ben daha fazla uzaklaşmadan bileğimden tutup beni kendine doğru çekiyor, vücudum onunkine bastırıyor. Ellerim kaslı göğüs kaslarının üzerine iniyor ve vücudunun ne kadar sert olduğu gözümünden kaçmıyor. Daha birkaç gün önce ona sarılmış, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğum nefes gibi onu öpüyor muydum?

"Akşam yemeği yedin mi?" diye soruyor, eli yanımdan aşağı kayıyor ve kalçamın kıvrımına iniyor.

Bu samimi jest o kadar iyi hissettirir ki, tüm mantıklı düşünceler pencereden uçup gider.

Kelimeleri bir araya getiremeyerek başımı salladığımda bir kez başını salladı ve "Git rahatına bak. Akşam yemeği birazdan hazır olur."

Ona iyi olduğumu söylemeli ve sonra yatak odamda, büyüleyici zümrüt gözlerinden, hipnotize edici kokusundan ve orgazmik çıldırtıcı sosundan uzakta, güvenli bir yerde saklanmalıyım, ama bunun yerine kendimi kabul ederken buluyorum.

Günün yorgunluğunu attıktan ve üzerime bir çift rahat tayt ve giydikten sonra aşağıya iniyorum ve Julian'ı dökülürken buluyorum.

Tabağımdaki lezzetli görünümlü spagetti ve köftenin yanına bir kadeh kırmızı şarap. Ayrıca bir salata ve ...

"Bunlar ev yapımı mı?" Kabarık sarımsak düğümlerini işaret ederek soruyorum.

"Evet," diyor, kendine üç parmak viski doldururken, etiketin üzerindeki taçtan Kingston's olduğunu hemen anlıyorum - şirketin yıllar önce babamın tasarladığı imza logosu. "Bugün stresliydi ve yemek pişirmenin rahatlamak için iyi bir yol olduğunu düşünüyorum."

"Neden stresliydi?" Şarabımdan bir yudum alarak soruyorum.

"Günün çoğunu yangın söndürerek geçirdim," diyor, sarımsak düğümünden bir ısırık aldıktan sonra viskisini yudumlar. "Senin günün nasıldı?" diye soruyor.

"Üretken," diye itiraf ediyorum, bunun ne kadar yerli bir his olduğunu fark ederek. "Ofisimi kurdum ve öğleden sonrayı sunumum üzerinde çalışarak geçirdim."

Başını sallıyor. "Madem evcilik oynuyoruz, Ryder ve nişanlısı Hawaii'de bir düğün yapacaklar." Gözlerini deviriyor ve bunun düğüne mi yoksa Hawaii'ye mi karşı olduğundan emin değilim. "Baban ve Selene de dahil olmak üzere herkes orada olacak, bu yüzden gitmek için plan yapmanı istiyorum." Bir an düşündükten sonra ekliyor: "Josie'ye takvimlerimizi senkronize etmesini söyleyeceğim. Bu şekilde taahhütlerimizi takip edebiliriz."

"Ryder CFO'ydu, değil mi?" Onu araştırmamdan hatırlayarak soruyorum. "Evet, ve en iyi arkadaşım," diyor yemeğinden bir ısırık alırken.

Tabii ki öyle. Görünüşe göre, lanet bir centilmenler kulübüne girmişim. Elbette kadınlar da çalışıyor. Çoğu diğer departmanlarda ya da asistan. Birkaçı müdür ya da süpervizör ama üst düzey ekibin çoğunluğu erkeklerden oluşuyor.

"Bu bakış ne için?" diye soruyor. "Ne bakışı?"

"Sana Ryder'ın en iyi arkadaşım olduğunu söyler söylemez yüzünde ekşi bir ifade belirdi."

Kahretsin, bu adamın ne kadar dikkatli olduğunu unutmuşum.

"Üst düzey yöneticilerin çoğunun erkek olduğunu fark ettim. Babamın ne kadar cinsiyetçi olduğunu fark etmemiştim."

Belki de bu yüzden pozisyon için uygun olmadığımı düşünüyor, bu da Julian'a karşı hiç şansım olmadığı ve yaptığım her şeyin anlamsız olduğu anlamına geliyor.

Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor ve beni daha da motive ediyor. Eğer her şeyi Julian'dan daha iyi yaparsam, beklentilerin ötesine geçersen, babam

beni seçmekten başka şansın yok yoksa cinsiyetçi görünme riskini alırsın.

Julian alay eder. "Baban cinsiyetçi değil. Ayrıca, işe alımların çoğunu ben yapıyorum."

"Demek cinsiyetçisin," diye dürterek Julian'ın bana ters ters bakmasını sağlıyorum. "Oh, hadi ama.

Her üç harfli pozisyon bir erkek tarafından dolduruluyor,"

diye . "Bu doğru değil," diye karşı çıkıyor.

"Oh, gerçekten mi? Bir bakalım. CEO: adamım," diye başlıyorum, işaret parmağımı kullanarak işaretliyorum. "COO: adam." Orta parmağım yukarı kalkıyor. "CFO: erkek, CMO: erkek ve CTO: yine erkek." Beş parmağım da havadayken ona küçümseyici bir el sallıyorum ve aynı şekilde gülümsüyorum. "CEO pozisyonuna geldiğimde, siz *erkekler* başınızdaki bir kadından emir almayı nasıl becereceksiniz bilmiyorum."

"Biliyor musun Red," diyor, her kelimesinden kızgınlık ve öfke damlıyor, "eğer şimdi çekilersen, seni temin ederim ki COO'luk koltuğuna sen oturacaksın ve o zaman üç harfli bir kadın olacak."

"Ha!" diye bir kahkaha attım. "Bana korkuyormuşsun gibi geldi. Olman gerektiği gibi," diyorum şarabımdan bir yudum alıp onunla göz göze gelerek. "Ve senin sahte vaatlerinin aksine, CEO olduğumda seni pozisyonunda tutmayı *düşüneceğim*."

Lezzetli yemeğimi yemeyi çok istememe rağmen ayağa kalkıyorum. "İştahımı kaybettim."

Yanımdan geçiyorum, tam yanına geldiğimde duruyorum.

"Erkeklerle çalışmanın bir özelliği de, bir kadının bir şey istediğinde ne kadar çılgın olabileceği hakkında hiçbir fikrinizin olmamasıdır," diyorum ve ona dokunmamak için eğilip masayı kullanarak kendimi tutuyorum. "Örümceklerin özelliği sessiz olmalarıdır, bu yüzden geldiklerini asla göremezsiniz. Ve sen orada olduklarını fark edene kadar çoktan saldırmış ve seni ölüme terk etmiş olurlar. Dikkatli ol, Julian. Dediğin gibi, ben zehirliyim. Bu senin uyarın olsun. Peşinden geliyorum ve geri durmayacağım."

"TAK, ."

Kafamı kaldırdığımda babamın ofisimin kapısında durduğunu gördüm. Yaptığım işe o kadar dalmıştım ki yaklaştığını bile duymadım.

"Selam baba," diyorum konsantrasyonumun bozulmasından duyduğum rahatsızlıkla gülümseyerek. "Ne var ne yok?"

"Ben, uh..." Boğazını temizliyor ve gergin görüldüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum. milyonlarca düşünce geçiyor ama o konuştuğunda kafam biraz karışıyor. "Benimle öğle yemeği yemek isteyip istemeyeceğini merak ediyordum."

Benimle yemek mi yemek istiyor?

Saate baktım ve öğlen olduğunu gördüm. Teknik olarak öğle yemeği yiyebilirim ama

...

"Sunumum üzerinde çalışmanın ortasındayım," diyorum ona.

Toplantıya sadece birkaç gün kala, bir şeyler biliyor olmalı. mümkün olan her saniyeyi buna harcayacağız. Yine de dün gece eve erken gitmemi talep etti ve şimdi de öğle yemeği için ara vermemi istiyor.

Yüzü düşüyor ama anlayışla başını sallıyor.

"Endişelenme," diyor. "Başka bir gün."

Gülümsemeye zorluyor ve sonra geri çekilip beni yalnız bırakıyor.

Dizüstü bilgisayarımın ekranına dönüp çalışmaya devam ediyorum ama babamın yüzündeki üzgün ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum. Onunla yemek yememi isterken nasıl da gergindi...

Sonra Julian'ın sözleri aklıma geldi. *"Ama her Çarşamba ofise gelir ve ona öğle yemeği getirirdi ve her hafta ona çok meşgul olduğunu söylerdi. Sonunda kadın gelmeyi bıraktı."*

Ve aklıma geldi. Bugün Çarşamba ve ben de az önce babama anneme yaptığının aynısını yaptım. Yanlışlarını düzeltmeye çalışıyor ama haklı. Kızdığım adamın tam tersini yapmak yerine, onun gibi oldum. Sadece bunu haklı çıkarıyorum çünkü evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı reddediyorum, bu yüzden kendimden başka kimseye zarar vermiyorum - ve şimdi de ona.

Kartımı ve telefonumu kaptığım gibi ofisten çıkıyorum ve ben küçükken sık sık gittiğimiz şubeye gidip en sevdiklerimizi sipariş ediyorum, umarım hâlâ onunkilerdir. Sonra, onu orada bulmayı umarak doğruca ofisine gidiyorum. Ofisini boş bulduğumda kalbim sıkışıyor. Ama sonra özel banyosundan çıktı ve gözlerimiz buluştu.

Kanıt olarak çantayı kaldırarak, "Bize denizaltı aldım," diyorum. "Eğer hâlâ benimle öğle yemeği yemek istiyorsan."

Gözleri cam gibi oluyor ve yüzüne onu görmeden altı yıl geçirdiğim için kendimden nefret etmeme neden olan güzel bir gülümseme yayılıyor. Evet, her şeyi etti. Ama o da bir insan ve annemi kaybettikten sonra sadece sahiptik.

Ama bunun yerine, onu cezalandırdığımı düşünerek -ikimizi de fark etmeden- oradan ayrıldım.

"Bu harika olur. Konferans ne dersiniz?" sorar, ofisinde bir masa olmasına rağmen.

"Kulağa mükemmel geliyor."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

JULIAN

"HEY, JOSIE, SAMUEL'I GÖRDÜN MÜ?" ONU BULAMADIKTAN SONRA SORDUM ofisi.

Onun onayına ve imzasına ihtiyaç duyan bir dizi sözleşmem var ve onları hukuk ekibimize geri götürmek istiyorum, böylece bu lanet olası sunum üzerinde çalışabilirim.

"Konferans salonunda," diyor, "Anastasia'yla öğle yemeği yiyor." Sözleri karşısında olduğum yerde kalakaldım. "Konferans odasında mı?"

O zamandan beri orada yemek yemedi.

"Evet ve bugün Çarşamba," diye belirtiyor, o günün neyi sembolize ettiğini bilecek kadar uzun süredir burada olduğunu.

Köşeyi dönüyorum ve Samuel ile Red'i masada oturmuş yemek yerken gördüğümde duruyorum. Gülmekten başını arkaya atıyor ve onu duyamasam da ondan gelen melodik sesi hayal ediyorum. Babasına usulca gülümsüyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Sadece birkaç gün önce bana gülümsüyor, benimle birlikte gülüyor, beni öpüyordu ve ben yuva kurmanın nasıl bir his olabileceğini hayal ediyordum.

Şimdi, ondan hâlâ hoşlanıyor olmama rağmen, o benim düşmanım ve babasına aramızda herhangi bir kırgınlık olmadığı konusunda söylediklerine bakılmaksızın, CEO pozisyonunu alırsam Anastasia'nın bunu iyi karşılamayacağını çok iyi biliyorum.

Elini babasının koluna koymasını ve gözlerinin mutlulukla kırışmasını izliyorum. Bir parçam onlar adına mutlu, Samuel bunca yıl sonra nihayet kızına için mutlu. Onu ne kadar özlediğini biliyorum. Ondan bahsederken yüz hatlarında beliren acıyı.

Ama başka bir yanımda -bencil yanımda- bunun bir sorun olduğunu biliyor. Ne yaparsam yapayım, hangi adımları atarsam atayım, CEO olarak onun yerini almak için daha iyi bir aday olduğumu ne kadar kanıtlarsam kanıtlayayım, Anastasia'da bende olmayan bir şey var - damarlarında onun kanı dolaşıyor.

Kendisi söyledi, o onun kızı. Beni oğlu olarak görüyor olabilir ama o onun kanından, canından ve bununla rekabet edebilmemin hiçbir yolu yok. Bu beni her şeyimi vermekten alıkoymayacak, tıpkı son yirmi yıldır bu şirkete her şeyimi verdiğim gibi, ancak soyadı nedeniyle hak ettiğim pozisyonu alırsa, burada çalışmaya devam edebileceğimi sanmıyorum.

Bu düşünceleri kafamdan silkeliyorum. Keşkelerle kendimi çıldırtmanın bir anlamı yok. Samuel kararını verdiğinde, oradan devam edeceğim. Gerçek şu ki, yıllar boyunca kışımı yırtarak çalıştım ve süslü bir diplomam olmasa da deneyimim var ve birçok şirket beni işe alma şansına atlardı. Beni birden fazla kez işe almaya çalıştılar ama Kingston'da çalışmayı seviyorum, bu şirkete sadığım ve her zaman emekli olana kadar burada kalacağımı düşündüm.

Hala imzalara ihtiyacım var, onları yapışkan bir notla masasına bırakıyorum ve sonra fikrime dalmak için masama geri dönüyorum. Yalan söylemeyeceğim. İşlerin bu tarafına geçmeyeli uzun zaman olmuştu. Genelde pazarlama ekibi sunumlarla ilgilenir ve onları onaylayan kişi benim. Bu da endişelenmemin bir başka nedeni. Gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra Anastasia hakkında araştırma yaptım ve Benson'da pazarlama ekibini yönettiğini söylemek hafif kalır. Konuştuğum birkaç eski iş arkadaşına göre, şirketi fiilen o yönetiyormuş ve şimdi Victoria Benson onun yerini doldurmak için uğraşıyor.

Açıkça görülüyor ki orada bir değeri ve ne yaptığını biliyordu. Eğer onu bu pozisyondan etmek istiyorsam, benim fikrim onun bulduğu fikirden daha iyi olmalı. Samuel CEO'luk için en uygun kişinin ben olduğumu görürse, görevi bana vermekten başka çaresi kalmaz. Aile babası gibi davranıyor olabilir ama her zaman adil olduğu biliniyor.

Ryder kapımı çaldığında boğazıma kadar araştırmaya batmıştım.

Gözlerinde umutla bana bakarak, "Hey, bu gece hala devam ediyor muyuz?" diye soruyor.

Bu gece mi? Sonra hatırladım... Bu akşam beyzbol maçını izlemek için çocukları çağırmaı kabul etmişim.

"Evet," diyorum ona, bu onun kontrolcü nişanlısından haftalık molası olduğu için kaçmak istemiyorum.

Neden onunla kaldığını asla bilemeyeceğim. Çok mutsuz olduğu belli. Birkaç ay önce tanıştılar ve kız buldozer gibi adamın hayatına girdi. Adam ilk başta ondan hoşlanıyor gibi görünse de, kadın kısa sürede gerçek yüzünü gösterdi, bu yüzden nişanlandıklarını duyurduklarında ve adam taşınmaları için bir malikane satın aldığı anda şok oldum ve bu yaz için tarih verilen bir düğün davetiyesi geldiğinde daha da şok oldum.

"Tamam, güzel," diye mırıldandı. "Sonra görüşürüz."

"Bekle," dedim. "Her şey yolunda mı? Konuşmak istersen ..."

İç çeker ve içeri girip kapıyı arkasından kapatır.

Karşımdaki ziyaretçi koltuğuna oturduğunda, kalın bir şekilde yutkunuyor ve başını sallıyor. "Nora hamileydi."

"Öyle miydi?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak için soruyorum.

"Evet," diye boğuk bir sesle konuştu. "Evlilik dışı hamile kalması kötü görüneceği için kimsenin bilmesini istemedi." İç çekiyor. "Bizim tip aileleri bilirsin. İnsanların onu yargılamasını istemedi. Bu yüzden evlenme teklif ettim. O kendini göstermeye başlamadan önce evlenmeyi planlıyorduk."

"Peki ne oldu?"

"Düşük yaptı," diyor, cam gibi gözleri benimkilerle buluşuyor. "O kadar ilerlememişti ama yine de berbattı."

Ayağa kalkıp ikimize de ikişer parmak viski doldurarak, "Elbette öyle," diyorum.

İçkisinden bir yudum alıyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Birine söylemek için ikinci üç aylık dönemine kadar beklemek istedi. Sanırım normal bu."

"Özür dilerim dostum," diyorum ona, tekrar otururken.

Nora'yı sevmiyor olabilirim ama Ryder'ı önemsiyorum ve bununla tek başına uğraşmasından nefret ediyorum. Yani, Nora var ama Nora o kadar bencil ki onun duygularını umursadığından şüpheliyim.

"Teşekkürler," diyor. "Bir şey söylemeliydim ama her şey karmakarışık ve ailem yüzünden her şeyi saklamaya çok alıştım."

Ryder gülünç derecede zengin, üst sınıf bir aileden geliyor. Neredeyse Teksas kraliyet ailesindendirler. Ağabeyinin vali olması ve sonunda başkanlığa adaylığını koymayı planlaması da cabası. Yani Ryder'ın yaptığı her şey izleniyor ve eleştiriliyor.

"Hamile olduğu için evlenme teklif ettiğinizi söylemiştiniz," diye sordum. "Ama artık hamile olmadığına göre..."

"Evet." Viskisinin kalanını geri atıyor ve bardağı masanın üzerine koyuyor. "Düşükten sonra durumu kötüydü ve onu mutlu eden tek şey düğünü planlamaktı. Nişanı iptal etmek için uygun bir zaman bekliyordum ama sonra... lanet olsun," diye içinden küfrediyor ve bana dönmeden önce birkaç saniye boyunca tavana bakmak için başını eğiyor.

"Düşük yaptığımdan beri seks yapmamıştık. Onu kandırmak istemedim ama hafta sonu onu götürmem için bana yalvardı. Bunun ona zihinsel olarak yardımcı olacağını söyledi. İçiyordum ve bir şey diğerine yol açtı. Yemin ederim prezervatif kullandım."

Hay sikeyim. "Bana onu tekrar hamile bırakmadığını söyle."

"Bir hafta önce düğünü iptal etmeye gittim ama bunu yapamadan bana hamile olduğunu söyledi. Dün onunla birlikte doktora gittim ve doktor da bunu doğruladı."

"Kahretsin, dostum."

"Evet. Araştırdım. Bir kadının ayda sadece üç gün hamile kalabildiğini biliyor musun?"

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye tekrarlıyor. "O hafta sonu uzaklara gitmem için bana yalvarmasının tesadüf olduğunu sanmıyorum. Kendini kötü hissettiğini ve uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Kendimi kötü hissettim, ben de onu . Kendimizi bir tiki barda bulduk, ikimizin de suratı beş karıştı ve ben sıçtım. Teslim oldum ve onunla seks yaptım. Ama şöyle bir şey var: Ne kadar sarhoş olsam da korunduğumu biliyorum Julian. Böyle bir şeyin tekrar yaşanması riskini almam."

"Seni tuzağa düşürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Vay anasını, bu hatun düşündüğümden de çılgınmış.

"Artık bir önemi yok," diyor Ryder. "Bebeğime hamile ve düğün birkaç hafta sonra."

"Senin olduğuna emin misin?" Soruyorum.

"Birkaç hafta daha öğrenemeyeceğim. Babalık testi yapılana kadar düğünü ertelemeyi düşündüm, ancak bu lanet bir karmaşa yaratacak, bu yüzden sadece onunla birlikte gidiyorum ve bu bebeğin benim olmadığı ortaya çıkarsa, Nora'yı kıcına tekmeyle basacağım."

Ona iki parmak viski daha dolduruyorum, o da geri atıp ayağa kalkıyor.

"Bana bir iyilik yap ve bu aramızda kalsın," diyor kapıyı açmadan önce.
"Elbette," diyorum ona. "Ve ne olursa olsun, çok iyi bir baba olacaksın."
"Teşekkürler."

Sonraki birkaç saati saham üzerinde çalışarak geçirdim ve alarmım çaldığında, çocuklar gelmeden önce evde olabilmem için gitmem gerektiğini belirterek her şeyi kapattım ve yola çıktım.

"BUNU GÖRDÜN MÜ?" TIM BAĞIRIYOR. "BU AÇIKÇA LANET BİR GREVDİ!
O hakem bir şaka!"

Birasından bir yudum alıyor ve ben onun bu kadar heyecanlanmasına kıkırdıyorum. Erkek türünün çoğu gibi ben de sporu severim ama Tim'in aksine onun kadar ciddiye almam.

"Ne kadar kaybedeceksin?" Yaptığım queso sosuna bir cips atarak soruyorum.

"Yeter," diye Tim.

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor, ama sahte nişanlım evin içinden geçerken sözleri kesiliyor. Vücudunu saran, ön kısmı diri göğüslerini gösterecek kadar aşağıya inen, kraliyet mavisini seksi bir elbise giymiş. Saçları bir çeşit düğümle toplanmış, ince boynunu ortaya çıkarıyor ve bacaklarını bir şekilde daha uzun ve daha tonlu gösteren imzalı kırmızı tabanlı uzun siyah topuklu ayakkabılar giyiyor. Ben amını yalarken onun bacaklarını boynuma doladığı görüntüler yüzeye çıkıyor, ama çocukların önünde sertleşmeden önce onları hızla uzaklaştırıyorum.

Anastasia beş erkeğin dikkatini çektiğini fark edince olduğu yerde duruyor ve far ışığına yakalanmış bir geyik gibi bir anlığına arkasına bakıyor. Gözleri bana takılıyor ve ilk başta neden yardımına ihtiyacı varmış gibi baktığı konusunda kafam karışıyor - ta ki Ryder dışında herkesin bizim gerçekten nişanlı ve aşık olduğumuzu düşündüğünü hatırlayana kadar.

"Selam Red," diyorum, ayağa kalkıp ona doğru yürürken. Eğilip ağzının kenarına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve çiçeksi, meyvemsi kokusunun beni nasıl etkilediğini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Günün nasıl geçti?" Yüksek sesle mırıldanıyorum

Herkesin sevecen nişanlıyı oynadığını duyabileceği kadar, ama rol yapmıyormuşum da tatlı davranıyormuşum gibi görünecek yumuşak.

"Güzel," diye geveliyor. "Sen mi?"

Bu konuda ne kadar berbat olduğuna dair kıkırdamamı tutuyorum. İlişkiler konusunda uzman olduğumu söylemiyorum ama en azından biri beni silah zoruyla tutuyormuş gibi görünmüyorum.

"Güzel," diyorum papağan gibi. "Eminim erkeklerin çoğuyla tanışmışsındır ama her ihtimale karşı seni tanıştırmama izin ver." Kolumu beline dolayıp onu yanıma çekiyorum ve oturma odasına götürüyorum.

"Ryder Du Ponte ..."

"CFO," diye bitiriyor. "Tim Thorne, CTO," diyor sonra, belli ki araştırmasını yapmış. "Evan Sanchez, CMO." Sahte bir gülümseme takınıyor. "Ve sevgili nişanlım, COO. Görünüşe göre erkekler kulübü bir arada. Tek eksik babam..."

"Oh, artık bize katılmıyor," diyor Tim, onun alaycılığını anlamadan. "Selene'le tanıştığından beri ortalıkta yok."

Anastasia küçümseyici bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor, ama bunun yerine sadece gülümseyip başını sallıyor.

"Bu çok hoş. Bu gece ne yapıyorsunuz?"

Nefret ettiği erkeklerden biri olmasaydım, sadece cinsiyetlerinden dolayı açıkça nefret ettiği erkeklerle iyi geçinmeye çalıştığını görmek komik olurdu.

Çocuklar şaşkınlık ya da rahatsızlıkla ona bakıyorlar, hiçbir fikrim yok-ben de ona cevap veriyorum. "Maçı izliyoruz." Arka planda hâlâ devam eden beyzbol maçına doğru başımı sallıyorum. "Pizza ve kanat sipariş ettik. Bize katılmak istersen birazdan burada olur." kendime doğru çeviriyorum ve bana bakması için çenesini eğiyorum. "Sana söz verdiğim spor dersine başlayabilirim."

İsteyeceği son şeyin benimle ve çocuklarla oturup beyzbol izlemek olduğunu bildiğim için sırtıtıyorum. "Ne dersin bebeğim? Pizza, bira ve erkeğinle beyzbol?"

Birkaç kez hızla göz kırpmıyor ve sonra dik dik bakıyor; eğer bakışlar öldürebilseydi, yerde ölmüş olurdum. "Keşke yapabilseydim *bebeğim*. Ama Cuma günü teslim etmemiz gereken sunumlarımız var. Seninkini çoktan bitirdin mi?"

"Bu roket bilimi değil" diyorum, ne yapacağıma dair hala hiçbir fikrim olmadığı gerçeğiyle oynayarak. Bütün gün bir şeyler toparlamaya çalıştım, ama bir büyük yaratıcı blok yaşıyorum ... ya da belki ben sadece

fazla düşünmek. "Düzinelerce anlaşıma sağladım." Umursamazca omuz silkiyorum. "Cuma'ya hazır olurum, sorun değil."

"Gerçekten mi?" der, ses tonundaki meydan okuma belirgindir. "Bu işi çantada keklik gördüğüne göre, neden bunu ilginç hale getirmiyoruz?"

"Aklında ne var?" Ellerimi kalçalarına koyup onu kendime doğru çekerek soruyorum.

"Eğer ben kazanırsam, sen de ..." Düşünceli bir şekilde etrafına bakınıyor ve sonra gözleri parlıyor. "Bana bir ay boyunca yemek pişirmek zorundasın."

Ev yemeği gibi normal bir şey istemesinin ne kadar sevimli olduğunu düşünüp kıkırdıyorum. Gerçek şu ki, ona yemek yapmam için bir iddiayı kazanmasına gerek yok. İzin verse hayatımızın geri kalanı boyunca her gün isteyerek yaparım. Bu itiraf beni çok korkutmalı çünkü onun düşmanım olması gerekiyor ama yine de onu arzulamaktan kendimi alamıyorum.

Kahretsin, bu kadınla işim bitti. "Peki kazanırsam ne alacağım?" Mırıldanıyorum.

"Ne istiyorsun?" diye bağılıyor.

"Sen," diyorum düşünmeden.

Gözleri açılıyor ve arkasındaki çocuklara endişeyle bakarak bana bir izleyicimiz olduğunu hatırlatıyor. Sahte nişanımız nedeniyle teknik olarak zaten ona sahipken neden onu istediğimi söylediğime dair hiçbir fikrim yok, ama kimliğimizi açığa çıkarmadan önce bunu düzeltmem gerekiyor.

"Seni bir hafta sonu yalnız istiyorum," diye açıklıyorum. "Uzakta romantik bir hafta sonu. Sadece ikimiz."

Rahatlamış bir şekilde iç çekiyor, ama erkeklere muhtemelen nişanlısının ne kadar romantik olduğuna hayran kalmış gibi geliyor.

"Elbette," diyor ve elini sıkmak için uzatıyor, son derece ciddi olduğumu fark etmeden.

Elini elime alıyorum ve vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar onu kendime doğru çekiyorum. Sonra, o beni durduramadan onu öpüyorum, yumuşak dudaklarının tadını çıkarıyorum.

"Bu ne içindi?" diye fısıldıyor, böylece benden başka kimse onu duyamıyor. "Bahsi bir öpücükle mühürledim," diye mırıldanıyorum, bunun benim için en iyisi olduğunu bilerek

Gerekmedikçe ondan uzak durmak, ama aynı zamanda ona doğru hissettiğim çekim gücünü durduramayacağımı da fark etmek.

Kariyerimi ve geleceğimi tehdit ediyor ama ben yine de onu istiyorum. Bunun beni ne kadar delirttiğini kabul etmeyi reddettiğim için, *dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tutma ilkesine bağlı kalıyorum.* Ve Anastasia benim düşmanım olduğu için, onu çok ama çok yakınımda tutmak için ekstra çaba göstereceğim.

"BENCE RONAN FLYNN AILEVİ BİR ATMOSFER YARATARAK imzalamaya daha meyilli. Ne de olsa o bir aile babası."

Anastasia odadakilere gülümsüyor ve herkes başını sallayarak onaylıyor. Kadın buraya geleli bir hafta bile olmamıştı ama Ğimdiden herkesi avucunun içine almıştı.

Geçen gece o odasında saklanmak için ayrıldıktan sonra, çocuklar ve ben oyunumuzu bitirip ağırlığımızca pizza ve kanat yedikten sonra, nişanlığımın ne kadar ateşli olduğundan ve alınganlığının onu daha da seksi yaptığından en az bir düzine kez bahsettiler. Onlarla aynı fikirde değildim, ama sanırım beni yanlış yola iten şey onun aslında benim olmadığı gerçeğiydi.

Ve dün onu teknoloji departmanının yarısı ve birkaç pazarlama çalışanıyla öğle yemeği yerken gördüm. Yalakalık yapmanın ona üstünlük sağlayacağını sanıyor ama ben bu insanlarla yıllardır çalışıyorum ve onların sadakati bana bağlı.

Samuel kızına gülümseyerek, "İyi iş," diyor. "Sorusu olan var mı?"

Kimse konuşmayınca, "Julian, sıra sende" der.

Ayağa kalkıp masanın başına doğru yürüyorum ve slayt gösterimi yukarı çekiyorum. Her ekip üyesine, çalıştırdığı bir dizi veri de dahil olmak üzere bir bilgi portföyü sağlayan Anastasia'nın aksine - ki bu aşırıya kaçıyordu - bunların hiçbirine ihtiyacım yok çünkü bu işi tek başıma hallediyorum.

Hayır, fikrim aile dostu değil ama anlaşmayı imzalatacak. Çünkü Anastasia'nın araştırmasında ortaya çıkarmadığı şey, Ronan'ın bir aile babası olsa da aynı zamanda bir iş adamı olduğudur.

"Ronan Flynn bir müzisyen ve son yatırımlarından biri Craic adlı bir kulüp. Kısa süre önce Houston'da bir tane açtı ve önümüzdeki ay Vegas'ta bir tane daha açmayı planlıyor. Bu yatırıma çok para yatırdı ve zamanının çoğunu orada geçiriyor. Bence işi basit tutuyoruz. Kulübünde bir toplantı talep ediyoruz ve işbirliği fikrimizi masaya yatırıyoruz, ürünlerimizi kulüplerine daha düşük bir primle tedarik edeceğimiz için bunun karşılıklı fayda sağlayacağını açıklıyoruz."

Kimse şey söyleyemeden Anastasia konuşur. "Bu mı? Senin fikrin bu mu? Adamla kulübe gitmek mi?"

"Kulüpte olmaz," diyorum kuru bir sesle, fikrimle alay etmesine sinirlenerek. "Toplantıyı onun kulübünde yapacağız. Ambiyansı yaratmak için mükemmel bir yol. Bir içki işbirliğini tartışmak için içki servisi yapan bir kulüpten daha iyi bir yer olabilir mi?"

"Aman Tanrım." Homurdanıyor. "Bunca yıldır bu işi yürütmeyi nasıl başardınız? Potansiyel bir müşteriyi güvence altına almaya çalışmak parti yapmak için bir bahane değil."

"Senin fikrinden daha iyi," diye savunuyorum. "Öğle yemeği mi? Burası *Houston'ın Ev Kadınları* değil. O, bahçede çay içip son aldatma skandalının dedikodusunu yapmak isteyen bir ödül eşi değil. O bir işadami ve işadamları her yerde iş toplantıları yapar, buna bir kulüp de dahil."

"Ciddi misin?" Anastasia çılgık atıyor ama o devam edemeden babası aramıza giriyor.

Samuel kıkırdarak, "Belli ki fikirleri konusunda tutkulu iki insanımız var," diyor. "Biraz ara verelim, öğle yemeğinden sonra tekrar bir araya geliriz."

Herkes odadan dışarı çıkar, şüphesiz buradan ve gerginlikten uzaklaşmaktan mutludur.

"Çok cinsiyetçisin!" Anastasia sadece kaldığımızda bağılıyor.

"Öyle demek istemedim," diyorum, niyetim yanlış olmasa da kötü kelime seçimimin farkına vararak. "Ama kadınlarla erkeklerin farklı olduğunu inkâr edemezsin. Çoğu erkek öğle yemeği ve çay içmez. *Kadınlar* yapar. Erkekler spor müsabakalarını ve akşam yemeklerini tercih eder. Bu benim cinsiyet ayrımcılığım değil. Akıllı bir iş insanı olmamdan kaynaklanıyor. Onları araştırır ve nasıl bağlayacağıma odaklanırım. Siz ailevi boyuta odaklanmakla o kadar meşgulsünüz ki sağlıklı düşünemiyorsunuz."

"Tamam, tamam," diyor Samuel. "İkiniz de iyi noktalara değindiniz, ama sanırım bu durumda öğle yemeği fikrini uygulayacağız. Selene'i davet edebilirim ve Ronan'a Kingston ailesinin bir parçası olmanın ne demek olduğunu gösteririz." Anastasia'ya bakıp, "Yeni ve gelişmiş aile," diye ekledi.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve dizüstü bilgisayarımı odanın diğer ucuna fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü bu da ne?

"Burası bir içki şirketi," diye belirttim. "Kulüpler ve içki el ele gider."

Anastasia, "Bu profesyonellikten uzak olmamız gerektiği anlamına gelmiyor," diye ekliyor. "Kulüplerde ve restoranlarda pek çok toplantı yaptık."

"Biliyorum," diyor Samuel, "ama bu durumda Anastasia'nın fikrini denemenin en iyisi olacağını düşünüyorum. Eğer işe yaramazsa-"

" zaman tamamdır," diye bitiriyorum. "Çünkü hepimiz biliyoruz ki bir müşteriyi çekmek için sadece bir var." Geri adım atıyorum ve ellerimi kaldırıyorum. "Ama sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yap. Bu senin şirketin."

Arkamı dönüp odadan çıkıyorum ve çıkarken Samuel'in adımı söylediğini duyuyorum ama ona cevap veremeyecek kadar kızgınım. Ofisime dönmek yerine Ryder'a gidiyorum.

Kapıyı çalmadan ofisine girip kapıyı arkamdan çarptığımda "Bu da bir şeydi," diyor.

"Bu tam bir saçmalıktı. Samuel kızının kışını öpmekle o kadar meşgul ki doğru düzgün düşünemiyor."

"Anladığım kadarıyla onun fikrini sizinkine tercih etmiş."

"Tabii ki yaptı," diyorum karşısındaki ziyaretçi koltuğuna çökerek. "Ve bir hata yapıyor. Ronan gibi bir adam öğle yemeğine çıkacak tipte biri değildir."

Ryder ikimize de ikişer parmak viski koyuyor ve birini bana doğru uzatıyor. "Peki, plan nedir?"

"Ne demek istiyorsun?" İçimi bir dikişte yudumlayıp masaya çarpıyorum.

"Yıllardır bu işlerle uğraşıyorsun Julian. Ne yaptığını biliyorsun. Samuel yumuşadı diye Kingston'ın kârlı bir anlaşmayı kaybetmesine izin mi vereceksin?"

Öyle miyim? Bir parçam arkama yaslanıp Anastasia'nın başarısızlığını izlemek istiyor. Fikri kötü değil ama bu müşteri için doğru değil. Hâlâ Londra'daymış gibi düşünüyor. Belki orada işleri öğle yemeklerinde hallediyorlar ama biz burada farklı şekilde hallediyoruz.

"Sence ne yapmalıyım?"

"Önce ona ulaş." Ryder omuz silkiyor. "Eğer kulüpte onunla karşılaşırsan ve işbirliğinden bahsedersen..."

"Ve o *da* aynı fikirde," diye bitiriyorum. "Eğer bu işe yararsa Anastasia çok kızacak."

"Belki, ama gerçekten umurunda mı? Onunla ilişkiniz gerçek değil ki."

"Doğru." Ama bunu söylerken bile, onun arkasından iş çevirme düşüncesi içimi titretiyor.

Bunu yaparsam, kuma geri dönebileceğimizi sanmadığım net bir çizgi olurum. Bu riski almak istiyor muyum? Cevabın şöyle olmalı.

apaçık ortada. O benim için hiç kimse. Terfi almama yardım etmesi için tuttuğum sahte bir nişanlı. Yine de, bu kelimeleri düşünürken bile, kendime yalan söylediğimi biliyorum.

Ryder telefonunu çıkarıp birkaç saniye bir şeyler yazdıktan sonra ekranı görebilmem için telefonu çeviriyor. "Ronan yarın gece orada olacak. Sahneye ıkacak."

"Kahretsin, bu iş çok yanlış gidebilir.." "Ya da anlaşmayı sen yaparsın."

"Beni ldrecek."

"Aşkta ve savaşta her şey mübahtır." Ryder ikimize de birer içki daha dolduruyor ve kadehleri tokuşturuyoruz.

"Bu durumda, içimde bir savaş başlatıyormuşum gibi bir his var."

ON İKİNCİ BÖLÜM

ANASTASIA

"HEY, JOSIE. BABAMI GÖRDÜN MÜ?"

"Henüz geldiğini sanmıyorum tatlım, ama Julian burada." "Öyle mi?" Bugün gelmesine şaşırdığımı söyledim.

Bugün Ronan'la bir öğle yemeği ayarlayabildik, bu yüzden herkes her şeyi hazırlamak için seferber oldu. Julian'ı bütün hafta sonu görmedim ve yaralarını sarmak için saklandığını düşündüm.

"Evet, Ronan Flynn ile bir toplantıda," diyor kaşlarını sallayarak. "Kızım, bu adam şahsen daha da şahane. Ve o ses. Şarkı söylemeyi unut. Bütün gün benimle konuşsa bile mutlu olurum."

Ben Julian'ın Ronan Flynn'le öğle yemeğinde ne işi olduğunu anlamaya çalışırken, o aşık olmuş bir kız öğrenci gibi kıkırdıyor.

Onunla sabahın dokuzunda buluşmasının tek bir nedeni var.

Koridorda ilerleyip kapıyı çaldım, sahte nişanlımı öldürmeye hazırdım.

"Anastasia," diyor Julian kapıyı açtığında. "Mükemmel zamanlama. Ben de tam seni bulmak üzereydim. Ronan Flynn'le tanışmanı istiyorum. Kingston'la ortak olacak."

Profesyonel kalmaya çalışarak, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

"Aynı şekilde," diyor elimi sıkarken. "Ortaklığımızın her iki taraf için de çok verimli olacağını umuyorum."

Julian, Ronan'ı lobiye kadar geçirmeyi teklif ediyor ve hemen döneceğini söylüyor.

Birkaç dakika sonra döndüğünde, içeri kapıyı kapatırken yavaşça alkışlıyorum. "Tebrikler. Sen kazandın."

İç çeker ve başını sallar. "Kızgın olduğunu biliyorum ama-" "Pis oynadın!" Onu göğsünden dürttüm.

"Ben hallettim."

"Sen-"

Kapı çalınıyor ve ardından babam kapıyı açıyor. "Burada her şey yolunda mı?" Babam soruyor, kaşları endişeyle çatılmış. "Her şey iyi."

Julian diyor. "Anastasia ve I vardı sadece

Kutluyorum. Ronan imzaladı. Anlaşma tamamlandı."

"Vay canına. İkiniz de iyi iş çıkardınız." Babam Julian'ın elini sıktı ve sonra bana sarıldı. "Bu öğle yemeğinin iptal olduğu anlamına mı geliyor?"

"Evet," diye , "bu gereksiz."

"Selene ve ben bunu dört gözle bekliyorduk ama ona imza attırdığınız için çok mutluyum. Ve birlikte çalıştığınız için sizinle gurur duyuyorum." Kocaman sırtıyor. "Bu bir kutlama yemeğini gerektiriyor. Bu akşam Mario'da, saat yedide?"

"Kulağa hoş geliyor," diyor Julian, ben uzanıp masasındaki kalemi kapmayı ve onu omzundan bıçaklamayı hayal ederken kolunu belime doluyor.

Babam gittikten sonra ondan uzaklaştım. "Arkamdan iş çevirdiğine inanmıyorum! Öğle yemeği için anlaşmıştık!"

"Hayır!" diye bağıyor, yüzüme bakarak. "Sen ve baban bana karşı çete kurdunuz."

"Sen sadece istediğini elde edemediğin için kızgınsın. İyi bir lider takım oyuncusudur."

"İyi bir lider araştırmasını yapar ve işlerini halleder" diyor. "Ben bir fırsat gördüm ve değerlendirdim. Ve işe yaradı. Bu yüzden COO'yum - çünkü işleri hallediyorum."

"Ama babama bu işi nasıl yaptığını anlatmadın. Bu yüzden bekâr birini işe almakta isteksiz. Potansiyel bir müşteriyle kulüpte parti yapmakla iş yapılmaz."

"Potansiyel müşteri kulüp sahibi bir müzisyen olduğunda, öyle. Ve baban yumuşamadan önce, buna sadece göz yummakla kalmaz, muhtemelen bunu önerirdi de.

"Hoşuna gitmeyebilir ama erkeklerin dünyasında yaşıyorsun Red ve bunu ne kadar erken fark edersen oyuna o kadar çabuk dahil olursun. Bu cinsiyetçi değil. Gerçekler bunlar. Ve eğer bir erkek gibi düşünmeye başlamazsan, yedek kulübesinde oturmak zorunda kalacaksın."

Masanın etrafından dolanır ve koltuğuna oturur. "Evde buluşup birlikte mi gidelim yoksa restoranda mı buluşalım?"

"Siktir git, göt herif. Oyun başladı ve eğer bunu sineye çekeceğimi düşünüyorsan, başka bir şey daha var. *Adamının dünyasını* başına yıkmak üzereyim!"

"YANI, GELDİĞİNİ ANLIYORUM," DIYOR PAIGE VIDEO ÜZERİNDEN Sohbet.

Son bir saatimi Julian'ın arkamdan iş çevirmesi hakkında ona atıp tutarak geçirdim ve işim bittiğinde dürüstçe fikrini sordum. Ama içimden bir ses on saniye içinde bunu yaptığımı pişman olacağımı söylüyor.

"Ama aynı zamanda ona katılmak zorundayım," diyor yavaşça, darbeyi yumuşatmaya çalışarak. "Öğle yemeği, burada uğraştığımız elli yaşındaki adamlar için yapacağınız bir şeydir, ancak kulüpleri olan havalı, genç bir müzisyen için ..." Omuz silkiyor. "Riskli olmadığını söylemiyorum ama bunu neden yaptığını anlayabiliyorum."

Kahretsin, haklı olduğunu biliyorum ama Julian'ın arkamdan iş çevirmesinden nefret ediyorum. Bana gelip konuşabilirdi, nereden geldiğini açıklayabilirdi...

Paige sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, "Sana gelseydi savunmaya geçer ve onu sustururdun," diye ekliyor.

"Sence babam öğle yemeğini sadece benim için mi kabul etti?" Durumun gerçekliği yüzüme çarpınca sordum.

"Sen ne düşünüyorsun?" Paige bana bir çıkış yolu vermeyi reddederek yayılım ateşi açtı.

"Sanırım babamı ailemle ilgili olduğuma ikna etmeye çalışmasaydım, kulüp fikrine katılırdım," diye itiraf ediyorum.

"Peki ya baban?" diye zorluyor.

"Sanırım aşık olmak ve benim gözüme girmeye çalışmak arasında sağlıklı düşünemiyordu. Kingston'ı dünyanın en büyük içki şirketlerinden biri haline getiren adam yapılması gerekeni yapardı, güvenli yolu seçmezdi... ve kesinlikle bir öğle yemeğiyle değil."

Julian'ın haklı olmasından nefret ederek iç çektim. "Ama bu sahte nişanlımın arkamdan iş çevirdiği ve bana erkeklerle takılacak kadar 'erkek' olmadığımı söylediği gerçeğini değiştirmiyor. Ona bir kadınla sevişmenin bir erkekle uğraşmaktan çok daha korkunç olduğunu göstereceğim."

"Tanrım," diyor Paige gülerek. "Ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum," diyorum, "ama bir kez çözdüğümde, yaptıktan sonra size haber veririm."

"Sonra mı?" Kaşlarını çatıyor.

"Evet, *sonra*. Yani beni bundan vazgeçiremezsin."

"EĞER BENİM VARLIĞIMI TALEP EDECEKSENİZ, BUNU BILMEM YARDIMCI OLUR. neredeydin."

Arkamdaki erkeksi sese bir göz attıktan sonra atışı yapıyorum ve yedi topun cepte kayboluşunu izliyorum.

Julian'ın sözlerine aldırmandan masada bir sonraki atışımı arıyorum ve sonra eğilip atışı yapıyorum. Altılı top içeri giriyor ve tekrar arkama baktığımda Julian'ın ateşli bakışları kıkımın üzerinde.

"Seni arıyordum ama odaya girdiğimde bilardo masası dikkatimi dağıttı."

Bir sonraki atışım için masayı araştırıyorum ve onu bulduğumda gidip alıyorum. Üçlük top içeri giriyor ve ayağa kalkıp bir sonraki atışımı yapmak için döndüğümde, Julian'ın bana doğru bastıran sert ön kısmıyla karşılaşıyorum. Elleri vücudumun iki yanına yerleşmiş, beni hapsediyor ve ağzı benimkine o kadar yakın ki bir santim ileri gitsem dudaklarımız buluşacak.

"Bilardo oynar mısınız?" diye soruyor.

"Üniversitedeki ilk yılımda bir havuz köpekbalığıyla çıkmıştım."

Beni masanın kenarına kaldırıyor ve çubuğu elimden alıp keçenin üzerine bırakıyor.

Kalçalarımı ayırıyor ve aralarında duruyor.

Bu kadar yakinken baharatlı kokusunu alabiliyorum ve bu kokunun beni etkilemesinden nefret ediyorum.

Be

n. "Naber Red? Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Dudaklarımı yalıyorum ve bakışları birkaç saniye boyunca ağzıma odaklanıyor Gözlerimle buluşmak için yükselmeden önce.

"Haklıydın," diyorum, ona tepki veren hain bedenime lanet okuyarak. Sesim fazlasıyla nefes nefese, akşam yemeği için giydiğim elbisenin altında göğüs uçlarımın sertleştiğini hissedebiliyorum ve eğer bacaklarımın tepesine dokunacak olsa beni ıslak bulacak.

Julian birkaç kez göz kırptı ve sonra "Ne?" dedi.

"Dedim ya, sen haklıydın." Başımı dik tutarak çenemi kaldırıyorum. "Başkasının haklı olduğunu kabul etmekten gurur duymam ve sen . Benson'da daha çok yaşlı müşterilerle çalışıyordum ve öğle yemeklerine gitmek gerekiyordu. Babamın daha aile odaklı birini istediğini bildiğim için güvenli yolu seçtim. Ama bu doğru yol değildi."

"Teşekkürler," diyor başını sallayarak. "Bunu takdir ediyorum."

"Bu senin sahte nişanlının arkasından iş çeviren cinsiyetçi bir pislik olduğun gerçeğini değiştirmiyor ama haklıydın." Göğsünü itiyorum, sessizce geri çekilmesini ve böylece yürüyüp gidebileceğimi söylüyorum ama yerinden kımıldamıyor.

"Yanılıyorsunuz," diyor. "Önceki CMO ve CTO'nun ikisi de kadındı. Kimberly daha hızlı yükselebileceği daha iyi bir iş teklif edilince ayrıldı ve Nathalie'nin de bir bebeği oldu."

Ona ters ters bakıyorum ve o da açıklıyor: "Doğum yaptıktan sonra doğum iznindeyken aylarca pozisyonunu koruduk ve daha sonra süresiz olarak evde kalmak istediğine karar verdiğinde yerine birini bulmak zorunda kaldık. Her iki seferde de işe alımları ben yaptım ve tesadüfe bakın ki en kalifiye ve en iyi uyum sağlayabilecek kişiler . Ama ikisi de kadın olsaydı, onu hemen işe alırdım."

"Her neyse," diye mırıldandım. "Sana hâlâ kızgıyım."

"Lafi ," diyor, "ne yemekten hoşlanırsın?" "Bunun sana kızgın olmamla ne ilgisi var?"

"Hiçbir şey." Gülüyor. "Ama sana kazandığını, yani önümüzdeki bir ay boyunca sana yemek pişireceğimi hatırlatmanın seni biraz daha az kızdıracığını umuyorum."

Doğru ya, bahis...

"Ben kazanmadım."

"Baban senin fikrini seçti," diye savunuyor.

"Sadece onun kızı olduğum için." Gözlerimi deviriyorum. "Senin daha iyi bir fikrin vardı."

"Bu seni götürebileceğim anlamına mı geliyor?"

Hafifçe eğiliyor, kişisel alanıma tecavüz ediyor ve külotumu yana itip beni ne kadar kolay yapabileceğini hayal ediyorum.

Gel.

Tanrım, Ana! Kendine gel. Bu adam lanet olası bir düşman.

"Neden bunu istediğini anlamıyorum," diyorum, biraz kafam karışmış bir şekilde. "Bana kur yapmaya çalışmıyorsun ki. Aramızdaki tüm bu şey sahte."

İddiaya girdiğimizde, beni götürme fikrinin, arkadaşlarının önünde gerçek bir ilişkimiz varmış gibi görünmek için yaptığı bir gösteriştense başka bir şey olmadığını düşünmüştüm.

"Ya olmasını istemezsem?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ya aramızda daha fazlasının olma ihtimalini keşfetmek istersem?" diye bastırıyor. Ayağa kalkıyor ve elleri kalçalarımın üst kısmına iniyor, dokunuşu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Buraya ilk geldiğinde aramızda bir çekim vardı. Eğer ikimiz de aynı pozisyon için yarışıyor olmasaydık..."

"O zaman hiç tanışmazdık ve sahte nişanlı olmazdık." "Belki."

Omuz silkiyor. "Ama işte buradayız. Ee, ne diyorsun?"

"CEO pozisyonunu alana kadar beklemenin en iyisi olduğunu söylüyorum." Bu sefer onu daha sert itiyorum, o da geri çekiliyor ve bana masadan atlayıp yanından geçmem için yeterli alan bırakıyor. "Patronun olduğumda daha fazlasını isteyeceğini düşünemiyorum."

"Göreceğiz," diyor Julian kıkırdarak, ben odadan çıkarken, ilk defa değil, bu adamla kendimi neyin içine soktuğumu merak ediyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JULIAN

"SİKTİR!"

Saat dokuz. Alarmin çalmasından dört saat sonra. Yataktan fırlayıp hızlıca işemek ve dişlerimi fırçalamak için banyoya koşuyorum. Alarm çalmadığı için duş almaya vaktim yok, bu yüzden deodorant sürüp giyecek bir şeyler alıyorum. Genelde takım elbise giyerim ama geç kalıyorum, bu yüzden bir çift kömür grisi pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giyip tamam diyorum.

Ev sessiz, yani Red çoktan gitmiş olmalı.

Garaja giriyorum ve hemen arabamın lastiklerinden birinin patlak olduğunu fark ediyorum. Yaklaştım ve sadece bir tanesinin değil, hepsinin patlak olduğunu gördüm.

Kahretsin! Görünüşe göre bugün kamyonumu almam gerekecek.

Ancak yanına gittiğimde kamyonun lastiklerinin de patlak olduğunu gördüm. Peki bu ne? Yanına gidiyorum ve lanet olası camımda kırmızı bir ruj izi buluyorum.

Lanet olası Red! Özür diledi, haklı olduğumu kabul etti ve sonra dönüp beni sikti. Ve bunu saklamaya bile çalışmıyor.

Bir Uber çağırmak için telefonumu çıkarıyorum ama tabii ki bir Uber'in gelmesinin bir saat süreceğini söylüyor. Şehrin dışında küçük bir kasabada yaşıyoruz, bu yüzden burası araca ihtiyacı olan insanlarla dolu değil.

Rehberimde geziniyorum ve Ryder'ı arıyorum, işe gitmek üzere yolda olduğunu ve uğrayıp beni alabileceğini umuyorum.

"Hey, her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesi hiç de değilmiş gibi çıkıyor. "Anastasia bütün lastiklerimin havasını indirdi."

Kıkırdıyor. "Anladığım kadarıyla, arkasından iş çevirmen onu heyecanlandırmamış."

"O bile doğru şeyi yaptığımı kabul etti," diye söylendim.

"Yine de sekiz patlak lastikle evde mahsur kalmışsın. Hemen geliyorum."

Ryder beni alıp işe gittiğimizde Samuel'in dün akşam yemekte talep ettiği toplantı bitmişti ve ben öfkeden kuduruyordum.

Toplantının Ronan'la ortak çalışmanın güvence altına alındığını herkese bildirmek için yapıldığını zaten bildiğimden, doğruca ofisime gidiyorum. Sabah rutinimden yaklaşık otuz dakika sonra Josie Ronan'ın hatta olduğunu haber veriyor.

"Kişisel numaram sizde yok mu?" Cevap verdiğimde soruyorum.

"Evet," diye itiraf ediyor. "Ama ofisinizi aramak bana asistanınızla konuşmak için bir neden veriyor."

Kıkırdıyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel. Lush'ın bu akşam açılışı var ve ben de ekibinizi davet etmek istedim. Yeni ortak girişimimizi kutlamak için."

Lush, Houston'da açılan bir club-slash-restoran. Yüksek sınıf müşterileriyle tanınıyor ve eğer önemli biri değilseniz ya da bir tanıdığınız yoksa, içeri girmek için bekleme listesi aylar sürüyor. Kingston likörü stokluyorlar, bu yüzden diğer lokasyonlarındaki açılışlardan birkaçına gittim. Ortam rahat ve yemekler birinci sınıf.

"Kulağa hoş geliyor, dostum. Herkese haber veririm." "Mükemmel. Rezervasyonlar sekiz kişilik."

"Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattık ve günün geri kalanını ofisimde çalışarak geçirdim. Samuel'i arayıp yemekten haberdar ediyorum ve Selene'le birlikte orada olacaklarını söylüyor.

Ryder ile öğle yemeği yedim ve onu akşam yemeğine davet ettim. Gelebileceğini söylüyor ama Nora arkadaşlarıyla kız kıza bir geziye çıkmış, o yüzden gelemeyecek.

Tanrıya şükür.

"Anastasia seni yemeğe götürecek mi?" Ryder evime doğru giderken soruyor.

"Hayır, bayiden biri lastiklerimi doldurmaya gelecek. Tabii onları yarmadıysa. O zaman yeni lastik takmak için çekmeleri gerekecek."

NEYSE KI LASTIKLERİ YARILMAMIŞTI BU YÜZDEN DAKIKA İÇİNDE
Tamirci geldi, tüm lastikler ait oldukları yere geri döndü.

Rezervasyonlar daha sonra yapılacağı için duş alıyorum, takım elbisemi giyiyorum ve öğleden sonrayı nişanlığımın eve gelmesini beklerken kitap okuyarak geçiriyorum.

Çoğu gece geç saatlere kadar çalışıyor ama umarım bu gece zamanında gelir çünkü onu bekleyen bir sürprizim var. Lastiklerimin havasını indirip toplantımızı kaçırmama neden olduğun için küçük bir teşekkür.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ANASTASIA

BUGÜN HARİKAYDI. JULIAN SADECE UZAK DURMAKLA KALMADI

İtiraf etmeliyim ki lastiklerini söndürdükten sonra benim için gelmesini bekliyordum ama ajans Kingston'ın çocuk bakım programına devam etmesini onayladı. Yarın babama söylemek için sabırsızlanıyorum.

İlk başta, Julian'a karşı kendime bir üstünlük sağlamak için başladım. Ancak kaç çalışanın işe geri dönebilmek için izin almak ya da pahalı dadılar tutmak zorunda kaldığını öğrendim ve şimdi bu fikrin hayata geçmesine yardımcı olmaktan heyecan duyuyorum. Yakın zamanda çocuk sahibi olmak gibi bir planım yok, ancak bebeklerinin güvenli bir yerde olduğunu ve isteyken onları görebileceklerini bilen kaç kişinin bu hizmeti kullanacağını bilmek güzel.

Saat yediyi biraz geçiyor ve ben sipariş verip büyük bir kadeh şarap eşliğinde küvette uzun bir süre dinlenmeyi planlıyorum. Garaja kumandanın düğmesine bastığımda garaj kapısı açılmıyor. Garip. Tekrar basıyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Arabayı garaj yolunda bırakıp çantamı alıyorum ve ön kapıya doğru ilerliyorum. Hiç kullanmadığım ev anahtarlarımı ararken, kaldırımın iki yanındaki fiskiyeler çalıştığında dikkat etmiyorum. Fiskiyeler o kadar yüksekte ki, şaşkınlıkla çığlık atıp ön kapıya doğru koşarken, dizüstü bilgisayarımı göğsüme yakın tutan çantamı örttüğümde beni her açıdan ıslatıyorlar.

Kapıya varıp açtığımda sırlıslık olmuş ve sinirlenmişim. İlk aklıma gelen, her zaman garajdan girdiğim için bu saatte fiskiyelerin açık olduğunu hiç fark etmediğim oldu. Sonra kapıyı kapattım.

Julian'ı okuma koltuğunda oturmuş, ayak bileğini dizine dayamış, elinde bir kitap ve yüzünde bir sırıtışla buluyorum.

Orospu çocuğu!

"Fıskiyelerde mi oynuyordun?" diye soruyor eğlenen bir ses tonuyla.
"Havuzumuz olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Sen bir pisliksin," diye tıslıyorum, suyu silkeleyerek.

Ayağa kalkıp koridorda yürüyor ve bir süre sonra elinde bir havluyla geri dönüyor. İşte o zaman tamamen siyah bir takım elbise giydiğini, aynı derecede siyah bir gömlek ve papyon taktığını, GQ dergisinin kapağından fırlamış gibi göründüğünü fark ediyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Mırıldanıyorum, havluyu elinden kapıyorum ve damlayan saçlarımı kuruluyorum.

"Yemeğe," diyor kayıtsızca. "Bana katılmak ister misin?" "Seninle yemeğe çıkmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederim." Ters ters baktım.

Kıkırdıyor. "Muhtemelen en iyisi bu." Bileğini oynatıyor ve saatine bakıyor. "Rezervasyonlar sekiz için ve bir duşa ihtiyacın var." Eğilip beni kokluyor. "Islak bir köpek gibi kokuyorsun."

BABA

Bu akşam yemekte seni özledim. Julian köpek gibi hasta olduğunu söyledi. Bir şeye ihtiyacın var mı?

YATAKTA UZANIYORUM VE ŞAŞKINLIKLA DOĞRULUYORUM. AKŞAM YEMEĞİ Mİ? HASTA GIBI...

Oh, şu sinsi piç! Babamla akşam yemeğinde buluşacağını hiç söylemedi.

BEN

Ben iyiyim. Sanırım yediğim bir şeydi.

BABA

Tamam, güzel. Yarın 9:00'da buluşuyoruz. Ronan bu akşam yemekte işbirliğimizle farklı bir şey yapmak istediğinden bahsetti, Julian ve ben de kabul ettik. Bunu yarın tartışacağız.

Aman Tanrım! Yataktan fırladım, sahte nişanlımı öldürmeye hazırdım. Ben de fıskiyelerin lastiklerini söndürdüğüm için ödeşme olduğunu sanıyordum.

BEN

WTF?! Yemeğe bensiz mi gittin?

Saniyeler sonra bir yanıt geliyor.

JULIAN

Senden gitmeni istedim. Açlıktan ölmeyi tercih edeceğimi söyledin.

BEN

Oyun devam ediyor,
göt herif.

JULIAN

Red, bence kazanamayacağın bir oyun oynadığını kanıtladın. Kendini köpek kulübesinde bulmadan önce teslim olsan iyi olur.

Onu öldüreceğim. Hayır, bu çok kolay olurdu. Onu geri getireceğim. Odada volta atıyor, kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyor ve aklıma mükemmel fikir geldiğinde bunu nasıl düşünüyorum.

Bunun için cehenneme
gideceğim. Doğruca aşağıya,
alevler içinde. Ama buna
değecek.

Julian kirli oynamak ve bacaklarımın arasında bir penis olmadığı için erkeklerle oynayamayacağımı ima etmek istiyor. Bu kadının büyük erkeklerle oynayabileceğini öğrenmek üzere ve ben zirveye çıkacağım. Ve işim bittiğinde, oyundan çıkarılmak için yalvaracak.

Evet, bunun için cehenneme
gideceğim. Ama buna değecek.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

JULIAN

DÜN GECE EĞLENCELİYDİ, AMA İTIRAF ETMELİYİM Kİ, KENDİMİ BIRAZ SUÇLU HİSSEDİYORUM.

Anastasia'ya yemek konusunda tamamen dürüst olmamak. Kendimi savunmam gerekirse, bunu o başlattı. Ronan'la buluşmam konusunda onun arkasından iş çevirdiğimde, bunu şirketin iyiliği için yapmıştım. Oyun oynamaya çalışmıyordum. Ama sonra bütün lastiklerimin havasını indirdi ve onun seviyesine inmekten başka çarem kalmadı. Fıskiyeler muhtemelen yeterli bir intikamdı ve ona akşam yemeğinden bahsetmeyi planladım - çabucak hazırlanmak zorunda kalacağını ya da cehennem gibi görünerek ortaya çıkacağını düşündüm - ama benimle yemek yerine açlıktan ölmeyi tercih ettiğini söylediğinde, küçüklüğüm çirkin başını kaldırdı.

Bu sabahki toplantımızdan sonra Anastasia'yla konuşacağım ve ateşkes yapmaya razı olup olmayacağını öğreneceğim. İkimiz de CEO pozisyonunu istiyoruz ama bunu elde etmek için ergen gibi davranmamıza gerek yok.

Toplantının yapıldığı konferans odasına giriyorum. Ronan işbirliğine yönelik fikirleri tartışmak için burada olduğumuzdan olacağını düşündüğüm gibi birkaç bölüm başkanı yerine sadece Samuel ve Anastasia .

"Günaydın," diyorum onlara, cam kapıyı arkamdan kapattıktan sonra Anastasia'nın yanına ve Samuel'in karşısına oturuyorum.

"Günaydın," diyor Samuel, ama göz teması kurmuyor ve ses tonu kapalı.

"Pekâlâ, ikiniz de burada olduğunuza göre, sadede gelelim," diye devam ediyor. "Ronan ile ortak çalışmamızın normalin ötesine geçmesini istiyorum. Bir program yapmalıyız

Gelip kendi içkisini tasarlamasını istemiyoruz ama öne çıkacak bir pazarlama planı istiyoruz. Dün gece vasatın altında iş yapmayacağını açıkça belirtti, Kingston'da biz de öyle.

"Siz ikiniz de burada devreye giriyorsunuz." Gözleri Red ve benim aramda gidip geliyor. "Her şeyin ötesine geçecek, rekabeti hayretler içinde bırakacak bir şey istiyorum. Bunu CEO pozisyonu için bir sonraki sınavınız olarak düşünün. Pazartesi günü tekrar buluşacağız, böylece fikirlerinizi ekibe sunabilirsiniz."

"Kulağa hoş geliyor," diye cıvıldıyor Anastasia, dün geceki yemeğin dışında kalan biri için fazla mutlu bir şekilde. "Bu arada, kreş önerisi yasal olarak onaylandı. Sadece Julian'ın onayına ihtiyacımız var çünkü her konuda son sözü o söyler." Bana baktı ve kirpiklerini kırıştırdı. "Belki bu akşam yemekte bunun üzerinden geçebiliriz, böylece ilerleyebiliriz?"

Söylemek istediğim şeyi -ne *haltlar karıştırıyorsun sen*- ısıyorum ve "Tabii, tatlım. Kulağa hoş geliyor."

"Harika! Sonra görüşürüz." Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra ayağa kalkıp kapıya doğru zıpladıktan sonra arkasını dönüyor. "Baba," diyor, "bugün öğle yemeği mi var?" Bu kez konuşurken yüz ifadesi samimi ses tonuna uyuyor. Onu öğle yemeğine bir numara olarak davet etmiyor. Bunu yapıyor çünkü babasını seviyor ve işleri yoluna koymaya çalışıyor.

Samuel sırtıyor. "Kulağa hoş geliyor. Dört gözle bekliyorum."

O gittikten sonra Samuel bana baktı ve "Konuşmamız gerek. Dün gece IP adresinizi işaretlemişler." Bir paket kâğıdı bana doğru itti. "IT, iş bilgisayarınızda birkaç uygunsuz sitenin görüntülendiğini doğruladı."

"Ne?" Tıslayarak sayfaları çeviriyorum. "Bu doğru olamaz." "Şifrenizin girildiğini onayladılar. "Şifrenizin girildiğini doğruladılar. başka biri dizüstü bilgisayarınıza erişebilir mi veya onlara şifrenizi verebilir mi?"

"Hayır. Şifrelerimi asla kimseye vermem." Kingston'daki pozisyonumu ciddiye alıyorum ve porno yüzünden bunu asla tehlikeye atmam.

"Bak," diyor hayal kırıklığı içinde dudaklarını büzerek, "iş yerinde herhangi bir tür pornoya erişmek kabul edilemez, ama müstakbel kayınpederin olarak söylemeliyim ki, izliyor olman" - eğilip geri kalanını fısıldıyor

-"Gey pornosu biraz rahatsız edici."

Ne oluyor lan?

"Efendim, ben-"

Ve sonra aklıma geldi. Dün gece ben Lush'tayken dizüstü bilgisayarım evdeki ofisimdeydi. Anastasia  ifremi masamın çekmecesinde sakladığım yerden kolayca alıp kullanabilirdi.

Orospu çocuğu. d   r ld m.

Beni uyarmı tı ama bu kadar hızlı hareket edeceğini ya da bu kadar sinsi bir şey yapacağını d   nmemi tim.

" z r dilerim Samuel," diyorum zihnimde ni anlımı yok etmenin yollarını düşünürken. "Ne olduğunu bilmiyorum ama bu işin aslını öğreneceğim ve bir daha olmayacak."

"Lütfen bununla ilgilenin," diyor. "Kızımın bir skandala karışması isteyeceğim son şey. Çok şey yaşadı ve böyle bir şeyin onu daha yeni geri kazanmı ken kaçmasına neden olabileceğinden endi eleniyorum."

"Anlıyorum."

Doğruca masama dönüyorum ve çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıp  alı tırıyorum. İnternet ge mi imin temizlendiğini görüyorum, ki bunu IT uzaktan yapabiliyor.

Koltuğumdan kalkıp doğruca Anastasia'nın ofisine gidiyorum ve onu masasında bir şeyler yazarken buluyorum.

"Selam," diyor, sesi samimi olamayacak kadar neşeli. "N'aber?"

"Sen mi yaptın?" Direkt konuya girerek soruyorum. "İ  bilgisayarıma gey pornosu mu yükledin?" Ellerimi masasının üstüne vurup üzerine eğildim ve ona dik dik baktım.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor masumca. "Ama ho landığın şey buysa, belki de bu nişan . Tam olarak doğru ekipmana sahip değilim... ne demek istediğimi anladınız mı?"

Sırıtır ve ben daha d   nemedem masasının etrafından dolanıyorum. Geldiğimi gördü ve yerinden kalktı, ama ka amadan -ya da belki pe imden gelememden çünkü o kadar deli ki- onu duvara doğru ittim.

Kalçalarımı onunkilere bastırarak dizimi bacaklarının arasına kaydırıyorum ve parmaklarımı hafifçe boğazına doluyorum. Bir kadına asla zarar vermem ve hâlâ kontrol tamamen bende ama lanet olsun,  fkeliyim ve onun masum davranışı durumu daha da k t le tiriyor.

"Böyle mi oynamak istiyorsun Red?" Ne demek istediğimi anlatacak kadar boğazını sıkarak soruyorum ama acı çekmesine ya da mücadele etmesine neden olacak kadar değil.

"Aynen öyle," diye tıslıyor, bana hançer gibi bakıyor. "Elinden gelenin en kötüsünü yap, nişanlım."

Biraz daha sıkıyorum ve bacaklarının dizimin etrafında kenetlendiğini fark ediyorum. Tabii ki şu anda tahrik olmuş durumda.

"Bunu , değil mi?" Alay ediyorum.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye reddediyor ama numarasını aldım.

"Oyunlar," diye açıklıyorum, sonra dizimi hafifçe kaldırıp kumaşla kaplı amına sürüyorum. "Eminim pantolonunun içine uzansam, seni sıırılsıklam bulurum."

"*Yapmazsın*," diye meydan okuyor ve onun da benim kadar tahrik olduğunu söylüyor.
am.

Evet, kızgınım ama olmadıysam ne olayım. Bunu hiç beklemiyordum. ama her fırsatta beni şok ediyor. Kız evlat kartını oynamak yerine, sahip olduğu her şeyle pozisyon için savaşıyor.

"İstediğin bu mu Red?" Eğilip kulak memesinin ucunu yakaladım ve ısırarak inlemesini sağladım. "Uzanmamı ve sularını kullanarak seni ofisinde boşaltmamı mı istiyorsun?"

Bacakları etrafımda geriliyor ve kıkırdıyorum.

"Böyle bir şey olmayacak," diyorum. "Sadece iyi kızlar orgazm olur, bebeğim. Ve sen kötü, çok kötü bir kız oldun."

"Julian," diye nefes alıyor, hormonlarının onu alt etmesine izin veriyor.

"Bir daha böyle bir şey yaptığında, alacağın tek şey lanet olası bir şaplak olacak."

Boğazını serbest bırakıyorum ve ben geri adım atarken ofluyor.

"*Erkeklerden biri* gibi mi davranılmak istiyorsun? İyi o zaman. Ama ne dilediğine dikkat et."

Cevap vermesini beklemeden ona sırtımı döndüm ve kapısına doğru yöneldim.

Elim tam kapı koluna gitmişti ki, sesinin aşırı tatlı olduğunu duydum: "Bu, bu akşam birlikte yemek yemek istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Yaptığın şeyi telafi etmek için sikimi gırtlığına kadar sokmanı içermediği sürece, hayır," diyorum ona kapıyı açıp arkamdan çarparak dışarı çıkmadan hemen önce.

"GAY PORNOSU MU?" RYDER KIRILIR. "O İYİ."

"Ateşle oynuyor. Kariyerimi ve itibarımı yok etmesine izin vermeyecek kadar çok çalıştım."

"Oh, sakın ol," diyor, hala gülerek. "Küçük bir porno aksiyonu seni kovdurmaz."

"Samuel'in yüzündeki ifadeyi görmeliydin dostum. Biricik kızının arkasından gey pornosu izlediğimi düşünüp hayal kırıklığına uğradı." İçimi çektim ve ellerimi yüzümde gezdirdim. "Onu kesinlikle hafife almışım. Yani, gey pornosu mu? Bu ne lan?"

"Belki de ona gerçeği söylemelisin," diyor Ryder ayılarak. "Eğer onun yaptığını bilirse..."

"Siktir et." Ziyaretçi koltuğuna geri oturdum ve bacaklarımı önümde açtım. "Ben ispiyoncu değilim."

Ryder bir kahkaha atar. "Siz delisiniz. Belki siz ikiniz birbirinizi yok ettikten sonra, ben de CEO pozisyonunun peşine düşerim."

Ona ters ters bakıyorum ve o da ellerini havaya kaldırıyor.

"Şaka yapıyorum, kardeşim. Sakın ol. Zaten yapacak çok işim var."

"Evet, nasıl gidiyor?" Nişanlısının hamile olduğundan bahsederek soruyorum. "Bebek sağlıklı. Onu ultrasonda görebildik."

"O mu?"

"Henüz emin değiliz." Omuz silkiyor. "Ama Nora erkek olduğuna yemin ediyor... bunun annelik sezgisi olduğunu söylüyor." Gözlerini deviriyor. "Sanırım bana da bulaştı. Onun hamile kalmasına ne kadar kızmak istesem de baba olacağım için heyecanlıyım."

"Onunla evlenmeden de baba olabileceğini biliyorsun," diyorum ona. "Ondan uzaklaştığın için kimse seni suçlamaz ve yine de çok iyi bir baba olursun."

"Biliyorum," diye mırıldandı, "ama sonra ne olacak? Her-her- haftasonu-"

Cümlesini tamamlayamadan kapı hızla çalınır ve ardından dişi şeytan - Nora, Anastasia değil. Biliyorum, bizi cehenneme çekmeye çalışan tüm kötü kadınları takip etmek zor.

"Genelde biri kapıyı çaldığında, karşısındakinin ona giriş izni vermesini bekler," diyorum, boktan ruh halimin acısını ondan çıkararak.

Elbette, bana büyü yapıp yapmadığını merak ettiğim kadar çılgınca bakıyor - cadı olsaydı hiç şaşırmazdım. Belki de o ve Red aynı cadı çemberinde koşuyorlardır.

"Josie, Ryder'ın ofisinde onunla birlikte sadece *senin* olduğunu söyledi. Birlikte öğle yemeği yiyeceğiz."

"Bu da gitmem için bir işaret."

Ryder'a bir bakış atıyorum ve *ona "Ona iyi şanslar"* anlamına gelen bir bakış fırlattıktan sonra Red'den intikam almanın bir yolunu bulmaya kararlı bir şekilde ofisinden çıkıyorum.

Bunu kişiselleştirmek mi istiyor? Bunu ben de yapabilirim. Herkesin dolabında iskeletler vardır ve ben onunkini bulmak üzereyim. İşim bittiğinde, bana bulaşmamış olmayı dileyecek. Bulduğum yere gelmek için çok çalıştım, her şeyi mahvetmesine izin veremem.

Ama önce duş almak için eve ve bunu yaparken, elim boynuna dolanmışken, onu çıkarmam için bana neredeyse yalvarırken duvara karşı ne kadar seksi görüldüğünü hayal edeceğim.

Siktir, boku yedim.

"BUNU YARINKI TOPLANTIDA TARTIŞACAĞIZ. RAKAMLARI GETİRİN ve-"

Sözlerim, şu anda Anastasia'dan başkası tarafından işgal edilmeyen havuza bakarken hızlı bir şekilde durdu. Eve geldiğimde onu görmemiştim ve arabası garajda olduğu için yukarıda çalıştığını düşünmüştüm.

Ama yanılmışım. Hem de çok yanılmışım... Tabii çalışmak onun havuzda üstsüz yüzmesini gerektirmiyorsa.

"Julian, orada mısın?" Ryder soruyor. "Gitmem gerek."

Cevap vermesini beklemeden telefonu kapatıp cebime koyuyorum ve dışarı çıkıyorum. Fransız kapılarının arkamdan kapandığını duymuş olmalı çünkü arkasına bakıyor ve duvara ulaştığında duruyor.

Yüzünü bana dönüyor, kollarını arkasına doğru açarak kenar boyunca uzanıyor. Ayaklarını hafifçe dışarı atarken, vücudu suyun içinde bir aşağı bir yukarı sallanıyor ve diri göğüsleri dikizleme oyunu oynuyor.

Tam bir baş belası.

"Eve bu kadar erken gelmeni beklemiyordum," diyor sırtarak.

"Bu öğleden sonra evden çalışıyorum."

"Aynı," diyor.

Gözlerim vücudunda aşağı doğru iniyor, bikini altı görmeyi bekliyorum, ama yok çünkü tamamen çıplak.

"Havuzda çıplak yüzüyorsun, ha?" Buraya ilk taşındığı zamanki konuşmamızı hatırlayarak söylüyorum. "Eğer ilgimi çekmek istiyorsan, sadece sorman yeterli."

"Kendini övme. Sadece bronzluk çizgileri istemiyorum."

Kaşlarını çatıyor, belli ki geçmişini yüzüne vurmamdan hoşlanmamış - bu da bana bir fikir veriyor.

Kollarını indiriyor ve yüzünü suya daldırıyor, sonra kenardan itiyor ve bir balık gibi yüzerek diğer tarafa geçiyor. Su kristal berraklığında olduğu için çıplak vücudunu seçebiliyorum.

Harika. Şimdi, bu görseli daha sonra kendimi boşaltmak için şaplak bankama ekleyebilirim.

Bu kadın cidden benim ölümüm olacak... tabii önce onu alaşağı etmek için bir şey yapmazsam.

ON ALTINCI BÖLÜM

ANASTASIA

JULIAN SESSİZ. VE BU BENİ KORKUTUYOR.

Eşcinsel pornosu olayından sonra misilleme yapmasını bekledim, ama bunun yerine evden çalışmak için işten erken çıktı ve beni havuzda çıplak yüzerken buldu.

Bunun bir tesadüf olduğunu söylemek isterdim ama Josie'ye gideceğini söylediğini duyduktan sonra kıcımlı kaldırıp eve gittim. Beni duvara yapıştırdıktan ve serbest bırakılmam için yalvarttıktan sonra, o da bana karşılık vermeyi hak etmişti.

Hava güzel olduğu için öğleden sonranın geri kalanını onun kabininin altında çalışarak geçirdim ve sonunda duş almak için içeri girdiğimde mutfak tezgahının üzerinde beni bir not bekliyordu.

Bahis bahistir. /Ev yemeğimiz ısıtıcıda.

Zehirlenmiş olmasından biraz endişeliydim ama çok acıkmıştım ve çok güzel kokuyordu. Şansımı denedim ve çok lezzetliydi.

Dün Josie'den Julian'ın yine evden çalışacağını öğrendim. Ve evet, bunun farkında bile olmamamın kötü görüldüğünün farkındayım, bu yüzden ona mesaj attım ve gelecekte aptal gibi görünmemem için haberdar edilmemin iyi olacağını söyledim.

Mesajımı baş parmağıyla onayladı ve ben de o lanet baş parmağını nereye sokarsa soksun diye mesaj atmak istedim ama vazgeçtim. Günümü fikrim üzerinde çalışarak, pazarlama departmanındaki insanları tanıyarak ve düşüncelerimi onlara danışarak geçirdim. Julian Takımı'nda kimlerin olduğunu öğrendim ve onları kazanmanın yollarını not ettim.

Bir kez daha, eve gittiğimde, beni bekleyen bir tabak yemek vardı, aynı derecede lezzetliydi.

Şimdi Cuma sabahı ve Julian'ın çoktan işe gittiğini görünce şok oldum. Misilleme yapacağı için o kadar gergindim ki konsantre olmakta zorlanıyordum ama aradan birkaç gün geçtiği için, saldıracak olsaydı çoktan saldırmış olurdu diye düşünüyorum.

İşte tam da bu yüzden biraz sonra olacakları beklemiyordum. İş yerindeki dinlenme odasına giriyorum, dolaptan bir kupa alıyorum ve makineye bir Nespresso kapsülü yerleştiriyorum. Sarı espressonun tatlı aromasını içime çekerken gözlerim mantar panoya takılıyor ve neredeyse kalp krizi geçiriyorum.

Çünkü panoya, geçmişimdeki skandal fotoğraflardan oluşan sekize onluk bir kolaj asılmış. Kingston Limited markasında kullanılan yazı *tipiyle* basılmış başlıkta "*Babasının Prensesi Yanlış Varlıklarla Pazarlama*" yazıyor. Altında da neredeyse tüm utanç verici ve suçlayıcı fotoğraflar renkli olarak yer alıyor.

Kumsalda parti yapmaktan ot denemelerine kadar her resme bakıp utanç ve mahcubiyeti yeniden yaşıyorum. Üniversite ikinci sınıfta kendimi toparladıktan sonra o günleri geride bıraktım. Başarısız olduğum dersleri tekrar aldım ve onur derecesiyle mezun oldum.

Julian bu fotoğrafları nasıl elde etti, hiçbir fikrim yok, ama bunun bedelini ödeyecek. Bilgisayarına porno yükledim ama babam ve IT dışında kimse bilmiyordu. Bunu herkesin görmesi için panoya asmış.

Ve sonra aklıma geldi. Bunlardan başka var mı?

Mola odasından aceleyle çıkıp doğruca Julian'ın ofisine gidiyorum ve kapıyı çalmadan içeri dalıyorum. Telefonla konuşuyor, ama beni görünce diğer hattaki her kimse ona geri arayacağını söylüyor.

"Günaydın, nişanlım, ne yapabilirim-"

" ne cüret!" Posterini masasına çarparak tısladım. "Bu işi çok ileri götürdün!"

"Ciddi misin?" Julian alay ediyor. "Bilgisayarıma porno yükledin ama ben çok ileri gittim öyle mi?"

"Bu bir şakaydı!" Bağırıyorum. "Ama yaptığın şey kişiseldi."

Masanın üzerine eğiliyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Anlamıyorsun çünkü bu hayatın içine doğdun," diyor, sesi alçak, öfkesini kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi. "Kazandığım saygının her zerresi için dişe diş mücadele etmek zorunda kaldım ve senin *şakan* kendim için inşa ettiğim itibarı kolayca yok edebilirdi. Bir şirket cihazında porno yayınlamak ağır bir suiistimal olarak kabul edilir ve derhal işten çıkarılma sebebidir."

Hassiktir. Adam haklı.

"Bunu düşünmemiştim," diyorum, itirafı karşısında şaşırmış bir halde. "Olası sonuçları düşünmedim."

"Tabii ki yapmadın," diye tıslıyor. "Neden yapasın ki? Kaybedecek hiçbir şeyin yok... benim gibi değilsin. İş alamazsan, sırtını yaslayabileceğin koca bir güven fonun var. Benimse sadece itibarım var. Buraya başladığımda, yolun yanlış tarafından gelen fakir bir çocuktan başka bir şey değildim, ama daha fazlası olmak için yıllarımı harcadım. Pozisyonumu hak ettim ve uğruna çalıştığım her şeyi mahvedersen lanetleneyeceğim."

"Özür dilerim," diyorum ona, içimden gelerek. Evet, bana yaptığı şey için üzgünüm ama şimdi her şeyi masaya yatırdığına göre ben de hatalıydım. "Kızmıştım ve önemsiz bir şeydi," diye itiraf ediyorum. "Ama lütfen, diğer posterleri nereye koyduğunu bilmem gerek."

Masasının üzerindeki işaret ediyorum, hain gözyaşlarımı akıtmamak için kendimi zor tutuyorum ama babamın bunu görmesi ve kızının ne kadar başarısız olduğunu hatırlaması, gözyaşlarımın akmasına neden oluyor.

"Eğer babam onları görürse..." Hıçkırıklara boğuluyorum. "Onları göremez. O fotoğraflar her seferinde işleri batırdığımı hatırlatıyor, neden bu şirketi yönetecek kadar iyi olamayacağımı kanıtlıyor. Onun ilgisini çekmek istediğim ve o bana bakmadığı için saldırganlaştığım anların fotoğrafları. Ancak baktığında, bana Kingston olmayı hak etmediğimi söyledi. Hayal kırıklığına uğradığımı ve benden utandığını söyledi."

Masanın etrafında dolaşıyorum ve o da sandalyesini bana bakacak şekilde çeviriyor. "Lütfen, o resimleri başka kimse görmemeli, özellikle de babam."

ağlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Julian'ın beni bu kadar üzgün ve zayıf görmesinden utanmam gerekirdi ama umurumda değil.

Julian beni kollarına alıp kanepeye taşıyarak şok ediyor. Beni kucağına oturtuyor ve gözyaşlarımı siliyor.

"Ana," diye mırıldandı, sadece annemin bana seslendiği ismi kullanarak, "babanın hayal kırıklığına uğradığını ve utandığını düşündüğünü biliyorum ve bu sözleri öfkeyle söylemiş olabilir, ama yıllarca senin hakkında konuşmasını dinledim ve yemin ederim, seninle çok gurur duyuyordu ve duyuyor."

"Yine de onun için çalışmamı istemedi," diye fısıldıyorum, duygularımı kontrol altına almaya çalışarak.

"Bunu gerçekten söyledi mi, yoksa siz mi varsaydınız?"

"Mezun olduktan sonra onun için çalışmam gerekiyordu ama annem öldükten sonra yıkıldım ve ona ayrılmamın en iyisi olduğunu, bir süreliğine buradan uzaklaşmam gerektiğini söyledim. Yas tutmak için zamana ihtiyacım vardı. Kalmamı isteyeceğini düşünmüştüm ama bunun yerine kabul etti ve gitmeme izin verdi. Ve yıllar boyunca bir kez bile geri dönmemi istemedi."

Julian anlayışla başını sallar. "Poster için özür dilerim ama tek poster o. Sen içeri girmeden hemen önce astım, doğruca oraya gidip göreceğini biliyordum. Senden başka kimsenin görmesini istememiştim."

"Teşekkür ederim. Eşcinsel pornosu için de özür dilerim. Asla itibarınızı riske atmaya çalışmazdım. Aptalca, düşüncesizce bir şakaydı."

"Evet, beni iyi yakaladın," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Baban müstakbel damadının şirket bilgisayarında gey pornosu izlemeyi seçmesinden hiç hoşlanmadı."

"Tanrım," diye inledim. "Babama ne yaptığımı söyleyeceğim."

"Her şey , Red," diyor. "Ama bilgin olsun diye söylüyorum, son zamanlarda aklımdan geçen tek şey seni düşünmek."

Bizi hafifçe kaydırıyor ve o zaman kucağına oturduğumu fark ediyorum ve kalem etek giydiğim için kalçalarıma kadar inmiş, ince külotum Julian'ın kasıklarına sürtünüyor. İkimiz de aynı anda aşağı bakıyoruz ve o bana baktığında, bakışlarımız çarpışıyor, gözlerindeki erimiş arzu açıkça belli oluyor.

"Beni mi düşünüyordun?" Nefes alıyorum, aramızdaki sıcaklık neredeyse boğucu olacak kadar sıcak.

"Her zaman," diye itiraf ediyor. "Ve senin küçük çıplak yüzme numaran da yardımcı olmadı."

İçgüdüsel olarak ellerimi gövdesinde gezdiriyorum ve kravatının durduğu yerde duruyorum. Gözlerim ona kilitlenmişken düğümü çözüyorum ve ardından ilk birkaç düğmeyi açarak göğüs kıllarını ortaya çıkarıyorum.

Eğilip göğüs kafesinin tepesine ağzımı açarak bir öpücük konduruyorum ve yumuşak bir inilti çıkarıyor. Ona bir öpücük daha veriyorum, bu sefer köprücük kemiğine. Yine inliyor. Boynuna bir öpücük kondurabilmek için hafifçe kayıyorum ki kapısı çalınıyor ve ardından biri içeri giriyor.

"Oh kahretsin. Özür dilerim!" Babam kapıyı hızla arkasından kapatıp o anı etkili bir şekilde sonlandırıyor.

Julian'ın üzerinden iniyorum ve ikimiz de nefes almak için bir saniye duruyoruz. Teknik olarak hiçbir şey olmamıştı ama onun itirafı ve benim ağzımın onun teninde olması tam tersi gibi hissettiriyordu.

"Gidip neye ihtiyacı olduğuna baksam iyi olacak," diyor Julian, ayağa kalkarken kravatını bağlıyor. Sandalyesine doğru yürüyüp ceketini tekrar giydikten sonra bana bakıyor. "İkimizin de aynı pozisyonu hedeflediğini biliyorum ama bugün olanların tekrarlanmasını istemiyorum. Artık kirli oyun yok, Red. Eğer bu pozisyonu alırsam, bunu hak ettiğim için alacağım, oraya ulaşmak için seni ezdiğim için değil."

"Peki ya ben alırsam?" Ayağa kalkarak soruyorum.

"O halde, umarım beni burada tutarsınız çünkü şu ana kadar gördüğüm kadarıyla, bu şirket için bir değer olacaksınız ve gelecekte sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Kalbim onun sözleriyle, ilk kez biri tarafından tam bir pislik değil de bir değer olduğumun söylenmesiyle kabarıyor.

"Şimdi sana bir şey sormam gerekiyor," diyerek bana doğru yürüdü ve elini kalçama koydu. "Nerede duruyoruz?"

Bir an sorusunu düşündüm. Babam içeri girmemiş olsaydı, onunla tam burada, ofisindeki kanepesinde seks yapacağımndan neredeyse eminim. Ondan etkilendim ve o da aynı şekilde hissettiğini açıkça belirtti.

Ama günün sonunda, birimiz CEO pozisyonunu alırken diğerimizin alamamasını aşabilir miyiz? Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bu adama aşık olabileceğim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bu beni çok korkutuyor.

"İyiyiz," diyorum belli belirsiz, şimdilik bu cevabı kabul edeceğini umarak. Tabii ki kabul etmiyor. "Peki bu ne anlama geliyor, Ana?"

Adımın kısaltılması midemin takla atmasına neden oluyor. Büyürken bana Ana diyen tek kişi annemdi. Babam bu isimden nefret etti, kulağa sade geldiğini ve Anastasia'nın kulağa profesyonel ve önemli geldiğini söyledi ama annem aynı fikirde değildi, Ana'nın daha yumuşak ve kişisel hissettirdiği için bu ismi sevdiğini söyledi. Annem öldüğünden beri bu ismi duymadım ve bazı nedenlerden dolayı

Çünkü söylediğinde kulağa samimi geliyor. Sanki o da annem gibi yüzeyin altını görüyor.

Ona daha fazlasını istediğimi ve aramızdaki ilişkinin nereye gidebileceğini görmek istediğimi söylemek istiyorum ama duygu karmaşamdan o kadar bunalmış durumdayım ki söylemek istediklerimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum.

Sanki içimdeki karmaşayı hissediyormuş gibi usulca gülümsüyor. "Tamam," diyor. "Anlıyorum. Daha fazla zamana ihtiyacın var. Ama bana şunu söyle. Kendini benim gibi bir adamla birlikte görebilir misin?"

"Bugünlerde gördüğüm tek erkek sensin."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

JULIAN

BEN

Unutmayın, Perşembe günü Hawaii'ye gidiyoruz.

MESAJI GÖNDER TUŞUNA BASIYORUM VE BUNUN APTALCA OLDUĞUNU BILEREK BAŞIMI SALLIYORUM

Takvimlerimiz senkronize olduğu için mesaj gönderdim ama bugün Cumartesi ve Ana'dan bütün gün haber alamadım.

ANA

Biliyorum. Takvimlerimiz senkronize. Neden bana gerçekten mesaj atıyorsun?

Cevabına kıkırdadım. Kadın hiç lafı dolandırmıyor.

BEN

Akşam yemeği için evde olup olmayacağını merak ediyordum.

ANA

Neden? Benim için yemek yapmak mı istiyorsun?

BEN

Ya da seni dışarı çıkarır... Hangisini tercih edersen.

Dün Ana'yı kucağıma oturtuktan ve kendini güvende tutmak için kullandığı sert dış kabuğuna rağmen beni istediğini gördükten sonra, tüm kartlarımı masaya koymaya karar verdim. Bu kadın istediğim her şeye sahip; zeki, sert, bağımsız ve güzel. Aynı pozisyon için mücadele etmemiz nedeniyle koşullar ideal olmasa da, ben bir aptal olurdum

Öngörülebilir bir gelecek için benimle yaşıyor olmasından faydalanmamak.

Ana

Benim için yemek yapabilirsin. Ne zaman evde olursun?

Ben

Ben .

Ana

Ben de
öyle.

Ona mesaj atmak yerine telefonumu cebime atıp onu aramaya çıkıyorum. Belli başlı tüm yerleri kontrol ettikten sonra - havuz da dahil çünkü bir yanım onu yine çıplak yüzerken bulmayı umuyor - onu kütüphanede otururken buluyorum, dizüstü bilgisayarını açık ve kağıtları masanın üzerine saçılmış. Bu odayı kendine ait bir alan haline getirdiğini fark etmemiştim ama burada rahat ettiğini bilmek hoşuma gidiyor.

Kapıda durduğumu fark etmedi, ben de onu kendi halinde izlemek için birkaç dakika ayırdım. Saçları dağınık bir şekilde toplanmış, bir kalemle tutturulmuş ve yüzü makyajdan arınmış, burnundaki çillerin güzelliğini ortaya çıkarıyor. Üzerinde sütyensiz ince bir atlet var ve oda serin olduğu için göğüs uçları görünüyor.

Dudaklarının arasında bir kalem ve konsantrasyonla çatılmış kaşlarıyla, hiç şüphesiz dünya hakimiyetini ya da Kingston Limited'i ele geçirmeyi planlayarak öfkeyle yazıyor. Bu kadın tam bir paket ve eğer istediğim gibi olursa, güç için savaşmak yerine Kingston'ı birlikte yöneteceğiz. Sadece bunu nasıl gerçekleştireceğimi bulmam gerekiyor.

"Belki de bir fotoğraf çekmelisin," diyor başını kaldırmadan. "O zaman bana bir sürüngen gibi bakmaya devam etmek zorunda kalmazsın."

Onun filtresiz sözlerine kıkırdıyorum. "Ben gerçeğini tercih ederim," diye karşılık veriyorum. "Resimler sana hakkını vermiyor."

Yukarı bakıyor ve etkilenmemiş gibi görünmek için gözlerini deviriyor ama yanaklarını renklendiren yumuşak pembe onu ele veriyor.

"Ne istiyorsun Parker?" diye soruyor, iş yerindekilerin yaptığı gibi bana soyadıyla hitap ederek. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve tahmin etmem gerekirse, beni uzak tutmak için örtülü bir girişimde bulunuyor.

"Sıkıldım." Omuz silkip çalıştığı yere doğru yürüyorum ve karşısına oturuyorum. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Benim saham."

Ayrıntı vermeyince gülüyorum. "Sınıfla paylaşmak ister misin?" "Neden? Baltalamak ya da daha iyisi çalmaya çalışmak için mi?"

Gözlerimi devirme sırası bende. "Fikrimi seninle paylaşacağım."

"Devam et." Arkasına yaslanır ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak diri göğüslerini yukarı kaldırır.

Baktığım için sapık gibi görünmek istemediğimden, "O bir müzisyen, bence Vegas'ta bir parti vermeliyiz" derken yüzüne odaklanıyorum.

"Tabii ki biliyorsun," diye alay ediyor.

"Unuttuysan söyleyeyim, bir sonraki kulüp açılışı orada. Etkinliğe sponsor olabilir ve hem kendi içkisini hem de bizim içkimizi tanıtmalarını sağlayabiliriz. Ortak olduğumuz spor mekanlarının yaptığına benzer bir şey."

Daha fazla saçmalamasını bekliyorum ama onun yerine düşünceli bir şekilde bana bakıp "Aslında... bu iyi bir fikir ve benim fikrimle de uyumlu" diyor.

"Özür dilerim." Kıkırdıyorum. "Az önce iyi bir fikrim olduğunu mu söyledin?"

"Can sıkıcı olma." İkimiz de ekranını görebilelim diye dizüstü bilgisayarını çeviriyor. "Düşünüyordum da, sorumlu bir şekilde içmeyi teşvik etmek için araç paylaşım şirketlerinden biriyle ortaklık yapabiliriz ve Ronan'ın kampanyanın yüzü olmasını sağlayabiliriz. Kampanyayla birlikte içkisini de tanıtabilir. Adını RideSafe gibi bir şey koyabiliriz ve Kingston da araba kullanmaması gereken insanlara indirimli yolculuklar sağlayarak kampanyaya sponsor olur."

"Ve bunu Vegas'taki partide başlatabiliriz," diye ekliyorum, tüm ayrıntılar kafamda bir araya geliyor. "Bu sadece Ronan'ın Kingston'la ortaklığını desteklemekle kalmaz, aynı zamanda Kingston'ın sorumlu bir şekilde içki içme konusundaki duruşunu desteklemek için de harika bir yol olur."

"Aynen öyle." Ana gülümsüyor. "Bir taşla iki kuş." "Tabii ki. Hadi yapalım şunu."

Sonraki birkaç saat boyunca, Ana'nın midesi guruldayarak bize yemek yemediğimizi hatırlatana kadar tüm ayrıntıları çözmek için birlikte çalışıyoruz.

"Yemek yapmak zorunda değilsiniz" diyor.

"Hayır, benim için değil. Ama madem hava güzel, neden verandada ızgara yapıp yemiyoruz?"

"Kulağa hoş geliyor."

Telefonu çaldı ve ona baktı. Yanında oturduğum için, babasından bir mesaj olduğunu görüyorum, yarın sabah Pazar brunch'ı için müsait olup olmadığını soruyor.

"Aşağıdayım," diyorum ona sormasına gerek kalmadan.

Babasına mesaj atıyor ve sonra bana bakıyor. Yüzlerimiz o kadar yakın ki, hafifçe eğilmemiz ve ağızlarımızın birbirine değmesi yetiyor.

Ana dudaklarını yalıyor, gözleri benimkilere dikiliyor ve ben yavaşça nefesimi bırakıyorum, bir hamle yapmalı mıyım diye düşünüyorum. Daha önce öpüşmemiştik ama o zamandan beri çok şey oldu. Alt dudağını emip kirpiklerinin arasından bana baktığında, bunu bir işaret olarak kabul ediyorum.

Kolumu daha önce üzerinde çalışmaya karar verdiğimiz kanepenin arkasına dolayarak eğildim, beni itmesi ya da hayır demesi için ona bir şans verirken gözlerim onunkilerden ayrıldı.

İkisini de yapmadığında, aramızdaki boşluğun geri kalanını dolduruyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Tam olarak hatırladığım gibi hissediyorlar -yumuşak ve esnek- ve iç çekerek dudaklarını ayırdığında, dilimi ağzına kaydırarak öpücüğü derinleştirmeme izin veriyor, tadı onu son öptüğümde olduğu kadar tatlı.

Kimyamız ve tutkumuzla motive olan önceki öpüşmelerimizin aksine, bu daha yavaş, daha nazik. İkimiz de işleri daha ileri götürmek için acele etmiyoruz. Öpüşmenin içinde kaybolurken, dillerimiz birbirini okşarken, sanki zaman durmuş, dünya bir anlığına yok olmuş ve geriye sadece Ana, ben ve dudaklarımızın birbirinin etrafında mükemmel bir şekilde kıvrılması kalmış gibi.

Ve ilk kez değil, zihnim bu kadınla bir gelecek düşüncesine dalıyor ve birlikte olduğum diğer kadınlardan farklı olarak bunu görebiliyorum. Kingston'ı bir üst seviyeye çıkarmak için birlikte çalışmak. Akşamları yemekte iş konuşarak geçirdik, bu da yatakta hararetli gecelere yol açtı. Pazar brunchları, hafta sonları kaçamakları, onu ailemle tanıştırmak ...

Ama düşüncelerim burada bitmiyor. Bunun yerine, daha da ileri gidiyorlar - yüzüğümü takması ve adımı alması, bu evi bizim küçük versiyonlarımızla doldururken bir yuvaya dönüştürmesi ...

Karnı yüksek sesle gurulduyor, o an sona eriyor ve geri çekiliyoruz, ikimiz de hafifçe nefes nefese kalıyoruz.

"Hadi karnını doyuralım," diyorum ona, gözleriyle buluşabilmek için geri çekilerek.

"Tamam," diyor, "ama daha sonra kaldığımız yerden devam etmeliyiz."

Açık sözlülüğü karşısında biraz şaşırmış bir şekilde kaşlarını kaldırdığımda başını sallıyor.

"Ben sahadan bahsediyordum." Göğsümü itip koltuktan kalkıyor ve öpüşmemizden sarhoş olmuş gibi tökezleyerek kapıya doğru ilerliyor. "Gidelim Parker," diye bağılıyor arkasından. "Açlıktan ölüyorum."

Tanrım, o öpücükten sonra ben de öyleyim. Ama yemek için olmadığına eminim.

"MAUI'DEKİ PLAJLARIN NE KADAR GÜZEL OLDUĞUNU UNUTMUŞUM." ANA HUŞU İÇİNDE İÇ GEÇİRİR

O balkonumuzda gün batımı manzarasını seyrederken benim ilgilendiğim tek manzara o.

Saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmış, her santimini öpmek istediğim ince boynunu gösteriyor. Straplez beyaz çiçekli bir mini elbise giymiş ve boynunda geldiğimizde aldığı pembe çiçekli bir lei asılı. Çok güzel görünüyor ve bu hafta yapmak istediğim tek şey onun içinde kaybolmak - Ryder'ın düğünü için burada olsak bile.

Yemekten sonra, tüm çabalarımın rağmen Ana ile aramızda başka bir şey olmadı. Pazar günü brunch'ta Samuel'e fikrimizi açtık ve o andan itibaren her şey çok hızlı gelişti.

Ronan'la konuştuk ve işbirliğini kabul ettikten sonra -ve menajeri yeşil ışık yaktı- tam güç ilerledik.

Etkinlik bir aydan kısa bir süre içinde gerçekleşecek ve bu absürt düğün için burada olduğumuzdan, tüm düzenlemeleri halletmek için bize üç haftadan az bir süre kalıyor.

Evdeki ekip üzerinde çalışıyor, ancak Ana da benim gibi uygulamalı çalışıyor, bu yüzden ayrıntılara gömülmüş durumdayız.

Buraya gelmeden önceki üç gün boyunca neredeyse gece gündüz çalıştık, kendimize ayıracak bir dakikamız bile olmadı. Ve eve döndüğümüzde, ikimiz de işleri daha ileri götürmeyi düşünemeyecek kadar yorgunduk -tamam, tabii ki ben düşündüm ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar yorgundum.

Sekiz saatlik uçuşumuz uykumuzu yakalamakla geçti ve şimdi uyanık ve şeylerin nereye gidebileceğini görmeye hazırım. Tek yapmam gereken onun da aynı fikirde olmasını ummak.

Ellerimi korkuluklara dayayıp onu arkadan çembere alarak, "Bugün bize ait," diyorum. "Havuz kenarında brunch yapmaya ve günü dinlenerek geçirmeye ne dersiniz? Bize özel bir yer ayırttım."

Cabana." Eğilip sıcak bedenine bir öpücük konduruyorum ve karşılık olarak titremesini sağlıyorum.

"Kulağa cennet gibi geldiğini söyleyebilirim." Hafifçe dönüyor ve gözleri dudaklarına odaklanıyor.

Şehvet dolu bakışlarıyla beni öpeceğini sanıyorum ama onun yerine kolumun altından geçip tekrar içeri giriyor.

"Ben takım elbisemi giymeye gidiyorum," diyerek beni balkonda yalnız bırakıyor ve geçen geceki öpüşmemizden pişman olup olmadığını ve aramızda daha fazla bir şey olmasıyla ilgilenip ilgilenmediğini merak ediyorum.

Birkaç dakika sonra, kalçalarının her birinde ve göğüslerinin ortasında kumaşı bir arada tutan altın halkalar bulunan küçük siyah bir bikini ile banyodan çıktı. Göğüslerinin kabarıklığı, sıkı karnıyla birlikte sergileniyor ve yanımdan geçerken kış yanaklarının alt kısımları dışarı bakıyor. Mayo, teknede giydiğinden çok daha fazlasını örtüyor -muhtemelen ailesi ve iş arkadaşları burada olduğu için- ama yine de muhteşem vücudunu sergiliyor.

"Ben hazırım," diyor transparan örtüsünü giydikten sonra.

Bakışları vücudumdan aşağı kayıyor, beni kontrol ediyor -o üzerini değiştirirken ben de şortumu giydim ve henüz tişörtümü giymedim- ve ela gözlerinin şehvetle kararmasına bakılırsa, planlarımızı değiştirmek ve onu izin verdiği her şekilde -en az iki kez- sikene kadar bu odadan çıkmamak üzereyim.

Ama parmak arası terliklerini giyip kapıya doğru yürüdüğünde, kendime geliyorum, yataktan gömleğimi kapıyorum ve lanet bir köpek yavrusu gibi peşinden gidiyorum.

"SENCE BABAMI, EVİMİZİ TAŞIMAYA İKNA EDEBİLİR MİYİZ?
şirket merkezi Maui'ye mi?"

Bütün öğleden sonra plajla havuz arasında gidip geldik ve şimdi de sahilde, sudan sadece birkaç metre uzakta, büyük bir tentenin altındaki şezlonglara uzanmış durumdayız. Anastasia kendini desteklemek için dirseklerini kullanıyor ve bunu yaparken göğüsleri dışarı fırlıyor. Daha önce kullandığı yağdan dolayı kayganlaşmış ve sikimi göğüslerinin arasında kaydırma düşüncesi aklıma takılıyor.

"Ha?" Bir şey sorduğunu bildiğim halde ne sorduğunu hatırlayamadığım için soruyorum.

Gözlerini deviriyor, başını sallıyor ve Ryder koşarak yanıma geldiğinde bana bok atmak .

"Hey! Bir grup voleybol oynayacağız. Oynamak ister misin?"

"Elbette," dedim. Bugün herhangi bir egzersiz yapmadım, yüzden bir egzersiz yapmak iyi olacak. "Hey, bebeğim. Erkeğinin voleybolda kış tekmelemesini izlemek ister misin?"

Kaşlarımı şakacı bir şekilde sallıyorum ve o da tiksintiyle burnunu kıvrıyor. "Ciddi misin? Ben bir kadınıym diye, benim bir kadın olarak sen oynarken?" Ryder gülmekten kırılıyor.

"Kesinlikle hayır," diyor ona. "Eğer oynamak istiyorsan, başımızın üstünde yerin var."

"Harika." Sandalyeden kayıyor. "Julian hangi takımda değilse ben de o takımda olmak istiyorum, böylece voleybolda *onun kışını* tekmelerken beni izleyebilir."

Dramatik bir göz kırpmayla, Ryder'ı gülerken bırakarak ağa doğru koşar.

"O başka bir şey," diyor, gözleri onu bırakmadan. "Ve o benim, bu yüzden gözlerini kendine sakla."

Ryder kıkırdıyor. "Sadece manzarayı takdir ediyorum."

"Belki de gerçekten evlenmek istediğin biriyle evleniyor olsaydın, nişanlımı fark edemeyecek kadar *onun* manzarasını takdir etmekle meşgul olurdun."

"Sahte nişanlın," diyerek konuyu saptırıyor.

"Anlambilim." Ona yan gözle bakıyorum. "Demek istediğim, düğünü iptal etmek için çok geç değil."

"," diyor. "Ve düğünlerden bahsetmişken -ya da senin durumunda, *düğün olmayanlardan*"- sırtıyor- "tüm bu maskaralık sona erdiğinde, taşaklarını patlatmadan geçireceğin onca zamanla ne yapacaksın?"

"Bunu anlamak için hâlâ vaktim var. Öte yandan senin, hayatını birlikte geçirmek istemediğin bir kadınla evlenmene kırk sekiz saatten az bir süre kaldı."

Tartışmaya yer vermeyen bir ses tonuyla "Hiçbir şeyi iptal etmiyorum, o yüzden bırak" diyor.

"Lütfen bana en azından ona evlilik sözleşmesi imzalattığını söyle."

"Elbette," diye alay ediyor. "Ben tam bir aptal değilim." Göğsüme bir şaplak atıyor ve koşmaya başlıyor. "Gidelim, Parker! Senin kadının ve benim

kıçını!"

"Onunla takım mı kuruyorsun?" Onun peşinden koşarak geri sesleniyorum.
"Kankaların karılara üstünlüğüne ne oldu?"

"Üzgünüm dostum." Ryder gülüyor. "Yaptığı pislikleri duydum. Onun kötü tarafına geçmeyeceğim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ANASTASIA

BUGÜN RAHATLATICI OLMALIYDI. BİR PLAJDAYIZ-
Maui'de her şey dahil tatil köyü. Tek yapmam gereken parmağımı kaldırmak ve elime bir içki daha tutuşturuluyor. İş geçici olarak askıya alındı. Havuz kenarındaki kabinden sahildeki gölgelikli şezlonglara kadar Julian rahat ve huzurlu olmamızı sağladı.

Ama rahat değilim... çünkü bütün gün yarı çıplak bir Julian'a bakmak zorunda kaldım. Yüzdüğünde, yürüdüğünde ve eğildiğinde, gergin kasları seksi olmaması gereken ama seksi bir şekilde kasılıyor. Ve o dövmeleler. Onu gömleksiz görmeyeli uzun zaman olduğu için göğsünde olduğunu unuttuğumu söylemek ama gerçek şu ki, son birkaç haftadır fantezilerimin birçoğunda yer aldılar. Takım elbise giymiş ve tüm mallarını örtmüşken adamın ne kadar muhteşem olduğunu görmezden gelmek biraz daha kolay. Ama gömleğini çıkardığı an, ben gidiciydim.

Kısa bir süre önce teknede olmamıza rağmen ne kadar yapılı olduğunu unutmuşum. O zamandan beri çok şey oldu. Yine de, tüm bu olanlara rağmen, Julian'dan hala etkilendiğim açık. Ama şimdi daha kötü çünkü onu tanımaya başladım. Yani sadece görünüşünden etkilenmek yerine, kişiliğine de aynı şekilde aşık oluyorum.

Sürekli benimle ilgilendiğinden emin olması. Eğer içkim bitmek üzereyse, o içkimin peşindedir. Cildim çok fazla pembe gösteriyorsa, bana güneş kremi uyguluyor.

Ve bunun ada olduğunu söylemek isterdim. Tatildeyiz ve ben bir hayal aleminde yaşıyorum. Ama biz buraya gelmeden önce başladı. Şakalarımız ortaya çıktığında

ve ben ağladım, o bana sarıldı. Özür diledi ve ciddiye. Babamın benimle ne kadar gurur duyduğunu söylemesine gerek yoktu ama söyledi.

Bana her akşam yemek pişiriyor. Ve kütüphaneyi ofisim olarak kullandığımı fark ettiğinden beri, daha iyi bir ışıklandırma ve biraz eski kitaplar gibi koktuğu için bir hava filtresi taktırdı.

Şu anda filenin diğer tarafında durmuş, Julian'ın eğilmesini izliyorum, bronz teni güneş kremi ve ter karışımıyla parlıyor, voleybol topunun ona doğru gelmesine hazır. Tek düşünebildiğim yatakta da böyle terleyip terlemediği. Böyle terlemek için yeterince uzun süre ve yeterince sıkı çalışıp çalışamayacağı. Parmak uçlarımı terli sırtında gezdirirken, tırnaklarımı sıcak etine geçirirken onun üzerimde durduğunu, içime girip çıktığını hayal ediyorum.

Tanrım, en son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum. Sert bir nefes alıyorum ve odamıza gidip hızlıca ovalasam kimse fark eder mi diye merak ediyorum.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, top filenin üzerinden geçiyor ve Julian geri dönmeye hazır bir şekilde ayağa fırlıyor. Kolları önünde uzanıyor ve temas ettiğinde kasları kasılarak bacaklarımın tepe noktasının da aynı şeyi yapmasını sağlıyor.

Topu fileye gönderiyor ve bizim taraftaki kimse topa ulaşmadan top kuma çarparak onlara maçı kazanmaları için gereken sayıyı veriyor.

"İşte bu!" Julian beni işaret ederek bağırıyor ve sırtarak yanıma koşuyor. "Bana Efendi de bebeğim, çünkü ben neredeyse her şeyin efendisiyim."

"Tebrikler, *Usta*," diyorum kuru bir sesle, sert, parlayan göğsünü okşayarak. "Şimdi gidip sandalyelerimizin yanında bıraktığımız eşyalarımızı temizlemeye ne dersin, böylece ben de odamıza çıkıp akşam yemeği için hazırlanmaya başlayabilirim?"

Babam daha önce mesaj attı ve bütün gün bizi görmediği için onunla ve Selene ile çifte randevuya çıkmamızı istedi. Biraz daha yaşlı oldukları için içeride dinlenmeyi tercih ettiler ve çiftler için bir spa günü ayarladılar.

"Evet, evet." Julian kıkırdar. "Seninle üst katta buluşuruz."

Yanağıma bir öpücük kondurarak sandalyelerimize doğru ilerliyor ve ben de kendimi cinsel açıdan rahatlatacak kadar zaman bulup odamıza varma umuduyla ters yöne doğru ilerliyorum.

Voleybol oynamaktan kumla dolduğum için su geçirmez vibratörümü alıp banyoya götürüyorum. Suyu sıcak açıyorum ve

takım elbisemi çıkarmayayım ki durulayabileyim.

Üzerimdeki kumu duruladıktan sonra bikini altımı ve üstümü çıkarıp kurumaları için kancaya asıyorum.

Bir bacağımı duş bankının üzerine kaldırarak, bir elimle vibratörü içime iterken diğer elimle meme ucumu sıkıştırıyorum. Titreşim anında beni tüm doğru yerlerden vuruyor ve gözlerimi kapatıyorum, biraz rahatlamaya fazlasıyla hazırım.

Genellikle, boşalmak istediğimde ya en sevdiğim aşk kitaplarından birinin ateşli bir sayfasını çeviririm ya da tembelsem, izlediğimi asla kabul etmeyeceğim bir pornoya göz atarım. Ama Julian aklımdayken, vibratörüm işini yaparken spreyin altında dururken, beni boşaltmak için onun görüntüsünden başka bir şeye ihtiyacım yok.

"Sana yardım etmeme ne dersin?" diyor erkeksi bir ses.

İlk başta, zihnimin bana oyun oynadığını düşünüyorum... Julian'ın seksi sesini hayal ederken, onun bugünkü görüntüleriyle boşalıyorum. Sadece bir saniye sonra, önü sırtıma bastırıldığında ve eli vibratörü tutan elime dolandığında, sesini hayal etmediğimi ve aslında benimle duşta olduğunu anlıyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ona baktım.

"Ne yapıyorsun?" Bacaklarımın arasında bir seks oyuncağıyla yakalandığım için utanmayacak kadar tahrik olmuş bir halde fısıldıyorum. Bir kadının ihtiyaçları vardır ...

"Bilmek istediğim şey neden bunu kullandığın" -elini benimkine dolayarak vibratörü çıkarıyor ve vücudum hemen ağlıyor- "ben senin emrindeyken."

Beni çevirip duvara yaslıyor ve o zaman hâlâ sörf şortuyla olduğunu fark ediyorum.

"Çünkü senin aksine, benim vibratörümün herhangi bir ipi ya da komplikasyonu yok."

Başını sallıyor, yanılmadığımı biliyor. Ne zaman çok yakınlaştık, beynim arızalanıyor ve tüm düşünme işini amım yapıyor. Ama Julian'dan uzaklaştığım an, beynim amımın kabul etmeyi reddettiği şeyi hatırlıyor - onunla ilişkiye girmek birçok açıdan aptalca olurdu. Ve ben zeki olduğum için kendimle gurur duyuyorum.

"Tamam," diyor, eğilip alt dudağımı ısıırıyor. "O zaman, bunu karmaşıktırmayalım."

İpsiz sapsız demediğini belirtmeliyim, ama ben amımla düşünmekle meşgulüm çünkü cümlesini bitirirken şöyle noktalıyor

Alt dudağımı ağızına aldı.

Soğuk duvara yaslandığımda dudağımı bırakıyor ve sonra çenem boyunca kulağıma doğru öpücükler bırakıyor. "Seni boşaltabilir miyim Red?" diye fısıldıyor kulağımanın kabuğına doğru.

Ve böyle, beynim binayı terk etti ve tüm düşünme işini amıma bıraktı. Ve tabii ki, bu kaltak tamamen gelmekle ilgili.

Başımı sallayarak cevap veriyorum ama bu Julian için yeterli değıl.

"Kelimeleri duymam gerek," diye mırıldanıyor ısıtılmış etimi emerken. "Seni bu duvara yaslamamı ve sikimi içine öyle bir sokmamı istediğini söyle ki, benim nerede bitip senin nerede başladığını bilemeyesin." Köprücük kemiğimi öpüyor ve emiyor. "Seni o kadar iyi becermemi istediğini söyle ki lanet olası sikimin her yerine boşal."

"Vibratörüm ne olacak?" Ciyak ciyak bağıriyorum, edepsiz konuşması beni tahrik ediyor. "Bu mu?" Dudaklarıma doğru kaldırıyor ve güç düğmesine basıyor. "Aç." Dediğini yapıyorum ve ağızımın içine itiyor.

"Kapat ve em."

Dudaklarım titreşen lastiğın etrafını sarıyor ve gözleri arzu içinde ısınıyor.

"Aferin kızıma. Hiç kıcına yarak aldın mı?"

Aman Tanrım. Düşündükçe kıvraniyorum. Anal oyunu severim. Bu pek sık olmuyor çünkü biriyle bu kadar yakın olmak için onunla yeterince uzun süre birlikte olmam gerekiyor ve hayattaki amacım kimsenin çok yaklaşmasına izin vermemek oldu, ancak ara sıra kıcımda popo tıkaçları ve dildolar kullanmaya yabancı değılim. Yine, bir kadının ihtiyaçları vardır.

Ağızımda titreşimli bir dildo olduğı için coşkuyla başımı sallıyorum ve Julian'ın gözleri parlıyor.

"Kıcından mı seviyorsun bebeğim?" diye onaylıyor. Hızlı bir baş sallama daha.

Dildoyu çıkarıyor ve beni , kıcım sergilenecek şekilde katlanana kadar sırtımı itiyor. İyice sıkıyor ve sonra amıma birkaç parmak sokuyor.

"Siktir, sırlıklam olmuşsun." Geri çekilmeden beni parmaklıyor ve boşalmaya yaklaştığımda parmaklarını çekip beni asılı bırakıyor. *Kaybettiğim* için sızlanıyorum -yine- ama bu kısa sürüyor çünkü bir an sonra, Parmaklarını kıcıma soktu ve beni zevkle inletti. Dušta analın lojistiğini düşünmemiştim, ama neyse ki Julian düşündü, sularımı kayganlaştırıcı olarak kullandı. Parmaklarını çekmeden önce birkaç dakika kıcım üzerinde çalıştı.

Parmaklarını çıkarıp yerine titreşen lastik aleti koyuyor. Bu ezici his beni neredeyse uçurumun kenarına gönderiyor.

Kıçımda titreşirken, Julian kalçalarımın kıvrımlarını tutuyor ve mırıldanıyor, "Dayan, Red. Seni gelecek haftaya kadar becermek üzereyim."

Ve sonra, duvara itilmemek için ellerimi duvara bastırmama yetecek kadar zaman tanıyarak, arkamdan içime giriyor.

Aleti kalın ve kıçımdaki dildoyla birleşince çok sıkıyor. Ama çok tahrik olduğum için içime kolayca girip çıkıyor ve beni söz verdiği gibi beceriyor. Tekrar tekrar, kalın uzunluğu tüm doğru noktalara çarpıyor ve birkaç dakika içinde, hayatımda hiç olmadığım kadar sert bir şekilde doruğa ulaşırken amım onun horozunun etrafında kasılıyor.

"Siktir," diye inliyor, orgazmını içime boşaltırken parmaklarını etime gömüyor.

İkimiz de olduğumuz yerde kalıyoruz, nefeslerimizi tutuyoruz ve sonra vibratör kapatılıyor ve yavaşça kıçımdan çıkarılıyor, ardından Julian benden çekiliyor. Çifte kayıp, düşün sıcak ve buharlı olmasına rağmen soğuktan titrememe neden oluyor.

Sanki Julian ne hissettiğimi anlamış gibi, beni ayakta durur pozisyona çekiyor ve kollarını arkamdan sararak vücudumu anında ısıtıyor.

Hiç konuşmadan önce saçlarımı, sonra da vücudumu yıkamaya başladı. Bacaklarımın arasındaki bölgeye geldiğinde beni çeviriyor ve "Bacağını kaldır" diyor.

Tezgâhın üzerine koyuyorum ve sonra bir el bezini bacaklarımın arasında gezdiriyor. Hassasım ve irkiliyorum, o da bilerek sırtıyor. Beni gelecek haftaya kadar sikeceği konusunda uyarmıştı ve yalan söylemiyordu. Çifte penetrasyondan dolayı hassas ve biraz ağırlı olsam bile, şimdiden ona tekrar ne zaman sahip olabileceğimi düşünüyorum.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" diye soruyor, bacağıma vurarak onu yere bırakmamı sağlıyor.

"Ha?"

Bulutların arasında o kadar kaybolmuşum ki ne sorduğunu anlamıyorum, ta ki o açıklayana kadar, "Doğum kontrolü. İçine boşaldım."

"Oh." Tanrım, hiç korunmasız seks yapmamıştım. "Evet, RİA'm var. Korunuyoruz."

"Güzel," diyor. "Benim adımı almaya ikna etmeden önce seni hamile bırakmak istemem."

Gülmesini ya da şaka yaptığını söylemesini bekliyorum ama yapmıyor. Sadece benimle dalga geçtiğinden emin olduğum için, korunmasız seks yapmanın diğer kısmına odaklanarak boş veriyorum.

"Ben temizim. Bir süredir seks yapmadım ve o zamandan beri test yaptırıyorum."

"Aynen," diyor ve bir ara çıkardığı sörf şortunu yerden alıp bikininin yanındaki kancaya asıyor.

"Ve şimdi seni çiğ çiğ yedim," diyor, eğilip dudağımı ısırarak, "seni aramızda bir lastik parçasıyla becermemin imkanı yok."

Bana cevap verme şansı vermeden uzanıp saçlarımın arkasını yumrukluyor ve yüzümü kendine doğru çekerek vücudumu ateşe veren ve ikinci raundu istememe neden olan tutkulu bir öpücük veriyor.

"Şimdi olmaz," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Gitmemiz gereken bir akşam yemeği var. Ve bir dahaki sefere seni aldığımda, acele etmeyeceğim ve her santimini keşfedeceğim."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

JULIAN

ÇIŞIMI YAPMAK İÇİN BANYOYA GİRDİĞİMDE

Ana'yla seks yapmak, hele hele onun titreşimli pembe kauçuk yapay penisini içeren sıcak duş seksi. Ama en ufak bir pişmanlık duyduğumu söyleyemem çünkü hayatımın en iyi seksiydi. Ve bu çok şey ifade ediyor çünkü seks konusunda adil bir payım oldu.

Hangi kadını elde edeceğimden emin değildim - kulüpler yerine öğle yemeklerini tercih eden düzgün pazarlama analisti mi yoksa lastiklerimin havasını indiren ve dizüstü bilgisayarına gey pornosu koyan alıngan kadın mı? Anal fikriyle gözlerinin nasıl parladığına ve sikimin üzerine boşalırken nasıl çığlık attığına bakılırsa, becereceğim kişi alıngan Ana'ydı. Ve, kahretsin, daha fazlasını istiyordum.

Duş alıp kurulandıktan sonra, ben giyinirken onu hazırlanması için yalnız bıraktım. Babası ve Selene ile bir luau'ya katılacağız, bu yüzden bir çift gri keten pantolon, dirseklerime kadar kıvrılmış uzun kollu beyaz bir düğme ve bir çift parmak arası terlik giydim.

Ana banyodan çıktığında bir e-postaya cevap veriyordum, üzerinde göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkaran dekolteli, uzun tropik bir elbise ve kalçasına kadar uzanan, bronzlaşmış bacaklarını ortaya çıkaran bir yırtmaç vardı. Saçları mükemmel dalgalar halinde dökülmüş ve elbisesinin üzerindeki çiçeklerin rengiyle uyumlu parlak kırmızı rujuyla yeni bir makyaj yapmıştır. Bir çift topuklu ayakkabının kendisini beklediği yere doğru ilerliyor ve onları kaydırarak giyiyor.

"Buraya aйтmışım gibi mi görünüyorum?" diye soruyor, şakacı bir dönüş

yaparak.

Ayağa kalkıp ona doğru yürürken, "Sikime binmeye aitmişsin gibi görünüyorsun," diyorum. Bir elimle kalçasının kıvrımını kavıyorum ve diğer elimi pürüzsüz kalçasından yukarı ve arka tarafına doğru , sadece amını zar zor örttüğüne bahse girebileceğim küçük bir kumaş parçası giydiğini öğreniyorum, daha fazlası değil.

"Lütfen bana kafa vermeyi umursamadığını söyle çünkü o dudaklarını şaftımın etrafına sarıp onu kırmızıya boyadığını düşünmek kulağa klişe gelebilir ama beni bir semî sporu yapmaya itiyor."

Ana melodik bir kahkaha atarak başını arkaya atıyor ve ben de bir mıknaşın zıt kutupları gibi boynunun sütununa çekiliyorum, onun kendine özgü çiçek kokusunu içime çekerken öpücükler konduruyorum, ki bu koku bu gece bütün gün sürdüğü güneş losyonundan gelen hindistan ceviziyle karışmış.

"Tanrım," diye mırıldanıyor başını sallayarak. "Bunu yapmaya devam edersen, bu odadan asla çıkamayacağız." Hafifçe geri çekiliyor ve benimle göz göze geliyor. "Ama bilgin olsun, kafa vermeye bayılırım ve kartlarını doğru oynarsan, gecenin sonunda dudaklarım aletinin etrafına sarılmış olacak."

Şakacı bir göz kırpmayla yanımdan geçip gidiyor ve parmak uçlarını kasıklarımda gezdiriyor. Elini tutup kendime doğru çekiyorum, ama kendi isteğiyle geldiği için fazla sürmüyör.

Uzarak fısıldıyor, "Ve eğer iyi bir çocuk olursan, ağzımı becermene bile izin veririm. Küçük eğlenceli bir gerçek: Öğürme refleksim yok."

"İşte bu kadar!" Onu omzumun üzerinden kaldırıyorum ve şok içinde çılgılık atıyor. "Gideceğimiz tek yer yatak odası." Kıçına sert bir tokat atıyorum, kıkırdamasına neden oluyorum.

"Julian, indir beni!" diye bağılıyor kahkahaları arasında sırtıma vururken. "Yemeğe gitmeliyiz ve sen saçımı mahvediyorsun."

"Ah, bebeğim," diyorum ona, haklı olduğu için onu ayaklarının üzerine yatırıyorum. Her ne kadar kıyafetlerimizi çıkarıp ona sokulmaktan başka bir şey istemesem de, babası ve Selene'i kaldıramayız.

"Yemekten önce fotoğraf çekmeliyiz," diyorum cüzdanımı, telefonumu ve oda anahtarımı alarak. "Çünkü sonrasında saçından çok daha fazlasını mahvedeceğim."

"Mmm," diye dramatik bir şekilde inliyor. ". "

Kıçına bir tokat daha atarak -bu seferki o kadar sert değil- yemeğe yetişmeden onu kapıdan dışarı itiyorum.

Luau'ya vardığımızda, hostese kimliklerimizi gösteriyoruz ve her birimize içki içebilecek yaşta olduğumuzu gösteren bir bileklik veriliyor. Sonra, bir

Kadın her birimizin başının üzerine parlak pembe-beyaz çiçekli bir lei yerleştiriyor.

Ona teşekkür ediyoruz ve ardından içecek istasyonunda durup birer mai tai alarak Ana'nın babası ve Selene'nin ellerinde birer içkiyle oturdukları masaya doğru ilerliyoruz.

"Mmm," diye inliyor Ana, bir yudum alarak. "Lezzetli."

Benimkinden bir yudum aldım ve kabul etmek zorundayım. Kaliteli bir içki.

"Oh, Anastasia. Çok güzel görünüyorsun," diyor Selene bizi gördüğünde. "Hawaii kesinlikle seninle aynı fikirde."

Ana'yı bir anne şefkatiyle kucaklıyor. Bugün aldığı güneşten mi yoksa sevgiden mi bunaldığından emin değilim ama Selene'e teşekkür ederken bunu neredeyse utangaç bir şekilde söylüyor, yanakları daha önce fark etmediğim hafif bir pembe tonuyla renklenmiş. Sonra Samuel de ona sarılmak için ayağa kalkıyor.

Babasıyla olan gergin ilişkisi hakkında konuştuk, ancak onun evli olmasıyla ilgili ne hissettiği hakkında hiçbir şey söylemedi. Annesiyle yakın olduğunu biliyorum, yüzden onu başka biriyle görmenin zor olduğunu tahmin ediyorum. Ve Selene kelimenin tam anlamıyla en iyi insan olduğu için ondan nefret etmek imkansız.

Babası ve Selene'nin karşısına oturuyoruz ve kolumu Ana'nın omuzlarına doluyorum. Artık tutkunun sıcağında olmadığımız için nasıl tepki vereceğinden emin değilim, bu yüzden bana doğru sokulup başını göğsüme yasladığında ve onu tutmama izin verdiğinde şok oldum.

Müzik kesiliyor ve DJ gösterinin başlamak üzere olduğunu anons ediyor, biz de dikkatimizi sahneye çeviriyoruz. Dışarısı karanlık, ancak alanın etrafındaki ve sahnedeki ışıklar dansçıları sergilemek için bir parıltı yaratıyor. Müzik başlıyor ve dans etmeye başlıyorlar.

Performans eğlenceli ve bir noktada Ana'yı sahneye çıkıp onlara katılmaya ikna ediyorlar. Kalçalarını bir profesyonel gibi sallıyor ve gözlerimi ondan alamıyorum.

Gösteri bittiğinde ve herkes alkışladığında, hepimizi ayağa kalkıp dans etmeye teşvik ediyorlar.

"Benimle dans et," diye soruyor Ana, elimi çekiştirerek.

"Kendimi böyle utandıracak kadar sarhoş değilim," diyorum gülerek.

"Lütfen." Suratını asıyor, bana yeni bir yönünü gösteriyor - sevimli, şakacı yönünü.

"Olmaz. Seni izlemeyi tercih ederim."

Surat asması derinleşiyor ve sonra eğilip fısıldıyor, "Rujumun sikinde nasıl görüneceğini merak ediyorum," beni yakaladığını çok iyi biliyor.

"Sert oynuyorsun Red," diye homurdanıyorum, ayağa kalkıp elini alıyorum.

Yüzüne güzel bir gülümseme yayılıyor ve ben ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Ne?" diye soruyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Farklı görünüyorsun," diyorum ona, onu kollarıma çekip müzik eşliğinde sallanarak.

"Nasıl farklı?" diye soruyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"Mutlu görünüyorsun. Bütün gün seni gerçekten gülerken ve gülümserken izlemek, duygularını düzenli olarak ne kadar bastırdığını fark etmemi sağladı. Belki de Rosemary'ye geldiğinden beri burada yaptığın gibi gülmek ve gülümsemek için bir nedenin olmadı."

Yüzünün yan tarafına dokunuyorum ve elime doğru iç çekiyor.

"Ne olursa olsun," diyorum ona, başımı eğip ağızlarımız arasında sadece santimetreler kalacak şekilde, "hayattaki yeni hedefimin seni her gün böyle güldürmek ve gülümsetmek olduğuna karar verdim."

Cevap vermesini beklemeden onu usulca öpüyorum, derinleştirmek için hiçbir hamle yapmıyorum. O kollarımdayken, bedenlerimizin ve ağızlarımızın sadece birbirine bağlı olmasından son derece memnunum.

Akşam yemeğinin birazdan servis edileceğini duyurduklarında oturuyoruz. Ana yanıma sokulup kalıyor ve Samuel bunu fark ettiğinde önce bana sonra da kızına gülümsüyor.

"Selene haklı. Hawaîi ikinize de çok yakışıyor," diyor sırtarak. "Gününüz iyi geçti mi?"

"Yaptık," diyor Ana. "Buraya bayıldım. Bütün günü havuz ve plaj arasında gidip gelerek geçirdik. Hangisinin daha güzel olduğundan emin değilim ama seçim yapmak zorunda olmadığım için mutluyum. Ocean 101'de öğle yemeği yedik ve çok lezzetliydi," diyerek hem babasını hem de Selene'i gülümsetiyor. "Siz de denemelisiniz." Bana bakıyor. "Yarın ne yapacağımızı bilmiyorum ama belki öğle yemeği için orada buluşabiliriz."

"Sabah için planlarımız var ama öğle yemeği yiyebiliriz." Başının tepesini öpüyorum ve o da iç çekerek bana karşılık veriyor.

Samuel ve Selene'e "Siz de rahatlamış görünüyorsunuz," diyorum. "Spa gününüzden keyif aldınız mı?"

Ana bilmiyor ama yarın için çiftler masajı ayarladım. Daha önce yaptırmak istediğinden bahsetmişti, ben de

Telefon.

"Yaptık," diye cevaplıyor Selene. "Yarın havuza girmeye cesaret edebiliriz. Değil mi Samuel?"

"Belki," diyor ona gülümseyerek. "Ama ben içeride geçirdiğimiz zamanı tercih ederim."

Ona göz kırpmıyor ve Ana bana bakıyor, gözleri kocaman açılıyor.

"Her böyleler," diye fısıldıyorum duymasınlar diye. "Bir çift azgın ergen gibi. Buna alışacaksın."

Bir kakhaha atıyor ve başını sallıyor. "Yapmamayı tercih ederim."

"SANIRIM ."

Ana saatlerdir ilk kez etrafına bakıyor, sanki kalan birkaç çiftten biri olduğumuzu yeni fark etmiş gibi. Akşam yemeği bitip herkes dansçılara katılmaya teşvik edildiğinden beri dans ediyor ve içiyoruz. Babası ve Selene yarın öğle yemeğinde buluşma sözüyle bir süre önce ayrıldılar.

"," diye kabul ediyorum, gitmek için hiçbir harekette bulunmuyorum. Ana'yı bırakmak anlamına geliyor ve ben onun kollarımda olmasından son derece memnunum. "Bırakalım da temizlensinler."

Başını sallayarak onaylıyor, sonra bir adım geri atıyor, içtiği mai tailer yüzünden hafifçe sallanıyor. Ben onu düşmekten kurtarıırken kendi kendine gülüyor.

"Dönüş yolu çok uzun." Surat asıyor. "O kadar uzağa yürüyebilir miyim bilmiyorum."

Sarhoş bir Ana'nın ne kadar sevimli olduğuna kıkırdıyorum. "Atla, benim sarhoş küçük hula dansçım."

Arkamı dönüp sırtıma binmesini işaret ediyorum, o da heyecanla tezahürat yapıyor ve hemen atlıyor.

"Bu kesinlikle geri döndüğümüzde sana bir oral seks kazandıracak," diyor yanından geçen bir çiftin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Neyse ki iffetli değiller ve adam anlayışla sırtıırken kız gülüyor.

"Döndüğümüzde yapacağın tek şey bayılmak olacak."

Odaya döndüğümüzde Ana'nın gözlerinin yarı kapalı olduğunu gördüm. Onu yatağa yatırdım ve topuklarını çıkardım.

"Üstümü değiştiremeyecek kadar yorgunum," diye mırıldanıyor. "Bana yardım edebilir misin?"

Kollarını kaldırıyor ve ben onun ne kadar sevimli olduğuna bir kez daha gülüyorum. Ana'nın pek çok yönü var ve ben her birini öğrenmeyi seviyorum. O bayılmadan önce pijamalarını bulamadığım için elbisesini çıkarıp kendi tişörtlerimden birini giydirmeyi bile bitirmedim. Ona bir şişe su ve bir ağrı kesici alıp sabah için komodininin üzerine koyuyorum, belki içki içtikten sonraki sabah baş ağrısıyla uyanır diye.

Üzerime bir çift eşofman geçiriyorum, böyle uyuduğum için üstümü çıkarıyorum ve yatağa onun yanına kayıyorum. Arkasını dönüyor, yanıma sokuluyor ve memnuniyetle iç çekiyor. Ve ilk defa bir kadınla yatmak konusunda tamamen rahatım. Bu beni muhtemelen korkutmalı, ama Ana'ya aşık olduğum gerçeğini çoktan kabul ettim ve onu benim yapmak için her türlü niyetim var.

Şimdi tek yapmam gereken onu da ikna etmek.

TIRNAKLAR TENİMDE KAYIYOR.

Dudaklarım etimi öpüyor.

İlk düşüncem bunun çok iyi bir rüyanın başlangıcı olduğuydu - ta ki ismimin söylendiğini duyana ve gözlerimi açtığımda Ana'yı dizlerinin üzerinde, bacaklarımın arasında bulana kadar.

"Lütfen bana rüya görmediğimi söyle," diye yarı şaka yaparak onu gülümsetiyorum. "Hayır, uyanıksın ve hayatının en iyi kafasını yaşamak üzeresin." Sikeyim evet.

"Nedenini bilmek ister misin?" diye soruyor, bir tırnağını gövdemden aşağıya ve mutlu izime doğru sürterek, eşofmanımın belinin hemen üzerinde duruyor.

"Tabii," diyorum, her ne yapıyorsa ona uyuyorum. Hey, eğer sabah sakso çektirmek için ne yaptığımı biliyorsam, bunu tekrar yapacağımdan emin olabilirim, değil mi?

"Benimle dans ettin." Karın kaslarımı sıkılaştıran karın kaslarımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Beni odaya kadar taşıdın." Göbeğimin hemen üstüne bir öpücük daha. "Beni soydun." Belimin üstündeki noktayı öpüyor. "Ve sonra bana sadece gömleğini giydirmekle kalmadın, yatağın yanına ağrı kesici de bıraktın." Öpüyor

malzeme tam sikimin olduğu yerde, onu uyandırıyor. "Centilmence davranışınız size bir ödöl kazandırdı."

"Bebeğim," diyorum, hafifçe doğrulup çenesini bana bakması için yukarı kaldırarak, "Hangi erkeklerle birlikte oldun bilmiyorum ama az önce söylediğin her şey asgari düzeyde. O oral seksi kabul ediyorum ama yaptığım hiçbir şey bana oral seks kazandırmadı."

Çenesini serbest bırakıyorum ve bana birkaç saniye baktıktan sonra başını sallayarak anlayışla karşılıyor.

"Alabilir miyim?" diye soruyor, pantolonumu çıkarmak için iznini istiyor.

"Bana dokunmak için asla izne ihtiyacın yok. Uyanık, uykuda ya da ölü olmam umurumda bile değil. Bana dokunmak mı istiyorsun? Hadi yap."

Son kısımda homurdanıyor, sonra eşofmanlarımı aşağı çekip zaten yarı yarıya sertleşmiş olan sikimi ortaya çıkarıyor. Adam bile ona istediği zaman dokunma izni veriyor.

Dudaklarını yalıyor ve o zaman imzası olan kırmızı rujunu yeni sürdüğünü fark ediyorum. Hay sikeyim. Yemin ederim şu anda ona aşık oldum. Beni sadece sakso çekmek için uyandırmakla kalmadı, aynı zamanda bir fantezimi gerçekleştirmek için önce rujunu yeniden sürdü.

Eşofmanımı çıkardıktan sonra parmaklarını şaftımın etrafına doluyor ve başına yumuşak bir öpücük konduruyor. Dudaklarının hafif dokunuşuyla heyecan içinde hafifçe seğiriyor.

Bir öpücük daha veriyor ve bir damla pre-cum sızdığında, onu kucaklıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve başını çevirmeden ağzını yavaşça tüm şaftımdan aşağı kaydırıyor, sikimin tepesinin boğazının arkasına çarptığını hissedene kadar durmuyor. Güzel ela gözleri hafifçe sulanıyor ama öğürme refleksi olmadığını söylerken yalan söylemiyordu.

Sonra derin bir nefes alıyor ve beni boğazından aşağıya alıyor ve yükümü boşaltmamak için tüm kısıtlamalarımı kullanıyorum.

Birkaç saniye öyle kaldı, nefes alabilmek için bırakmadan önce neredeyse sikimde boğuluyordu. Uzun süre beklemeden beni tekrar boğazına alıyor, bu sefer yavaşça yukarı aşağı hareket ediyor.

Tükürüğü en iyi sürtünmeyi yaratıyor ve bunun bitmesini istemememe rağmen, boşalmam uzun sürmeyecek. Ağzı cennetin kişileştirilmiş hali gibi ve tekniğini mükemmelleştirmek için o dolgun dudaklarını sardığı tüm erkekleri düşünmeyi reddediyorum. Ama kesin olan bir şey var: sikim

dudaklarını sardığı son penis olacak, eğer bu konuda söz hakkım varsa.

Boğazından aşağı boşaldıktan ve bir profesyonel gibi yuttuktan sonra, arkasına yaslanıp gülümsüyor ve kırmızı rujunu sikimin her tarafına hayranlıkla sürüyor.

"Bir süredir gördüğüm en iyi sanat eseri."

Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor, ben de doğrulup onu tutuyorum ve sırt üstü çeviriyorum, ardından kıyafetlerini çıkarmaya başlamadan önce birkaç saniye boyunca onu sertçe öpüyorum.

"Rahat mısın?" Çıplak vücuduna bakarak soruyorum. "Çünkü söylediğimde ciddiye aldın. Her santimini keşfedeceğim ve bu biraz zaman alacak."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Keşfetmeye devam et," diyor. "Bedenim senin, istediğin gibi kullanabilirsin."

YIRMİNCİ BÖLÜM

ANASTASIA

"ÇOKLU ORGAZMLARI VE ODA SERVİSİNİ NE KADAR SEVSEM DE Sanki Maui'yi daha yeni görmüşüz gibi," diyorum dışarı çıkarken ve parlak güneş yüzüme sertçe vurarak beni bir anlığına gözlerimi kapatmaya zorluyor.

Julian ve ben bütün gün odamıza kapandık - hatta babam ve Selene ile öğle yemeği planlarımızı iptal edecek kadar ileri gittik - sadece Julian düğünün sağdıcı olduğu ve provaya ve akşam yemeğine katılmak zorunda olduğu için dışarı çıktık.

"Planlanmış bir çift masajımız vardı," diye itiraf ediyor, "ama ben sana sadece kendim masaj yapmayı seçtim."

Kaşlarını sallıyor ve ben de onun şakacılığına gülüyorum.

"Aslında Pazar gününe ertelendi. Bütün günümü planladım, o yüzden endişelenmeyin. Bu saçma düğün bittikten sonra, ayrılmadan önce adayı bol bol göreceğiz."

Elimi avuçlarının içine alıp şakağıma bir öpücük konduruyor ve bizi provanın yapılacağı yere doğru yönlendiriyor.

"Ryder'ın evlenmesine neden bu kadar karşısın?" diye sordum. "Yoksa genel olarak evliliğe mi karşısın?" İlk tanıştığımızda evlenmek istemediğine dair bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyorum.

"Evlilik karşıtı değilim," diyor kaldırımında yürürken. "Annem ve Frank yirmi beş yılı aşkın süredir mutlu bir evlilik sürdürüyorlar. Yuva kurmadığım için bana her zaman kızıyorlar ama işin aslı, şimdiye kadar hep evli ve çocuklu olacağımı düşünmüştüm. Kendimi işe o kadar kaptırmıştım ki tanıştığım kadınlar pek de eş olacak tipler değildi."

"İşte bu yüzden beni aramaya çıktın." Kirpiklerimi çapkınca kırıştırıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Aslında," diyor sırtarak, "itaatkâr, düşkün eş rolünü oynayabilecek bir kadın arıyordum, ama onun yerine seni buldum." Durup bana bakıyor, sırtışı yerini ciddiyete bırakmış. "Seni hiç planlamamıştım Red, ama elde ettiğim için çok mutluyum."

Onun bu itirafı boğazımı tıkayan bir duygu yumağına neden oluyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Ben de onu beklemiyordum ama şimdi onun hayatımda olmamasını hayal bile edemiyorum. Ve bu beni çok korkutuyor çünkü aramızdaki kimya ne kadar cızırtılı olursa olsun, seks ne kadar hayat değiştirici olursa olsun ya da son zamanlarda beni güldürdüğünü ve gülümsettiğini kanıtlamış olursa olsun, asla daha fazlası olamayız ve bunu hatırlamam gerekiyor.

Daha fazlasını istediğinden bahsetmiş olabilir, ama bu sadece sikiyle düşündüğü içindir. Julian gibi erkekler ne derlerse desinler benim gibi kadınları uzun vadede istemezler. Bunu kendisi söyledi - itaatkâr bir eş arıyordu, ona parasını verecek birini değil. Şimdi eğlenceli olabilir ama eninde sonunda oyunlardan bıkacak.

"İşte buradasın!" Ryder gelip Julian'ın omzuna vuruyor ve konuşmamıza hoş bir ara veriyor.

"Senin provada olman gerekmiyor mu?" Julian gülerek söylüyor.

"Kravatımı unutmuşum," diyor göz devirerek. "Nora onu almam için beni geri gönderdi. Beni sokaktan almış gibi görünmeme izin veremez." Telefonu çalıyor ve kontrol ediyor, sonra inliyor. "Oraya dönsem iyi olacak. Birazdan görüşürüz."

Kaldırımında koşmaya başladı ve ben Julian'a "*Ne oluyor lan?*" der gibi baktım.

"Sana bir şey söylersem, bunu tutmalısın." "Her zaman," diyorum ona.

"O hamile."

"Oh. Bu kötü bir şey mi?" Uğursuz ses tonundan iyi olmadığını varsayarak soruyorum.

"Onu tuzağa düşürdü," diyor tiksintiyle. "Doğum kontrol hapı kullandığını söyledi ama Ryder ona inanmadı. Doğru olanı yapmak istedi ve evlenme teklif etti ama kısa bir süre sonra kız düşük yaptı ve sanırım depresyona girdi. Kendini kötü hissetti, bu yüzden nişanı atmayı erteledi. Ve tam bunu yapacakken, aptal herif bir gece sarhoş olmuş."

ve onunla seks yapmayı kabul etti. Kadın doğum kontrol hapı kullandığına yemin etti - *yine* - ve adam korunduğunu söyledi, ancak birkaç hafta sonra kadın ona hamile olduğunu söyledi."

"Ahh. Bu zor."

"Evet," diye kabul ediyor. "Bebeğe sevgi dolu bir yuva sağlayabilmek için onunla evlenmesi gerektiğini düşünüyor. Onu başka türlü ikna etmeye çalıştım ama dinlemedi, bu yüzden en iyi arkadaşı olarak onu destekleyeceğim... ve işler sarpa sardığında -çünkü hepimiz biliyoruz ki saracak- onun arkasında olacağım."

"Sen iyi bir arkadaşsın," diyorum ona. "Ve endişelenme. Aslında önümüzdeki üç yıl boyunca geçerli olacak bir doğum kontrol hapı kullanıyorum, yani seni tuzağa düşürmeyeceğim." Şakacı bir şekilde göz kırkıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Bilmiyorum," diyor beni kollarının arasına çekerek. "Ela gözlü küçük bir oğlan ya da kızın etrafta koşuşturması fikri kulağa hiç de fena gelmiyor."

"Güneş yüzünden," diye kestirip atıyorum. "Beynine ulaşıyor ve onu kızartıyor."

Bir kahkaha attı. "Belki." Geri çekiliyor ve kendisinininkiyle iç içe geçmiş olan elimi kaldırıp öpüyor. "Hazır mısın? İçimden bir ses bu provanın, yemeğin ve düğünün çok eğlenceli geçeceğini söylüyor."

"RED, BEBEĞİM, ."

Gözlerimi zorla açıyorum ve Julian'ı bana bakarken buluyorum.

"İşte orada." Gülümsüyor ve sonra eğilip bana yumuşak bir öpücük veriyor. "Kalkmana ihtiyacım var. Daha erken ama havaalanına gitmeden önce seni götürmek istediğim bir yer var."

Bugün ayrılacağımızı hatırlayınca suratımı astım.

"Biliyorum," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Ama söz veriyorum geri döneceğiz ve ne kadar istersen kalabiliriz."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve bacaklarımı onun etrafına sarıyorum, kasıklarına sürtünmek için pelvisimi kaldırıyorum.

"Olmaz, güzelim. O zaman asla gidemeyiz ve şimdi gitmeliyiz, yoksa kaçıracağız."

"Neyi özledin?" Bacağımı kaldırıyorum, böylece karnımın üzerine dönüp yüzümü yastığıma saklayabiliyorum.

"Bu bir sürpriz. Şimdi, kalk!"

Kıçıma şaplak atıyor ve ben de yataktan fırlıyorum, hazırlanmak için banyoya giderken dışarıda hala acayip karanlık olduğunu fark ederek ters ters bakıyorum.

"Kalın giysiler ve rahat ayakkabılar giyin" diye ekliyor.

Tuvalette otururken, hayatımda gittiğim en tuhaf düğüne katılmak zorunda kalmama rağmen seyahatimizin ne kadar harika geçtiğini düşünüyorum.

Prova, yemek ve düğün Julian'ın tahmin ettiği gibi gerçekten de eğlenceliydi. Ama komik bir şekilde değil. Bir korku gösterisi izler gibiydik. Nora çılgılık atıyor, bağırıyor, sızlanıyor ve bazen de ağlıyordu. Mükemmellik istiyordu ve etrafındaki herkes kötü gelinzilla tarafından ezilmekten korkarak sağa sola koşuştururken, Ryder oradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Olumlu bir not olarak, düğün mekanı güzel ve büyümlü olmanın ötesindeydi ve evlenmeyi nadiren düşünmüş olsam da, eğer evlenecek olsaydım, bu düğün gibi olmasını isterdim - çatık kaşlı gelin, bastırılmış damat, korkmuş çalışanlar ve endişeli konuklar hariç.

Gerçi çok fazla misafir yoktu. Julian'dan Teksas'ın en varlıklı ailelerinden biri olduğunu öğrendiğim Ryder'ın ailesinin yanı sıra, Nora'nın ailesi de vardı ki, kibarca söylemek gerekirse... eğlenceliydiler. Bir de Ryder'ın arkadaşları, meslektaşları ve Nora'nın birkaç kötü kız arkadaşı vardı.

Julian ve ben yine de iyi vakit geçirdik. Dans ettik, içtik ve lezzetli yemekler yedik. Yemek ve düğün arasındaki tüm boş zamanımızı birbirimizin içinde kaybolmakla geçirdik.

Dün günü gezerek, tüm harika yerleri ziyaret ederek ve ağırlığımızca lezzetli Hawaii lezzetleri yiyerek geçirdik. Babam ve Selene ile harika bir akşam yemeği yedik ve geceyi Julian'ın güneş batarken balkonumuzda beni arkadan becermesiyle bitirdik.

Sanki bir cennet baloncuğunda yaşıyormuşuz gibi hissediyorum ve gerçekliğe dönmekten korkuyorum, sonsuza kadar burada kalabilmeyi diliyorum - ki bu garip çünkü ben bir işkoluğim ve hiç bu kadar çok iş dışında veya tatilde biriyle zaman geçirmemiştim. Muhtemelen Julian'ın bana yaşattığı düzinelerce orgazmla bir ilgisi vardır. Bunun suçunu beynimden salgılanan yüksek miktarda oksitosin ve dopamine yüklüyorum. Ve Julian'a aşık olduğum gerçeğini kabullenmeyi reddediyorum.

Gideceğimiz yere yolculuk uzun sürüyor ve yüksek bir yere çıkacağımız için beni çok su içmeye zorluyor ama yolculuk Julian ve benim sırayla yirmi soru oynamamızla geçiyor, bu yüzden hızlı geçiyor. En sevdiğim rengin ve yemeğin ne olduğu gibi rastgele sorular sormaya başlar. Sonra,

Biraz daha düşünmeyi gerektiren sorulara geçiyor, örneğin herhangi bir yere seyahat edebilseydim nereye giderdim gibi. Ve varmadan hemen önce, kendimi bir gün çocuk sahibi olarak görüp görmediğim gibi birkaç derin soruyu araya sıkıştırıyor.

Ona kırmızı rengi sevdiğimi ve iyi bir Hawaii pizzası için adam öldürebileceğimi söylemek basitti. İnsanların sosyal medyada bahsettiği dev örümcekleri ve kanguruları görmek için Avustralya'ya seyahat etmeyi çok istediğimi itiraf etmek kolaydı. Ama ona kendi aileme sahip olmaktan korktuğumu söylemek zordu. Bunun yerine, bırakın koca bir insanı, bir bitkiyi bile zar zor hayatta tutabildiğimi söyleyerek konuyu saptırdım. İkimiz de gülüp geçtik ama ben ona aynı soruyu sormadım, bunun yerine daha hafif bir şey sordum.

Haleakalā Ulusal Parkı kapılarına vardığımızda Julian ödemeyi yapıyor ve biz de geçiyoruz. Zirve parkına ulaşana kadar tırmanmaya devam ediyoruz.

"Bunları giy," diyor ve bana bir kapüşon ve bir bere uzatıyor. Dışarı çıkıp havanın ne kadar soğuk olduğunu görene kadar nedenini .

Kiralık arabanın bagajından bir şey alırken, "On bin fit yukarıdayız," diyor.

Yakından baktığımda piknik sepeti olduğunu gördüm.

"Piknik mi yapıyoruz?" Etrafıma bakarak soruyorum.

"Karanlıkta mı?" "Göreceksin. Hadi gel."

Bilgi merkezini geçip kayalık ama sabit bir alana giden patıkaya doğru yürüyoruz. Julian sepetten bir battaniye çıkarıyor ve oturabilmemiz için yere seriyor.

İki termos çıkarıyor, içinde lezzetli kahve olduğunu hemen öğreniyorum. Sonra kolunu bana doluyor ve ben de onun yanına sarılıyorum. Birkaç dakika sonra, tıpkı sihir gibi, güneş doğmaya başlıyor ve biz karanlığın aydınlığa dönüşmesini izlerken, hayatımın geri kalanında hatırlayacağım en güzel manzarayı ortaya çıkarıyor.

Julian Parker benim sahte nişanlım olabilir ama gerçek anılar yaratma konusunda çok iyi bir iş çıkarıyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

JULIAN

"ACABA O OLMAK TAMAMEN PROFESYONELCE DEĞİL
EĞER I ARADI DIŞARI HASTA
yarın?" Kapıdan içeri adım attığımızda Ana inliyor.

Uzun bir seyahat günü oldu ve bugün sadece Pazartesi olduğu için yarın sabah ofise dönmemiz gerekiyor.

"Muhtemelen. Ama patronunuz olarak, bugün izin almanız için sizi ikna edebilirim."

Ona sırtıyorum, o da bana ters ters bakıyor.

"Ha-ha. Çok komik." Bavulunu merdivenlere yuvarladı ve tam kendisi yukarı taşıyacaktı ki ben elinden aldım ve ikisini de yukarı taşıdım.

Odasında durdu ama ben bavullarıyla odama doğru ilerlemeye devam ettim. "Um, merhaba? Odamın önünden geçtin," diye sesleniyor arkamdan. "Unuttun mu?"

odamın nerede olduğunu?"

Bavulunu almaya çalışıyor, ama ben önüne geçiyorum, böylece bavuluna ulaşamıyor.

o.

"Ne halt Julian?" diye suçluyor. "Yorgunum ve valizleri boşaltmalı, duş almalı ve biraz uyumalıyım."

"Ve bunu yapabilirsin," diyorum ona, biraz sonra söyleyeceğim şeyin onu çıldırtacağını çok iyi bilerek. "Burada."

Sözlerim kafasına dank edince gözleri açılıyor ve yüz hatları sinirli ve bitkin halden düpedüz korkuya dönüşüyor.

"Julian," diye fısıldıyor, "sen neden bahsediyorsun?"

"Neden çok iyi biliyorsun. Son birkaç geceyi aynı yatakta geçirdik."

Cehenneme geri dönmemin imkanı yok.

sensiz uyumak."

"Bütün eşyalarım diğer odada."

"Bu düzeltilebilir." Omuz silkiyorum. "Ama yarın çünkü ben de çok yorgunum. Duş almak, seni yatağında becermek ve sonra sen yanımdayken sızmak istiyorum."

"Seninle aynı yatağı paylaşmayacağım."

"Neden?"

"Çünkü... çünkü bu çok... fazla!"

"Red," dedim, "günlerdir seni beceriyorum, her deliğinden, her gece sen kollarımdayken ve bedenim benimkine sarılmışken ikimiz de sızana kadar."

Sanki iki başım büyümüş gibi bana bakıyor, tamamen suskun, ben de o anı onu kucağıma alıp tuvalete götürmek için kullanıyorum.

Bu, çoğu çiftin bir konuşma yaptığı andır. Birbirleri için ne olduklarını tartışır, birbirlerine aşık olduklarını itiraf ederler ve ilişkiye bir etiket yapıştırırlardı.

Ama Ana ile işler farklı yapılmalı. Ona sahip çıkarsak kaçır. Bize bir etiket vermek onu çok korkutacaktır. Her şeyi sorgulayacak ve ikinci kez düşünecektir.

Onun yerine, hiçbir şey söylemeyeceğim. Ona her gün birlikte ne kadar iyi olduğumuzu göstereceğim ve babasının görevi devralması için ikimizden birini seçme zamanı geldiğinde, bunu o zaman halledeceğiz. CEO pozisyonunu istiyorum ama ilk defa daha fazlasını da istiyorum. Ve eğer istediğim gibi olursa, ikisine de sahip olacağım.

"Julian, ne yapıyorsun?" Onu tezgâhın üzerine koyup suyu açtığımda Ana soluk soluğa kaldı.

İkimiz de yorgun olduğumuz için onu da yanımda duşa götürüyorum ve günün yorgunluğunu ikimiz de çabucak atıyoruz.

Kurulandık ve banyoya kıyafet getirmediğimiz için havlularımızı üzerimize sararak yatak odasına geri döndük.

Gözlerindeki kararlı parıltıyı görüyorum, odasının kapısından fırlamaya hazır, bu yüzden dışarı çıkamadan önünü kesiyorum.

"Julian, ben..."

Havluyu vücudundan sıyrıp onu yatağımın üzerine fırlattığımda sözleri kesiliyor.

Havlumu da çıkarıp yatağa tırmanıyorum ve kalçalarını ayırıyorum.

Bir elim yüzünün iki yanında, nemli ve sıcak tenine öpücükler yağdırıyorum. Vücut gibi kokuyor ve içimdeki mağara adamı buna bayılıyor.

"Muhteşem vücudunun her bir parçasıyla oynayarak onu dışarı çıkarmalı mıyım?" Eğilip bir meme ucunu dişlerimin arasına alarak soruyorum. Onu ağlatacak kadar sertçe çekiyorum ve sonra bırakıyorum. "Yoksa doğrudan adımı haykırmanı mı sağlamalıyım?"

Yatakta aşağı doğru kayıyorum ve kalçalarını daha geniş açıyorum, bu da bana temiz traşlı amının mükemmel görüntüsünü veriyor.

"?" Sorgulayan bir kaş kaldırarak soruyorum.

Onu odamda rehin tuttuğum için kızgın olduğu için işleri zorlaştırarak beni cezalandırdığını düşünerek, "Acele et ve beni boşalt," diye talep ediyor.

Ama yakında umurumda olmadığını öğrenecek çünkü en sevdiğim şey ona adımı haykırmak. Ve bir kez tahrik oldu mu, seks kedisine dönüşür.

"Dileğin benim için emirdir, bebeğim."

Bacaklarının arasına giriyorum ve vücudunun üzerinde çalışıyorum, yalıyorum, emiyorum ve amını parmaklıyorum. Ses çıkarmamaya çalışıyor ama parmağımı göt deliğine soktuğumda savaşı kaybediyor ve zevkle inliyor.

Parmakları meme uçlarını koparıırken ben de onun amını canla başla yiyorum, adımı haykırıp daha fazlası için yalvarana kadar durmuyorum.

Ancak orgazmı yatıştıktan sonra ona son bir kez yalıyorum, tadının dilimde kalmasını istiyorum ve sonra arkama yaslanıp nefes alması için ona bir an veriyorum.

"Yatmaya hazır mısınız?" Daha fazlasını istediğini çok iyi bildiğim için soruyorum. Orgazm güzeldir ama benim kadını iyi bir siki sever.

Bana dik dik bakıyor, inatçı olmak istiyor ama sonra dönüp dört ayak üzerine düşüyor. "Kıçıma istiyorum," diyor arkasına bakarak.

Bu hafta öğrendim ki kadını anal seksi seviyor ve bu konuda hiç utangaç değil.

"Yorgun olmaya ne oldu?" Kıçına şakacı bir şaplak attım ve sonra sikimi ıslak kıvrımlarının arasından kaydırarak shaftımı onun sularıyla kapladım.

"Yorgunum," diye mırıldanıyor, bana en seksi dudak büküşünü yaparak, "ama kıçımda istiyorum."

"Sadece bir şartla," diyorum, yanaklarını ayırıyorum ve sikimi yukarı kaydırarak dar pembe ağzına dayıyorum. "Burada benimle uyuyacaksın."

Başını hafifçe kışına doğru itiyorum, sadece deliği açacak ve ona iyi oynarsa neye sahip olabileceğini tattıracak kadar.

"Tamam!" diye inliyor. "Bu gece burada seninle uyuyacağım. Sadece kışımı sik, lütfen."

"Her gece," diye karşı çıkıyorum kafayı biraz daha içeri iterken.

Kabul etmediğinde elimi çekiyorum ve bana ters ters bakıyor. "Tamam. Her gece bu yatakta seninle uyuyacağım. Şimdi kışımı sik!"

Uzanıp komodinden kayganlaştırıcıyı alıyorum ve birazını kışının çatlağına fişkirtiyorum, sonra yanaklarını ayırıyorum ve sıvının doğrudan büzülmüş deliğine inişini izliyorum.

"İstediğin bu mu bebeğim?" Alay ediyorum, güzel ve kaygan hale getirmek için tek bir parmağımı deliğine sokuyorum.

"Evet," diye fısıldıyor. "Lütfen."

Kolayca içeri girdiğinden emin olmak için şaftımı birkaç kez okşuyorum ve sonra at kuyruğunu tutup yumrukluyorum, sikimi dar deliğine yönlendiriyorum ve beni mükemmel bir şekilde almasını izliyorum.

"Tanrım, evet!" diye haykırıyor ben tamamen girdiğimde. "Becer beni, lütfen. Beni *sert* becer."

Kışını tam istediği gibi sikmeye başladığımda ona "Anladın sen," diyorum. Ne ? *Sokaklarda bir hanımefendi, ama çarşaplarda bir ucube* mi? Ana tam olarak böyle biri ve ben buna bayılıyorum. Kırmızı topuklu ayakkabılarıyla bir toplantıya belalı bir orospu gibi girip odayı ele geçirmesine ve kapalı kapılar ardında onu sikmemi talep etmesine bayılıyorum. Bu kadın olabildiğince mükemmel ve yakında onu bırakmaya hiç niyetim olmadığını anlayacak.

Onu orgazm ettikten sonra bir duşa daha ihtiyacımız olacağından, çekip onu sırt üstü çeviriyorum.

Bana bir bakış atıyor ve tek kelime etmeme gerek kalmadan tam olarak ne istediğimi biliyor.

Hafifçe doğrulup şaftımı kavırıyor ve ben göğsünü ve boynunu döllerimle boyayana kadar okşuyor.

Ve sonra, daha fazla mükemmelleşemeyeceğini düşündüğüm anda, ağzını açıyor ve diliyle bitirmeme izin veriyor.

"Ee, ne diyorsun patron?" diyor gözlerinde bir parıltıyla. "Yarın izinli olmayı hak ettim mi?"

Çenesinden tutarak eğilip ağzını öpüyorum, dilindeki dölümün tuzluluğunu tadıyorum. "Hayır, bebeğim. Bütün hafta izin almayı hak ettin."

bölüm yirmi iki

ANASTASIA

"BU PAZAR, BİZİM EVDE BARBEKÜ VAR."

Üzerinde çalıştığım şeyden başımı kaldırıp birkaç kez göz kırpıyorum.
Evimiz.

"Soruyor musun yoksa söylüyor musun?" Onun kelime seçimini bir kenara iterek söylüyorum.

Bunu daha sonra analiz edeceğim.

"Ailem seninle tanışmak istiyor ve sen taşındığından beri onları görmedim." Ofisime girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Bunu bizim evde yapmanın onların evinde yapmaktan daha iyi olacağını düşündüm."

İşte yine o "bizim" meselesi... ama ben buna çok fazla odaklanamadan, ifadesinin diğer kısmı beni çarpıyor.

"Ailen benimle tanışmak mı istiyor?" Annesi ve üvey babasıyla tanışma düşüncesinden kaynaklanan ani gerginliğime rağmen ses tonumu dengede tutmaya çalışarak soruyorum.

"Evet. Babanı ve Selene'i davet edebilirsin. Ben de Ryder ve karısını davet edebilirim. Sıradan bir buluşma olabilir. Izgara yapacağım." Şakacı bir şekilde göz kırpıyor ama ben hâlâ bir şeye takılmış durumdayım.

"Daha önce hiç kimsenin ailesiyle tanışmadım."

"Her şeyin bir ilki vardır. Ailem biriyle tanıştığımı ve bunun ciddi olduğunu öğrendi. Bu yüzden onunla tanışmak istiyorlar. Ve o kişi *sen olduğun için ...*"

"Biliyorlar mı.." Nişan yüzüğümü göstermek için sol elimi kaldırıyorum.

"Nişanlandığımızı mı? Evet. Nora tam bir ilgi orospusu ve *Rosemary News*, fotoğrafların da yer aldığı bir düğün duyurusu yayınladı

etkinlikten. Ryder'ın ailesi buralarda büyük bir olay olduğu için ana haberdi ve nişanlımla benim katılacağımızdan bahsediyordu." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Kız kardeşim bu sabah aradı, ona söylemediğim için üzgündü ve sonra annemle birlikte öğleden sonra üçlü hattan görüntülü arayarak seninle tanışmak için yalvardılar."

"Harika," diye mırıldandım. "Demek şimdiden benden nefret ediyorlar."

"Ne?" Julian ofisime doğru yürüyor. "Bunu neden söyledin?"

"Çünkü onların arkasından nişanlandık. Annem hayatta olsaydı ve ben bunu yapsaydım çok üzülürdü."

"Onlara cazibeni gösterdiğinde bunu atlatacaklardır." Masamla arama giriyor ve çenemi sıkarak yüzümü yukarı kaldırıyor. "Beni birkaç dakika içinde kazandın Red ve aileme de aynısını yapacağından hiç şüphem yok."

Eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, ben de işte olduğumuzu umursamadan iç çekiyorum. Hawaii'den döneli birkaç hafta oldu ve eğer eve döndüğümüzde her şeyin *normale* döneceğini düşünseydim

-Bilirsin, Hawaii öncesi günler. .

Artık tatil balonunda yaşamıyor olabiliriz, ama bu Julian'ı hala oradaymışız gibi davranmaktan alıkoymadı. Elbette, her gün işe gidiyoruz, ama saat tam beşte, ayrılmamız için ısrar ediyor - ah, beni bir şekilde onunla araba paylaşmaya ikna ettiğinden bahsetmiş miydim? Evet, biz *o* çiftiz.

Akşamları ya sipariş veririz, ya o yemek yapar, ya da bazen dışarı çıkarız. Konuşur, güleriz ve asla iş konuşmamıza izin vermez.

Bazen film izliyoruz. Diğer geceler, ikimiz de ayrı ayrı kitaplarımızı okurken başımı onun kucağına koyarak kanepede uzanıyorum. Gece her zaman ben konuşamayacak kadar yorulana kadar beni becermesiyle biter ve duş aldıktan sonra kollarında uyuyakalırım.

Beni sikip boyun eğdirmeye çalıştığından neredeyse eminim, ama o kadar iyi ki itiraz edecek gücüm yok. Ayrıca, babam yıl sonunda kararını verene kadar sadece birkaç ayımız var, bu yüzden yapabiliyorken tadını çıkarabilirim çünkü Julian kabul etmese de, babam ikimizden birini seçtiğinde, aramızdaki her şeyin cırtlak bir şekilde duracağını çok iyi biliyorum.

"Ee, ne diyorsun?" diye sorarak beni düşüncelerimden uyandırdı. "Bizim barbekü yapalım mı?" Parmak eklemleriyle yanağımı okşuyor. "Bizim evde

benim için çok şey ifade eder. Ailemle çok yakınım ve sizin de birbirinizi tanımanızı istiyorum. Onlar benim için önemli... ve siz de öylesiniz."

"Elbette," diye boğuluyorum, ifadesinin ne kadar derin düşünmeyi reddederek. Bacaklarının arasında durarak kollarımı boynuna doluyorum, havayı yumuşatmaya çalışıyorum. "Bir şartla," diyorum, birkaç hafta önceki sözlerini ona karşı kullanarak. "Beni masamda becerecek ve en az iki kez boşalmamı sağlayacaksın."

"Oh, Red." Kıkırdıyor. "Sırf bunun için, sen üç kez boşalana kadar durmayacağım."

"İYİ GÖRÜNÜYOR MUYUM?"

Üzerime geçirdiğim dördüncü sundress'e bakıyorum ve sonra kıkırdama cüretini gösteren Julian'a dönüyorum.

"Çok güzel görünüyorsun. Patates çuvalı bile giysen yine de odadaki en muhteşem kadın olursun."

Gözlerimi deviriyorum ve elbiseyi çıkarıp yatağın üzerine atıyorum. "Bu çok klişe ve sinir bozucu, Julian Parker. Bugün tüm ailenle tanışacağım. Anlamıyorsun çünkü babamın her zaman istediği oğul da olabilirsin ama bu korkutucu." Sahte müstakbel kayıvalidemle tanışacağım için bu kadar gergin olmamalıydım ama öyleyim.

"Ailem seni çok sevecek," diyor tam o sırada kapı çalıyor ve ben şaşkınlıkla çılgılık atıyorum.

"Erken gelmişler!" Nefes nefese, az önce çıkardığım elbiseyi kapıp tekrar giydim.

"Muhtemelen. Frank'in garip bir sözü vardır: *Erken gelmek zamanında gelmektir, zamanında gelmek geç kalmaktır ve geç kalmak unutulmaktır.*"

"Tanrım," diye tıslıyorum, hızla sandaletlerimi giyiyorum. "Annem geç gelmenin çirkin gelmekten daha iyi olduğunu söylerdi," diye mırıldanıyorum kırmızı rujumu yeniden sürerken.

Julian gülüyor, ben de ters ters bakıyorum.

"Nefes al," diyor yanağımdan öperek. "Her şey harika olacak."

Merdivenlerden hızla iniyoruz ve kapıyı açmadan hemen önce kolunu tutup ona bakıyorum.

"Unutmayın, eğer soran olursa, tüm garnitürleri ve tatlıları ben yaptım."

Gözlerini deviriyor ama başını sallıyor. "Nişanlım sadece belalı bir pazarlama analisti değil, aynı zamanda bir mutfak uzmanı." Sırıttıyor. "Anladım."

Yemek yapmayı ve pişirmeyi seven ve ona göre bu konuda çok iyi olan annesini ve kız kardeşini etkilemek için birkaç yemek pişirmeye çalıştıktan ve her birini yakıp mahvettikten sonra pes ettim ve yerel bir restoran ve fırından sipariş verdim.

Julian kapıyı açtı ve "Anne, Frank!" dedi. Ben kalbim göğsümde hızla atarken o ikisine de sarılıyor. "Nişanlım Anastasia ile tanışmanızı çok isterim. Bu annem Helen ve üvey babam Frank."

"Bana Ana diyebilirsiniz," diyorum elimi uzatarak.

Helen şaşkınlıkla bakıyor, sonra içeri giriyor ve kollarını bana dolayarak sarılıyor. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel," dedi ve geri çekildi. "Tanrım, şahsen daha da güzelsin."

"Oh, şey, teşekkür . İkinizle de tanışmak çok güzel." Helen'dan Frank'e bakıyorum. "Julian bana sizden çok bahsetti."

"Her şey yolundadır umarım," diyor genç bir kadın kapıdan içeri girerken. Julian'ın kahverengi saçlarının aksine onunkiler sarı, ama Julian'ın ve annelerinin sahip olduğu zümrüt gözlere sahip. "N'aber, ağabey?" Onu yanağından öpüyor ve o da gözlerini deviriyor. "Çok uzun zaman oldu. Her zaman yaptığın gibi beş saniyede bir derslerim hakkında beni rahatsız etmediğinde endişelenmeye başladım."

"Ana, bu baş belası benim küçük kız kardeşim, Jessika." "Onun en sevdiği kız kardeşi," diye karşı çıkıyor.

"Benim tek kız kardeşim."

"Senin bildiğin kadarıyla," diye karşılık verince kardeşi homurdanmaya başladı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Jessika bana hızlıca sarılıyor ve gülümsüyor. "Bay İşkolik'in yuva günü göreceğimizi hiç sanmıyordum ama şimdi anlıyorum. Sen harikasin."

"Ve zeki," diyor Julian beni yanına çekerek. "Ana'nın işletme pazarlama diploması ve otelcilik alanında yüksek lisansı var."

Jessika'nın gözleri büyür. "Demek sen bir ödül karısı değilsin, ha? Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Jessika!" Helen tıslıyor. "Özür dilerim," diye özür diler. "Kızımın filtresi yok."

"değil," diyorum, bu işin ne kadar kötü gittiğinden korkarak. "Ben kesinlikle ganimet karısı biri değilim. Hatta eş olacak biri olduğumdan bile emin değilim," diye şaka yapıyorum.

Sonra da kulağa ne kadar korkunç geldiğini düşünüp utandım.

"Demek istediğim..." Sinirle yutkunuyorum, bu tren enkazını kurtarmak için bir yol bulmaya çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum.

"Demek istediği," diyor Julian, "çamaşır yıkamaktansa bir şirketi yönetmeyi tercih ederdi. Ve bu onun sevdiğim yönlerinden biri." Gözlerinde parıldayan neşeyle bana bakıyor. "CEO pozisyonu için en büyük rakibim o."

"Oh," diyor annesi. "Birlikte çalıştığınızı bilmiyordum. Julian internetten tanıştığınızı söyledi..."

"Yaptık," diye itiraf ediyorum. "Ama babamın onun patronu olduğu ortaya çıktı."

"Samuel Kingston senin baban mı?" Frank şaşkınlıkla benden Julian'a bakarak, "Samuel Kingston senin baban," dedi. "Neden seni şirketin hiçbir etkinliğinde görmedik?"

"Uzaktaydım," diye mırıldanıyorum, hâlâ fuayede dururken iki dakikadan kısa bir sürede buraya nasıl geldiğimizi merak ediyorum.

Frank'in elindeki tabakları görünce, konuyu değiştirmek ve barbeküyü yeniden rayına oturtmak umuduyla, "Bunları senden alabilir miyim?" diye soruyorum.

Frank onları uzatıyor. "Teşekkür . İçinde ne olduğunu bilmiyorum ama eğer saldırıya uğrarsam muhtemelen ona vurup bayıltabilirim."

Jessika homurdanıyor. "Bu mahallede mi? Muhtemelen onları soymaya çalışanın biz olduğumuzu düşünürler."

Gözlerinde bir parıltıyla bana doğru bakıyor ve Kingston olduğumu öğrendiğinden beri zengin ve ayrıcalıklı doğduğumla ilgili bir yorum yapmadan önce bulaşıkları mutfığa koymak için hemen çıkıyorum.

Tabakları tezgâhın üzerine koyuyorum, onlarla ne halt edeceğimi bilemiyorum ama neyse ki Julian beni takip ediyor ve kapaklarını kaldırıp kontrol ediyor.

"Mmm, mac 'n' cheese. Izgara yaptığım hamburgerlerle mükemmel gider."

"En sevdiğin yemek olduğunu biliyorum," diyor annesi arkamızdan tatlı tatlı. "Diğer yemek de ev yapımı elmalı turta."

"Aynen öyle," diyor Julian. "Ana'nın diğer tatlıları *satın* alması iyi oldu çünkü bu turta tamamen benim."

"Oh! Ne yaptın?" Helen soruyor. "Limonlu barlar ve kek popları."

Her şeyin ev yapımı gibi *göründüğünden* emin oldum. Kapı zili tekrar çaldığında Helen, "Kulağa nefis geliyor," dedi.

"Ben ," diyerek Julian'ı ailesiyle baş başa bırakıyorum.

Babamı ve Selene'i bekleyerek kapıyı açıyorum ama onun yerine Ryder ve karısı Nora'yı orada dikilirken buluyorum, ikisi de buradan başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyorlar.

"Merhaba," diyorum en iyi ev sahibesi gülümsememi takınarak. "Gelebilmenize çok sevindim."

Nora yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirerek, "Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," diyor.

Tam kapıdan girerlerken babam ve Selene köşeden dönüyorlar.

"Anastasia," diyor babam, bana sarılmak için kollarını açarak. "Davet için teşekkür ederim."

"Geldiğiniz için teşekkürler."

Ona sarılmayı bitirdikten sonra Selene'e sarılıyorum. Onu pek tanımıyorum ama ne zaman yanında olsam hep çok iyi davranıyor. Babamın onu neden sevdiğini anlayabiliyorum.

Tanışma faslından sonra Julian herkesi dışarı çıkarıyor ve onlara birer içki ikram ediyor. Jessica annesiyle birlikte havuzun kenarında uzanırken Frank Julian'a ızgarada yardım etmeyi teklif ediyor, babam ve Selene de Nora ve Ryder'la birlikte masaya oturuyorlar.

Burada durmuş ne yapmam gerektiğini düşünürken, sosyalleşmek zorunda kalmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark ettim. Annemle babam evliyken, annem sürekli partiler düzenlerdi. Ta ki birbirlerinden uzaklaşmaya başlayıp annem de durana kadar. Sonra sanki görünmez bir çizgi çekildi ve babam hala davetlerini ve yemeklerini verirken, annem ve ben hiç katılmadık - bu yüzden Julian veya ailesiyle hiç tanışmadım. Kısa bir süre sonra üniversiteye ve ardından Londra'ya gittim ve şimdiye kadar geri dönmedim.

Londra'da yaşamak okula ve işe odaklanmak anlamına geliyordu. Paige ile arkadaş olmamın tek nedeni birlikte çalışmamızdı. Son birkaç yıldır içime kapanık biriydim ve şimdiye kadar bunun beni ne kadar etkilediğini fark etmemiştim. Eskiden partilerin vazgeçilmeziydim, ama şimdi kendimi ortama ait hissetmiyorum.

Sanki Julian tereddütümü anlamış gibi bakışları geniş arka bahçede dolaşüyor ve beni buluyor. Yumuşakça gülümsüyor ve bir kez başını sallayarak beni yanına çağırıyor. Ben de pervane gibi ateşe gidiyorum.

"Ben de tam babama senin son birkaç yılını Londra'da nasıl geçirdiğini anlatıyordum," diyor Julian, ızgara yapmak için kullanmadığı kolunu

ve beni yanına çekti. "Yıldönümleri için annemi oraya götürmek istiyor. Tavsiyen var mı?"

Sonraki birkaç dakikayı Julian ızgara yaparken İngiltere'nin en sevdiğim yerlerini paylaşarak geçiriyorum. Tüm bu süre boyunca bana dokunmayı ihmal etmediğini fark ediyorum. İster şakağımı öpmek ister kalçamı sıkmak olsun, bağlantıyı sürekli devam ettiriyor. Kendimi hiçbir zaman şefkatli biri olarak görmedim ama her dokunuş ve öpücükte kendimi daha fazlasını arzularken buluyorum. Ve işte o anda Julian'a aşık olduğumu fark ediyorum. Bu planlanmış bir şey değildi, hatta işleri daha da karmaşıktırdı ama bu, bunun gerçekleştiği gerçeğini değiştiriyor.

"Yemek on dakika içinde hazır olacak," diyor Julian ve beni düşüncelerimden koparıyor. "Kenarları ısıtıp ortaya koymak ister misin?"

"Elbette," diye mırıldanıyorum, duygularım boğazımı tıkıyor.

Ondan bir adım uzaklaşıyorum ama daha fazla uzaklaşmadan beni tekrar kollarına çekiyor ve dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor.

"Bu ne içindi?" diye sordum.

"Sadece Ana'mın beni idare etmesine ihtiyacım vardı."

Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve yüzümün hissediyorum, babası yanımda bizi izleyip kıkırdarken birden utanıyorum.

Mutfağa gittiğimde, ben yapmışım gibi görünmesi için aldığım tabakları alıp restorandaki müdürün söylediği gibi ısıtıyorum. Helen'in yaptığı peynirli makarnayı da atıyorum.

Onlar ısınırken ben de dışarıdaki alanı yemek için hazırlamaya çalışıyorum. Her şey ısındığında, bir çeşit açık büfe oluşturun. Julian hamburger ve tavuklarla geliyor ve herkes tabaklarını doldurmaya başlıyor.

"Ana, bu tatlı patates güveci çok lezzetli!" diye haykırıyor babam masanın karşısından. "Nereden aldın bunu?"

Julian yüzünü bir çatal dolusu peynirli makarna ile doldururken "O yaptı," diyor. "Hepsini o yaptı."

Bana hızlıca göz kırpmıyor ve arkamı kolladığı için kalbim kabarıyor. Ben eş olarak uygun olmayabilirim ama Julian kesinlikle koca olarak uygun. "Vay canına," diyor Helen. "Tarifleri senden almam gerekecek."

"Gerçekten mi?" Nora kaşlarını alaycı bir düşünceyle çatarak ekliyor, ben nefesimi tutmuş, söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söylememesi için dua ederken... ve sonra söylüyor. "Tadı Maggie'nin tatlı patates güvecine çok benziyor. bakarsan, makarna salatası ve

meyve salatası." Sırıttıyor. "Bunları gerçekten yaptığına emin misin? Çünkü birkaç hafta önce orada yediğimde-"

"Yeter," diye bağırtıyor Julian, utanç gözyaşlarını gözlerine batarken.

Herkesin önünde ağlamadan önce uzaklaşmak için ayağa kalkarak, "Affedersiniz," diyorum. "Sanırım bir şey unuttum..."

Masadan kaçıyorum, misafir banyosuna varıp kendimi içeri kilitleyene kadar durmuyorum. Yemek yapma konusunda yalan söylerken ne düşünüyordum bilmiyorum. Sadece satın aldığımı söylemeliydim ve kimse umursamazdı.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silerken kapı hafifçe çalınıyor. Gelenin Julian olduğunu düşünerek gözlerimin altını siliyorum ve kapıyı açıyorum.

Ama bu Julian değil.

"Helen," diye nefes nefese kaldım.

"Konuşabilir miyiz?"

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve ben de dışarı çıkıp onu oturma odasına kadar takip ediyorum, orada kanepeye oturuyor ve benim de katılmam için yanındaki mindere vuruyor.

"Öğle yemeği çok lezzetliydi."

"Teşekkürler." Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım. "Ama duyduğun gibi, başaramadım. Gerçek şu ki, yemek pişiremiyorum, temizlik yapamıyorum ya da çamaşır yıkayamıyorum."

"Neden yalan söyledin?" diye soruyor, ses tonunda sıfır yargılama var.

"Çünkü seni etkilemek istedim," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Julian senin için dünyaları düşünüyor. Ailenle ilgilenme şeklin. Onlara yemek yapmayı, temizlik yapmayı ve çamaşır yıkamayı öğrettin." Utangaç bir şekilde omuz silktim.

"Ona da bakabileceğimi düşünmeni istedim. Sen mükemmel bir eş ve annesin," diye mırıldandım. "Bu arada ben bir tencere suyu yakmadan zar zor kaynatabiliyorum."

"Ah, Ana," diyor elimi avuçlarının içine alıp sıkarak. "Her şeyden önce, kimse mükemmel değildir. Ve biriyle ilgilenmenin başka pek çok yolu var."

"Nasıl?"

"Bazen biriyle ilgilenmek onu sevmek kadar basittir. Senin ve oğlumun yanında kısa bir süre bulundum ama onda büyük bir değişim görüyorum. Daha çok gülüyor ve gülümsüyor. Gözlerini senden alamıyor."

O konuşurken, kabulü kafamın içinde dönüp duruyor ve başımı döndürüyor. Julian'ın beni sevdiğini mi düşünüyor? Aramızdaki ilişkinin nereye gidebileceğini görmek istediğinden bahsettiğini biliyorum, ama aşk? Bu mümkün mü?

"Tüm ev işlerini yapmasanız ne olur?" diye devam ediyor. "Onu mutlu ediyorsunuz ve onun annesi olarak benim için önemli olan tek şey bu... çocuklarımın mutlu olması."

"Benim için önemli olan tek şey de bu," diyor Julian ve beni yerimde zıplatıyor.

"Anne, bana Ana'yla biraz izin verir misin lütfen?" diye ekliyor, yanıma doğru yürüyerek.

"Elbette." Ona gülümsüyor. Sonra bana dönüyor ve "Yemek yapmayı ya da pişirmeyi öğrenmek istersen sana öğretmeyi çok isterim ama bu ilgini çeken bir şey değilse sorun değil" diyor.

"Teşekkür ," diyorum ona. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

Julian'la yalnız kaldığımızda arkama yaslanıp inliyorum. "Bugün tam olarak umduğum gibi geçmedi."

"Eh"-kıkırdıyor-"daha kötüsü de olabilirdi."

"Gerçekten mi?" Ona bakarak tıslıyorum. "Nasıl yani?"

"Yaptığın yemeği servis edebilir ve herkese gıda zehirlenmesi yaşatabilirdin."

Omuz silkiyor ve ben de yaptığı şakayı hiç de komik bulmayarak ona ters ters bakıyorum.

"Senden nefret ediyorum."

Göğsüne vuruyorum ve elimi tutup beni kucağına çekiyor, böylece kalçalarına biniyorum.

"Hayır, sevmiyorsun" diyor, eğilip beni öpüyor. "Benden hoşlanıyorsun," diye şarkı söylüyor. "Benden gerçekten, gerçekten hoşlanıyorsun."

"Nasıl anladın?" Mırıldandım.

"Çok basit," diyor sırtarak. "Ailemi etkilemek için yemek pişirme konusunda yalan söyledin. Müstakbel kayınvalidenin seni sevmesini istedin... çünkü sen beni seviyorsun."

"Söylediğiniz hiçbir şey basit değil."

"İşte burada yanılıyorsun, Red." Julian yüzümü avuçlarının arasına alıyor. "İşleri karmaşıktırmaya çalışıyorsun, ama gerçek şu ki, bizimle ilgili her şey gerçekten çok basit ve bunu ne kadar çabuk fark edersen, o kadar çabuk ilerleyebileceğiz." Burnumun ucunu öpüyor. "Ama endişelenme Red. Acelem yok. Zaten bildiğim şeyi anlamak için istediğin kadar zamanın var."

"Peki bu ne?" Nefes alıyorum.

"Sen ve ben kaçınılmazız."

bölüm yirmi üç

JULIAN

"ÇALIŞTIĞIMIZ ZAMAN ÇİZELGESİNE GÖRE, MUHTEMELEN ŞUNU SÖYLEYEBİLİRİM..."

Ana ofisine girdi ve bakışlarımı vücudunda gezdirirken beni düşüncemin ortasında durdurdu. Bu sabah bir toplantı için erkenden işte olmam gerekiyordu, bu yüzden ayrılmadan önce onu görmedim. Seksi siyah bir kalem etek, beyaz düğmeli bir bluz ve bir çift topuklu ayakkabı giymiş. Kısa bir süreliğine onu eteğini kışına kadar sıyırmama ve domaltarak arkadan sikmeme ikna edip edemeyeceğimi merak ediyorum-

"Tanrım, dostum," diyor Ryder, bana ofisimde olduğunu hatırlatarak. "Senin kirli düşüncelerini buradan duyabiliyorum." Ayağa kalkıyor ve başını sallıyor. "Bu konuşmayı daha sonra bitirebiliriz... nişanlın hakkında fanteziler kurmakla meşgul olmadığın bir zamanda."

"Benim hesabıma gitmek zorunda değilsin," diyor Ana.

"Zaten eve gitmem gerekiyor," diyor ona. "Nora'nın canı çikolata kaplı turşu çekiyor ve eğer bir yolunu bulup turşu almazsam öleceğine yemin ediyor." Dilinin sürçmesiyle gözleri büyür. "Yani..."

"Ona zaten söyledim."

"Ve kimseye söylemeyeceğim," diye söz veriyor.

"Teşekkürler. Yakında duyuracağız. Eminim partiye davet edileceksiniz." Gözlerini deviriyor. "Partilerden bahsetmişken, Vegas'ta iyi eğlenceler... ama çok fazla değil."

"Evet *baba*," diyorum ve Ana'nın gülmesine, Ryder'ın da ters ters bakmasına neden oluyorum.

Kapıyı arkasından kapatarak gidiyor ve ben dikkatimi Ana'ya çeviriyorum.

"Ofisimi ziyaret etmenizden duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?" Şakacı bir şekilde sırtıyorum. "Becerilmeyi mi umuyorsun? Çünkü bunu gerçekleştirebilirim."

Bir kahkaha attı ve masama bir dosya bıraktı. "Kreş planları mimar tarafından hazırlandı ve tadilat için mühendis tarafından onaylandı. Onları imzalamanız gerekiyor."

"Tamam, güzel," diyorum onu kucağıma çekerek. "Yarın uçahta bunları gözden geçireceğim. Şimdi seni bu masanın üzerine domaltıp o mükemmel amcığını boşalana kadar sikmeme ne dersin?"

"Mmm." Bana sürtünüyor. "Diyebilirim ki-"

Buzz.

"Bay Parker, böldüğüm için özür dilerim ama Sonia ararsa size haber vermeme söylemişsiniz. Kendisi birinci hatta."

"Kahretsin, bunu almam lazım."

Ana'nın okşuyorum, o da asıyor ama bu görüşme geçirilemeyecek kadar önemli. "Cidden, ofiste seks yapmak isterken beni kovmaya mı karar verdin?" Öfkeyle ayağa kalkarken şöyle diyor.

"Üzgünüm, bu bakmam gerekiyor. Erteleyelim mi?"

"Her neyse," diye homurdanıyor. "Toplanmayı bitirmek için eve gidiyorum. Belki pembe vibratörümü çıkarıp bir denerim. B.O.B. kendini biraz dışlanmış hissediyor."

"Kendine dokunursan pişman olursun," diye uyarıyorum, bensiz geleceğini düşünmek beni kıpkırmızı yapıyor.

"Oh, gerçekten mi? O zaman beni durdurmak için bir an önce eve gitsen iyi olur," diye küstahlaşarak dışarı çıktı ve bir kıkırdamayla kapıyı arkasından çarptı.

Ahizeyi elime alıyorum, kadınının peşinden gidebilmek için bu aramanın hızlı olmasını umuyorum. Yarın sabah ilk iş Vegas'a gideceğimiz için geç saatlere kadar kalıp bir şeyler yapmayı planlamıştım, ama önceliklerim değişti - bir numara: eve gidip muhteşem nişanlımın gelmesini sağlamak.

"Sonia," diyorum cevap verdiğimde. "Senin için ne yapabilirim?" "Benimle bu akşam Carlson'da yemekte buluşabilirsin." Kahretsin, gecem mahvoldu.

Anastasia

"BENİMLE BU AKŞAM CARLSON'DA YEMEKTE BULUŞABİLİRSİN."

Boğucu bir ses hoparlörden nişanlıma kelimeleri mırıldanır gibi söylerken yerimde duruyorum.

"Hay aksi." Josie ahizeyi hızla kaldırıp bırakarak aramayı susturuyor. "Transfer butonuna basmayı unutmuşum," diyor sinirli bir gülümsemeyle ve tüylerim diken diken oluyor. "Yeni sistemde, eğer tıklamazsam..."

Lafı geveliyor ama benim tek odaklandığım şey, Julian benimle evde buluşacakken bir kadının onunla Carlson'da buluşacağını düşünmesi.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve onu çıkarıyorum, Julian'dan gelen ve kalbimin mideme inmesine neden olan bir mesaj buluyorum.

JULIAN

Bir son dakika toplantısı . Muhtemelen eve geç geleceğim.

BEN

Vibratör olduğunu tahmin et.

JULIAN

Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum.

JULIAN

Yarın birkaç günlüğüne ayrılacağımız için babanla yemek yemelisin.

"Sonia kim?" Josie'ye telefonumu cebime koyarak soruyorum.

"Emin değilim," diyor omuz silkerek. "Julian ne olursa olsun onu kendisine bağlamamı söyledi."

"Sen onun asistanısın. Kiminle iş yaptığını bilmen gerekmez mi?" Suçluyorum, ses tonum sert.

"Julian hakkında her şeyi bilmiyorum," diye tersliyor. "Örneğin seni ele alalım. Siz ikiniz çoktan nişanlanana kadar sizden haberim yoktu. Şimdi izin verirsiniz, yapmam gereken işler var."

Muhtemelen özür dilemeliyim ama nişanlımın bu gece eve gelip benimle birlikte olmak yerine başka bir kadınla dışarı çıkacak olması beni çok üzüyor.

Eve dönerken Paige'i aradım, Julian'la ilişkisi olmayan biriyle konuşmak istiyordum.

"Merhaba yabancı," diyor. "Nasıl gidiyor?"

"Sanırım Julian beni aldatıyor."

"Nişanınız sahteyse bunu yapabilir mi?"

Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum çünkü o haklı. Nişanımız sahte, yani teknik olarak beni aldatmıyor. Ama...

"Bana gerçek olmamızı istediğini söyledi," diye fısıldıyorum, kalbim parçalara ayrılıyor.

"Oh," diye soluk soluğa kalıyor. "Görünüşe göre son konuşmamızdan bu yana çok şey olmuş.

Beni yakalamak ister misin?"

Ona hızlıca CliffsNotes versiyonunu ve işim bittiğinde nefesinin altında ıslık çalıyor.

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." "Ne?"

"Çok çalışan, hiç oynamayan Anastasia Webb aşık oldu."

"Yapmadım." Ama inkar etsem bile kendime yalan söylediğimi biliyorum çünkü o haklı. Julian'a aşık oldum. Her şeye rağmen, görünüşe göre başka kadınlarla çıkmanın sorun olmadığını düşünen sahte nişanlıma aşık oldum.

Paige, "Belki de resmi olmadığınız için yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordur," diye öneriyor.

"Tanıştığımız ilk gün bana sadık olacağını söylemişti," diye tıslıyorum. "Ve şimdi, başka kadınlarla konuşuyor, ama benden bize gerçek bir şans vermeme mi bekliyor? Sikerim böyle işi."

Paige, "O zaman belki de bu bir iş toplantısıdır," dedi. "Sadece onunla konuşmalısın."

Arabayı garaj yoluna çekmek üzereydim ama son anda yanından geçip gittim. "Carlson'a gidiyorum."

"Peki onu başka bir kadınla bulursan ne yapacaksın?" "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Ama bilmem gerek."

Carlson'a gitmek sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Vardığımda, aracımı park etmemesi için vale görevlisine uzun kalmayacağımı söylüyorum. Sonra Julian'ı aramaya çıktım.

Onu hemen buluyorum, sarışın güzel bir kadınla köşedeki bir masada oturuyor. Konuşmalarını ve gülüşmelerini izlerken olduğum yerde donup kalıyorum. Kadın bir kadeh beyaz şarabını yudumlarken, o Kingston Gold Label olduğuna şüphe olmayan viskisini içiyor.

Eğilip elini koluna koyduğunda ve ona lanet olası ayı asmış gibi baktığında, daha fazla dayanamıyorum ve . A

Eve dönerken içimden sayısız duygu geçiyor -kalbi kırık, üzgün, incinmiş, harap olmuş ve kafası karışmış- ama karar kıldığım duygu ihanete uğramışlık.

Ne cüretle beni kendine aşık edip başka bir kadın arar! Mükemmel olmayabilirim ama bundan daha iyisini hak ediyorum.

Bu yolculuğa çıkmak istemememe rağmen bavulumu hazırlamayı bitiriyorum. Julian ile üç saat boyunca uçakta mahsur kalacağım ve sonraki üç gece boyunca onunla aynı odayı paylaşacağım.

bölüm yirmi dört

ANASTASIA

JULIAN'IN GÜÇLÜ KOLLARI BENİ ARKAMDAN SARIYOR VE BİR SÜRELİĞİNE İkincisi, gördüklerimi unutup kendimi tekrar ona bırakıyorum, dokunuşunun ve sıcaklığının rahatlığında kayboluyorum.

Yüzünü boynumun kıvrımına sokuyor ve ona daha iyi erişim sağlamak için başımı hafifçe eğiyorum. Öpücüklerini tenimde gezdirirken, daha fazlasını isteyerek muhtaç bir inilti .

Geçtiğimiz ayı Julian ile aynı yatakta uyuyarak geçirene kadar yalnız uyumanın ne kadar soğuk ve yalnız olduğunu hiç bilmiyordum. Yalnız uyumaya geri dönme düşüncesi üzücü ve iç karartıcı. Ancak bu duyguların içime yerleşmesine izin vermek yerine, onları dışarı itiyor ve arkasına saklanması daha kolay olan duyguya, öfkeye odaklanıyorum.

Sonra konuştu ve sözleri beni harekete geçirmeye yetti.

"Geç olduğunu biliyorum ve muhtemelen uyumana izin vermeliyim," diye mırıldanıyor. "Ama bilmem gerek bebeğim, bensiz mi çıktın?"

Onu iterek yatağın diğer tarafına geçiyorum ve ondan uzaklaşmak için kayıyorum. Vücudu bedenime sarılmışken ve kokusu duyularımı istila ederken güçlü olmak çok zor.

"Tuvaleti kullanmam gerek," diye mırıldanıyorum, ona bakamıyorum.

Komodinden telefonumu kapıp kendimi banyoya kilitliyorum. Saatin sabahın ikisini geçtiğini gördüğümde, dışarı çıkıp Julian'dan yaptığını itiraf etmesini istememek için kendimi zor tutuyorum. Ama bir aldatanla nasıl başa çıkılacağını araştırdıktan sonra, aldatanların çoğunun zaten yalan söyleyeceğini öğrendim, bu yüzden anlamsız. Olan oldu, dersini aldı.

Zaten birkaç saat içinde kalkıp havaalanına gitmemiz gerektiğinden, işeyip ellerimi yıkadıktan sonra Julian'la yüzleşmeyi uzatmak için duşa giriyorum. Kapı kolunun sallandığını duyuyorum ama neyse ki kilitlemeyi akıl etmişim.

Saçlarımı kurutmak ve düzleştirmek için zaman ayırıyorum ve sonra makyajımı yapıyorum, biraz daha koyu ve keskin gidiyorum ve kırmızı rujumun mükemmel olduğundan emin oluyorum. Savaşa hazır olduğumda, bornozumu üzerime sararak yatak odasına giriyorum.

Ancak gözlerim Julian'a takıldığında, onu yatağında sızmış buluyorum. Tabii ki öyle. Muhtemelen Sonia'yı becerirken kendini yıpratmıştır.

Çabucak giyiniyorum ve sabahın geri kalanını derme çatma ofisimde geçiriyorum. Ne üzerinde çalıştığımı bile söyleyemem, ama dikkatimi dağıtmak için bildiğim tek yol işe dalmak. Saatler geçiyor ve bir de bakıyorum ki Julian kapının pervazına yaslanmış beni izliyor.

"Gitme vakti geldi mi?" Hala onunla göz teması kurmayı reddederek soruyorum. "Evet."

Derin bir nefes alarak dizüstü bilgisayarımı ve şarj cihazımı topluyorum ve sonra başım dik bir şekilde kapıya doğru yürüyorum, beni durdurmadan geçmeme izin vereceğini umuyorum.

Ve bir an için gerçekten de yapacağını düşünüyorum - ta ki son saniyede kolunu uzatıp kapıyı kapatana kadar.

"Affedersiniz," diyorum, duygularımın dışarı sızmasına izin vermemek için kendimi zor tutuyorum. "Geçip gitmem gerekiyor."

"Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz."

"Uçağımızı kaçırmamak için gitmeliyiz."

"Bu özel bir uçak," diyor, "üzerinde soyadınız yazıyor. Biz olmadan hiçbir yere gitmiyor. O yüzden tekrar sorayım, bu sefer konuyu saptırma. Ne haltlar dönüyor?"

"Şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum," diyorum ona, içim titrerken güçlü kalmak için elimden geleni yapıyorum.

Bu çileden öğrendim ki, ilişkiye girmekten kaçınmak yalnız kalmak ve sık sık sevişmemek anlamına gelebilir, ama aynı zamanda kalbinizin göğsünüzden sökülüp atılması riskini almamak anlamına da gelir.

"Ana," diyor Julian usulca, "eğer bana sorunun ne olduğunu söylemezsen, onu düzeltemem."

o."

"Düzeltilemez," diye boğuluyorum, aniden midemin bulandığını hissediyorum. "Şimdi, lütfen hareket edin."

İç geçiriyor ama isteklerime saygı göstererek kolunu indiriyor ve ben de bavulumu alıp bizi havaalanına götürmek için bekleyen arabaya gitmek üzere koridora

Araba yolculuğu ve uçak yolculuğu çok yoğun, gerilim o kadar yoğun ki bıçakla kesebilirsiniz, ama Julian tüm bu süre boyunca bana tek kelime etmiyor. Bunun yerine, sanki bir şekilde kafamın içine ulaşıp cevapları alabilecekmiş gibi bana bakıyor.

Vegas'a vardığımızda başka bir araba bizi kalacağımız otele götürmek için bekliyor. Günün geri kalanı uçup gidiyor, ikimiz de Cumartesi gecesi için her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için ekibimizle birlikte kışımızı yırtarak çalışıyoruz. Julian ve ben odamıza girdiğimizde, benden cevap almaya bile çalışmıyor.

İkimiz de duş alıyoruz ve ertesi sabah erkenden her şeyi yeniden yapıyoruz. Ancak bu akşam Ronan ve ekibiyle akşam yemeğinde buluşacağız. Neyse ki, iş etkinlikleri söz konusu olduğunda profesyonelce davranmamız konusunda anlaştık, bu da 'ın nişanlı olduğumuzu bilmesine rağmen Julian'ın mesafesini koruması gerektiği anlamına geliyor.

Ronan'ın kişiselleştirilmiş viskisini ortaya çıkardığımız özel bir süitte akşam yemeği yiyoruz.

Ronan, ekibiyle birlikte Kingston'ın Ronan Flynn Limited Edition Irish Whiskey'sini denerken, "Vay be, çok iyisiniz," diyor. "Bu mükemmel miktarda malt ile pürüzsüz."

"Bu bizim işimiz," dedim ona. "Şimdi, içkinizi için."

Garsonlara başımla selam veriyorum ve onlar da onu köklerine geri götüren *Mo Ghrá* -İrlandaca'da *aşkım* anlamına geliyor- bardaklarını getiriyorlar. Annesi İrlandalı ve müziğe bu kadar derinden aşık olmasının sebebi de annesi. Annesi geçen yıl vefat etti ve o da onu ve müzik aşkını onurlandırmak istedi.

"Bu, en iyi sek kırmızı şaraplarımızdan biri ve portakal dokunuşuyla karıştırılmış özel İrlanda viskinizdir."

Ronan bir yudum alır ve memnuniyetle başını sallayarak sırtır. "Siz çocuklar çivilediniz o."

"Biz de bunu duymaktan hoşlanıyoruz," diyor Julian. "Bu içki şu saatte servis edilecek"

Ronan Flynn Limited Edition şişeleriyle birlikte yarın akşamki kulüp açılışında."

Sonraki birkaç saati ayrıntıları tartışırken yiyip içerek geçirdik. Ağırılığımca alkol içerken Julian'ın kontrolü ele almasına izin verdim,

Göğsümdeki sürekli ağrıyı dindireceğini umuyorum.

Yemek bitip yollarımız ayrıldığında, odamıza çıkmak yerine, biraz daha içmek için kumarhanenin barına gidiyorum. Julian yanımdaki koltuğa oturduğunda iki, belki de üç içki içmiştim.

"Bu koltuk dolu," diye mırıldandım. "Evet, benim tarafımdan."

Gitmek için onunla tartışmaktansa gitmek benim için daha kolay olacağından, içkimin sonunu da bitirip ayağa kalkıyorum. Barmene oda numaramızı vermiştim, böylece içkilerimi oradan alabilecekti. Bahşiş olarak barın üstüne bir yirmilik bırakıyorum ve nereye gideceğimi bilmeden yürüyüp gidiyorum.

Ben daha fazla ilerleyemeden Julian beni kalçamdan tutup karanlık bir koridora çekiyor ve duvara yaslıyor.

"Seni rahat bıraktım ama artık yetti," diyor, beni kollarının arasına alıyor, avuç içleri başımın iki yanında duruyor ve dizi kalçalarımın arasına giriyor. "Ben ne yaptım da böyle davranıyorsun?"

"Neden umursadığını bile bilmiyorum," diye tıslıyorum. "Zamanını *Sonia* ile geçirsen daha iyi olmaz mı?"

Julian'ın kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Carlson'ın yerinde gördüğüm o muhteşem sarışından bahsediyorum. Bana şunu söyleyin... Nişanlı olduğunuzu biliyor mu?"

Julian'ın ağzının kenarı sırtıtaçmış gibi kıvrılıyor, ama hemen bastırıyor. "Bizi Carlson'da mı gördün?" diye soruyor, sorumu duymazdan gelerek. "Neden gelip bir şey söylemedin?"

"Üç kişi kalabalık olur diye düşündüm." Ters ters bakıyorum ve bu sefer kahkaha atarken bunu saklamıyor.

"Siktir, Red. Kıskanıyorsun."

"Kıskanç değilim," diye tükürdüm. "Sadece oyun oynamaktan hoşlanmıyorum. Eğer onu becermek istiyorsan, git becer. Ama sonrasında yatağa sürünerek girme, benden senin için bacaklarımı açmamı bekleme."

Julian'ın elinden kurtulmaya çalışıyorum ama o dizini kaldırıyor, elbisemin alt kısmını yukarı itiyor ve kalçası beni duvara yapıştırıp bir yere gitmemi engellerken bacaklarımın tepesine sürüyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye mırıldanıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Becerdiğim *tek* kadın sensin." Ellerinden biri bacaklarımın arasına iniyor ve beni mükemmel bir şekilde ovarak hain bir inilti çıkarmamı sağlıyor. "Ve siktğin tek erkek ben olsam iyi olur."

"O zaman kim bu kadın?" İddia ediyorum. "Çünkü ben aptal değilim ve onun sana dokunduğunu gördüm."

"Kendisi Sonia Rodriguez, Houston Flyers'ın pazarlama ve strateji müdürü."

"NBA takımı mı?"

"Evet. Onunla bir iş tanıdığım aracılığıyla tanıştım ve NBA sezonu yakında başlayacağı için ona ne zaman müsait olursa buluşabileceğimi söyledim. Şehir dışındaydı ve Çarşamba gecesi buluşabileceğimizi söyledi ve Vegas'a gideceğimizi düşünerek yeniden planlamak istemedim.

"Sana dokunuyordu," diye mırıldandım, sesim bir çocuk gibi çıkıyordu ama ne gördüğümü biliyordum.

"Öyle yaptı," diye itiraf ediyor, bacaklarımın arasına sürtünmeye devam ediyor.

Külotumun malzemesi o kadar ince ki, sanki amımla onun malzeme kaplı dizi arasında hiçbir şey yokmuş gibi. Ve eğer böyle devam ederse, otelin kumarhanesinde dizinin üzerine boşalacağım.

Onun bu itirafı beni sisten kurtarıyor ve dizini itiyorum. "Neden sana dokunmasına izin verdin ki?"

Sırıttırıyor ve eğer şiddet yanlısı bir kadın olsaydım, o gülümsemeyi suratının ortasına yapıştırırdım.

"Senin her yönünü seviyorum, Red. Tutkulu işkolik, alıngan dövüşçü, yumuşak aşık, ama söylemeliyim ki, kıskanç tarafın beni çok sertleştiriyor."

Elimi tutuyor ve bana göstermek için kasıklarına doğru itiyor ve ona kızgın olmama rağmen ağzım sulanıyor, dudaklarımı sert uzunluğunun etrafına sarmak ve ona kime ait olduğunu hatırlatmak istiyorum.

Oh, kahretsin. *Kime ait olduğu...* çünkü...

"Sen benimsin," diye nefes alıyorum, tüm bu karmaşaya başladığımızdan beri ikimizle ilgili ilk dürüst sözleri söylüyorum.

"Kesinlikle öyleyim," diyor ve yanağımı şefkatle avuçluyor. "Ve ben de ona tam olarak bunu söyledim. Ve eğer kaçmasaydın, sonuçlara atlamasaydın, o zaman bunu bilirdin."

"I..." Kendimi aptal gibi hissederek başımı sallıyorum. "Genelde bundan daha zekiyimdir. Ben bir sayı insanıyım. Veriler ve istatistiklerle uğraşırım. Kararlarımı gerçeklere ve araştırmalara dayandırırım. Ama tüm bu ilişki meselesi beni deli ediyor."

"Çünkü aşık olmak çözebileceğiniz bir matematik denklemi değildir," diyor ses tonunda bir parça mizahla. "Buradan geliyor." Elini

Elimi kalbimin üstündeki bölgeye koydum. "Duygular analiz edilemez. Nasıl hissediyorsan öyle davranmalısın."

"Aşk mı?" Fısıldıyorum. "Beni seviyor musun?"

"Evet, Ana," diyor. "Seni seviyorum. Sana aşık oldum, her parçana. İyi, kötü, inatçı, işkolik ve ben de dahil olmak üzere sadece az sayıda insanın görmesine izin verdiğin yumuşak tarafına."

Aman Tanrım. Julian Parker bana aşık. Beni görüyor, anlıyor, kabul ediyor ve tüm bunlara rağmen beni hala seviyor.

"Neden bana kızgın değilsin?" Merakla sordum. "Olmak için her hakkın var. Az önce seni hiçbir kanıt olmadan aldatmakla suçladım." Onun yerinde olsaydım, bu yanlış suçlamaya çok kızardım.

"Çünkü sana bekleyeceğimi söylediğimde ciddiydim. İlk konuştuğumuz andan itibaren senin kolay lokma olmayacağını biliyordum ama yıllar içinde hayatta çoğu şeyin kolay olmadığını öğrendim ve sen buna değersin."

Eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve ben de kollarımı boynuna doluyorum.

Bağımızı derinleştiriyor, dilini ağızma sokuyor, böylece nefesindeki viskinin tadını alabiliyorum ve sonra beni kaldırıyor, bacaklarımı beline sararken beni duvara daha sert bastırıyor.

"Bana kalsa Red," diye mırıldanıyor ağızma karşı, "seninle hemen şimdi evlenirdim. İşte ikimizden bu kadar eminim. Sana duyduğum aşktan bu kadar eminim."

İtirafı beni şok etti ama beklediğim şekilde değil. Belki de içki içtiğim içindir -gerçi sarhoş sayılmam- ama sanki ona karşı hissettiklerim karanlık ve soğuk gecede rengarenk yanıyor ve yok olmalarını istemiyorum. Alevleri körüklemek ve yangını körüklemek istiyorum. Artık sıcaklığı hissettiğime göre, soğuğa geri dönmek istemiyorum. Artık görebiliyorum, kör olmak istemiyorum.

"Tamam," diye kaçırdım.

"Tamam ne?" diyor yavaşça, ancak gözlerindeki umutlu bakışa bakılırsa neden bahsettiğimi biliyor.

"Hadi evlenelim."

"Şu anda ciddi misin? Benimle taşak geçme Red," diye uyarır.

"Ben ciddiyim," diyorum ona. "Zaten nişanlıyız ve Vegas'tayız. Ve... ben de sana aşık oldum. Hadi yapalım, Julian. Hadi evlenelim."

bölüm yirmi beş

JULIAN

"BEN DE SANA AŞIK OLDUM."

Anastasia Kingston ile evlenmemin nedeni bu sözlerdir. Clark County Evlilik Ehliyet Bürosu'na gece yarısından hemen önce varmamızın ve evlilik cüzdanımızı almamızın nedeni. Küçük bir şapel bulmamızın ve yeminlerimizi okuması için bir nikâh memuruna para ödememizin nedeni.

Güldük.

Ana şok edici bir şekilde birkaç damla gözyaşı döktü.

koca ilan edildik. Öpüştük.

Ve şimdi odamıza geri döndük, Ana yatağın ortasına uzanmış, çıplak ve benim için hazırды.

"Orada öylece durup *karına* mı bakacaksın, yoksa onu becerip bu evliliği tamamlayacak mısın?" Bana sırtarak sorduğu soruyu yukarı uzanıp çıplak göğüslerini avuçlayarak noktılıyor. "Hayatımızın geri kalanında her gün karımı becereceğim, ama

Şu anda manzaranın tadını çıkarmak için bir dakikanızı ayırıyorum Bayan Parker."

Soyadımı duyunca gözleri açılıyor ve olduğu yerde kıpırdanıyor. "Hoşuna gitti mi?" Yatağa sürünerek mırıldanıyorum. Üzerimdekileri çoktan kıyafetlerim ve üzerimde kalan tek şey külotum. "Adımla çağrılmak mı? Sanki sana sahibim." Bacaklarını ayırdım ve düzgünce kesilmiş amını ortaya çıkardım. "Sanki *benimsin*."

"Soyadımı değiştireceğimi kim söyledi?" diye şımarıyor. "Belki de adını Kingston olarak değiştirmelisin."

Bazı erkekler itaatkâr bir eş tercih eder, itaat eden ve akışa uyan bir eş. Ama ben öyle değilim. Beni ayak parmaklarımın üzerinde tutan alıngan kadınımı seviyorum.

"İstediğin bu mu?" Parmak uçlarımla ortasını yoklayarak soruyorum. "Soyadımı Kingston olarak değiştirmemi mi istiyorsun?"

"Bu daha iyi bir isim," diye mırıldanıyor.

"Bir oyun oynamaya ne dersin?" Parmaklarımı onun sularıyla kaplayarak öneriyorum. "Diğerinin önce gelmesini sağlayan kişi soyadını korur ve diğer kişi de kendi soyadını değiştirmek zorunda kalır."

Klitorisini hafifçe daire içine alıyorum ve tüm vücudu tepki olarak titriyor. "İyi," diyor. "Ama önden başlamayacaksın."

Ayağa kalkıyor ve külotumu çekiştiriyor, ben de onları kalçalarımın aşağı itiyorum. Sertleşmiş sikim dışarı fırladı, karımın sıcak, ıslak amına girmeye hazırды.

Şaftımı birkaç kez okşuyor ve ben de ona izin veriyorum, ama onun eline boşalmamın imkanı yok. Daha fazla dayanamadan kıcının yanaklarını avuçluyorum ve onu sırt üstü yatırıyorum.

Ona tepki vermesi için bir saniye bile vermeden, kalçalarını ayırdım ve vücudundan aşağı kaydım, dilim doğrudan klitorisine indi. Kadınımı nasıl boşaltacağımı çok iyi bildiğim için onu yalayıp emiyorum.

Kalçalarını tutarak iki parmağımı onun sıcaklığına sokuyorum ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu yutuyorum. Adımı haykırarak çırpınıyor, zevk ve öfke arasında gidip geliyor ama bunun bir önemi yok çünkü saniyeler içinde parmaklarımın ve dilimin üzerine boşalıyor.

"Sana inanamıyorum!" diye tıslıyor, doğruluyor, ela gözleri orgazmdan cam gibi olmuş.

"Neye inanamıyorsun?" İddia ediyorum. "Bahisler bu kadar yüksekken en iyi oyunumu sergileyeceğime mi?" Tekrar sırt üstü yatması için göğsüne hafifçe bastırarak üzerine sürünüyorum. "Adın ne bebeğim?"

Dudaklarını büzüyor, bana istediğimi vermeyi reddediyor. Bu beni şaşırtmadı çünkü kadınım acılı bir kaybeden. Bir elimle bacaklarını ayırırken diğer elimle kendimi tutuyorum ve sonra sert uzunluğumu deliğine . Gözleri geri dönüyor ve usulca inliyor.

Sonuna kadar girdikten sonra geri çekiyorum ve gözleri tekrar açılıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes alıyor. "Sik beni."

"Adın ne senin?" "Serious-"

Tekrar içine giriyorum ve o daha yüksek sesle inliyor.

Geri çekildiğimde bana ters ters baktı.

"Hadi, Red. Tek yapman gereken bana adını söylemek, ben de seni memnuniyetle tekrar getireceğim."

Ona girmek yerine, şaftımı kavıyorum ve hassas klitorisini yukarı ve aşağı okşuyorum, bu savaşı kazanmaya çalışmasını izliyorum. Sırılsıklam olduğu için mükemmel miktarda sürtünme yaratıyor ve ikinci kez boşalmak üzereyken teması kesip onu asılı bırakıyorum.

"Hayır!" diye sızlanıyor. "Lütfen. Çok yaklaştım." "Sadece kelimeleri söyle, bebeğim."

Eğilip dudaklarımı ağzının köşesine bastırıyorum ve o da nefesinin altında homurdanıyor. Sonra göğsünden aşağı doğru öpüyorum ve gergin meme uçlarından birini ağızma çekiyorum. Birkaç saniye boyunca emiyorum, onu yukarı kaldırıyorum. Bacakları etrafımda sıkışınca meme ucunu bırakıyorum.

"Tamam! Tamam! Tamam!" diye haykırır. "Benim adım Anastasia Parker. Şimdi, lütfen sik-"

O daha cümlesini bitiremeden, içine giriyor ve ona tam olarak istediğini veriyorum.

Bacakları beni sarıyor ve kolları boynuma dolanıyor, böylece en samimi şekilde birbirimize bağlanıyoruz. Yüzümü kendine çekiyor ve beni ilk kez karım olarak onunla seviştiğim tutkuyla öpüyor.

Önce o boşalıyor ve beni de yanına alıyor ve ben onun mükemmel amcığının içine boşaldığımda, "Seni seviyorum" diye fısıldıyorum, karşılık vermesini beklemeden ama nasıl hissettiğimi bilmesini isteyerek.

Ama ikimiz de nefes almak için bir an durduğumuzda, aletim hala içinde ve kolları hala boynuma sarılıyken, gözlerimin içine bakıp kelimeleri geri söylediğinde şok oldum. "Seni seviyorum Julian ve Bayan Parker olmaktan onur duyarım."

Ve böylece karıma daha da çok aşık oldum.

Anastasia

BEN BAYAN ANASTASIA PARKER.

Bir an Julian'ı yanlışlıkla aldatmakla suçluyordum, bir an sonra ise Strip'in hemen dışındaki şirin bir şapelde "Evet" diyorduk ve ölüm bizi ayırana kadar birbirimizi iyi ya da kötü sevip onurlandıracağımıza söz veriyorduk.

Ve sonra gecenin geri kalanında Julian ve ben birbirimizle seviştik. Kaç kez orgazm olduğumu ya da ne zaman uykuya daldığımızı bile söyleyemem, ama ikimizin de çıplak oluşuna, Julian'ın vücudunun benimkine sarılmış olmasına ve bacaklarımın arasının hâlâ yapış yapış olmasına bakılırsa, yorgunluktan bayıldığımızı tahmin ediyorum.

Onu uyandırmak istemediğim için kollarını dikkatlice kaldırıyorum ve yataktan kayarak çıkıyorum, böylece duş alıp temizlenebiliyorum. Umarım, onun döllerini içimdeyken uykuya dalmaktan enfeksiyon kapmam. Saate bir göz attığımda sadece birkaç saat geçtiğini görüyorum, yani iyi olmalıyım.

Suyun altında, gözlerim kapalı, sıcak havayı içime çekerek dururken, hafızam dünkü olaya geri dönüyor. Julian'ın başka bir kadının ona dokunmasına izin verdiği düşüncesi ve onunla daha fazlasını yapmış olma ihtimali beni çok incitmişti.

Bu bağıllık ilişkisinde yeniyim ama o üzülmeyi ya da sinirlenmedi. Bu konuda iyi olmadığım için beni yargılamadı. Sabır ve anlayışla çok iyi idare etti. Ve sonunda ona aşık olduğumu kendime itiraf etmemi sağlayan şey de buydu.

Başladığımız yol biraz karmaşıktı, ama onunla birlikte olmak - onu sevmek ve onun tarafından sevilmek - kolaydı. O haklıydı. Korktuğum için işleri zorlaştırmaya çalışıyordum. Ama onunla gerçekten birlikte olmaya hazırım.

Aklımdan eve dönmek geçiyor ve Julian'la evli olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Kesinlikle tüm eşyalarımı kendi odasına taşımamı isteyecektir. Her gece onunla aynı yatakta yatmama rağmen kıyafetlerimi misafir odasında bırakmamdan zaten nefret ediyor.

Ve ikimizin de alyansa ihtiyacı olacak. Nikâh memuru bize yüzük satmayı teklif etti ama Julian reddetti ve alyansımın nişan yüzüğüyle uyumlu olmasını istediğini söyledi. Eve döndüğümüzde ona bir alyans sipariş etmem gerekecek. Dördüncü parmağına siyah zirkonyum ya da belki platin bir yüzük takarak evlendiğini gösterme düşüncesi beni düşündüğümde daha fazla tahrik etti. Ama bana ve sadece bana bağlı olduğunu bilmekle ilgili bir şey var. Herkes yüzüğüne baktığında anlayacak, kahretsin! Herkes... babam da dahil!

Vegas'a kaçıp evlendiğimi öğrenince çıldıracak.

"O güzel kafandan neler geçiyor, karıcığım?" Julian beni zıplatarak soruyor.

Duşa giriyor ve kollarını arkamdan sararak omzumu öpüyor. "Binlerce mil uzaktaymışsın gibi görünüyordu."

"Sadece dün geceyi düşünüyordum," diyorum beynim babama evli olduğumu söylemek zorunda olduğumu düşünerek dönerken.

Beni döndürüyor ve bana bakıyor. "Pişman değil misin?"

Tereddüt ettiğimde kaşları birbirine çatılıyor. "Konuş benimle."

"Çıkmak gibi pek çok adımı atladık ve doğrudan birlikte yaşamaya başladık" diyorum. Bundan pişman değilim çünkü bu bizim hikayemiz ve her hikaye aynı değildir..."

"Ama..." diye sorar, endişe yüz hatlarına kazınmıştır.

Aklımdan geçen düşünceleri nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışıyorum ama nasıl ifade edersem edeyim kulağa kötü geliyor.

"Ana, konuş benimle."

"Önce sahte nişanlandık... ve sonra sahte evlendik." Tamam, bu şekilde çıkmaması gerekiyordu.

Ama ben hasar kontrolü yapamadan Julian bir adım geri çekildi. "Sen neden bahsediyorsun Red? Çünkü ben yemin ettiğimde sahte olan hiçbir şey yoktu."

"Kastettiğim bu değildi." Aramızdaki boşluktan nefret ederek ona doğru ilerliyorum. "Sadece... İçiyordum ve-"

"Tanrı yardımcım olsun," diyor Julian, "eğer bana benimle evlendiğini hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğunu söylersen..."

"Hayır! Hayır." Başımı salladım. "Sadece *hafif* sarhoş halimle, babamın benimle koridorda yürümek için burada olmadığı gerçeğini düşünmedim. Çok üzülecek. Sadece evlenmemi kaçırmakla kalmayacak, aynı zamanda kötü görünecek... *umursamaz* görünecek."

"Yapma bunu," diyor. "Anlamlı olan bir şeyi alıp kirli bir şeye dönüştürmeyin."

"Ben değilim! Ama dışarıdan bakan birine nasıl görüneceğini inkar edemezsin. Kendimi evlenirken görmediğimi söylediğimi biliyorum ama bir parçam hâlâ bunun hayalini kuruyor. Güzel bir mekan, beyaz bir elbise, nişanlığın şık bir smokin giymesi. Babam bana bir prenses gibi göründüğümü söylerdi ve sonra beni koridorda yürüterek evlendirirdi."

Bunu düşündükçe tıkanıyorum. "Annem artık hayatta değil ama babam hayatta. Ve... Bilmiyorum." Omuz silktim. "Kendimi Vegas'ta gecenin bir yarısı evlenirken hayal etmemiştim."

"Demek pişmanlık duyuyorsun," diyor usulca.

"Hayır." Başımı sallıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Seninle evlendiğim için pişman değilim, Julian. Seni seviyorum. Sadece babama evlendiğimi söylemenin bir yolunu bulmak için biraz zamana ihtiyacım var. Vegas'ta gecenin bir yarısı yapmış olsak da, yine de anlamlıydı. Lütfen bana anladığını söyle."

"Anladım," diyor birkaç vuruştan sonra. "Sen bana sorun olmadığını söyleyene kadar hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve ağzının köşesini öpüyorum. Geri çekilmeme fırsat vermeden ıslak saçlarımı yumrukluyor ve yüzümü yukarı çekiyor. Boğazımdan aşağıya doğru öpüyor, bunu yaparken etimi ısıtıyor ve vücuduma bir ürperti gönderiyor.

Beni döndürerek duşun soğuk mermer duvarına dayadı ve kıcıma bir tokat atarak zevk ve acı karışımı bir çığlık atmamı sağladı.

"Seni herkesin içinde karım olarak ilan edemeyebilirim," diye mırıldanıyor kulağıma doğru. "Ama hiç hata yapma... sen. Benimsin. Benimsin. Öpmek için benimsin." Yüzümü çeviriyor ve dünyanın geri kalanını yok eden bir şiddet ve tutkuyla ağzıma sahip oluyor. "Dokunmak için benimsin." Uzanıp göğüslerimden birini kabaca avuçlarken diğer eli vücudumdan aşağı kayıyor ve amımı avuçluyor. "Ve sikmek için benim."

Kıvrımlarımı ayırıyor ve başparmağını klitorisimin etrafında, beni çabucak boşaltacak sevdiğimi bildiği mükemmel bir şekilde dolaştırıyor. Benimle ilgili her şeye bu kadar dikkat eden bir adamla hiç birlikte olmamıştım. Sevdiklerim, sevmediklerim. Julian sadece özverili bir aşık değil, aynı zamanda benimle ilgili her konuda da öyle. Ne içmeyi tercih ettiğimi, en sevdiğim yiyeceklerin neler olduğunu biliyor. Uykuya dalmak için kitap okumam gerektiğini hemen fark etti ve eğer kitabımı bir yerde bırakırsam, yatmadan önce komodinin üzerine koyuyor.

Her zaman tek başıma, karmaşa olmadan daha iyi olacağımı, böylece önemli olana, yani geleceğime odaklanabileceğimi düşündüm. Ama şimdi, daha iyisini bilmediğimi fark ediyorum. Hiç sevilmemiş bir çocuk gibi, sevgiyi özlemeyi bilmiyorlar. Ne kaçırdığımı bilmiyordum, günüm hakkında konuşabileceğim, inişlerimi ve çıkışlarımı birinin olması. İnmek

artık sadece hızlı bir şekilde serbest kalmamla ilgili değil. Bu, biriyle daha derin, daha samimi bir düzeyde bağlantı kurmakla ilgili.

Orgazmım içime işliyor ve zevk dalgaları vücudumda dolaşırken titriyorum. Julian beni geri döndürüp duvara yaslamadan ve içime dalmadan önce orgazmın geçmesini bekliyor. Vücudum orgazmdan dolayı hassaslaştı ve sanki ikimize de onun olduğumu hatırlatması gerekiyormuş gibi beni hızlı ve sert bir şekilde sikerken zevkle çığlık atıyorum.

Tekrar boşaldığımda, onun sikinin etrafındayım, defalarca "*Sen benimsin*" derken saf bir coşkuyla adını haykırıyorum, her itişte bunu noktalıyorum.

İçime boşalacağını varsayıyorum, bu yüzden çekip beni ayağa kaldırdığında kafam karışıyor. "Bana benim olduğunu göster," diyor sikini okşayarak.

Ne istediğini anlamam sadece bir saniye sürüyor ve dizlerimin üzerine çöküp onu okşamaya başlıyorum.

"Ben seninim," diyorum ona, gözlerimiz ateşli bir bakışla kilitlenmişken. "Tamamen seninim."

Dudaklarımı ayırıp başını nazikçe emiyorum ve yüzümde patlıyor. Ağzımı açıp kolayca yutabilirdim ama Julian'ın ne istediğini biliyordum, beni sahiplenmek.

Ve bunu, bakışları erimiş bir arzuyla yanarken, üzerimdeki döl şeritlerine baktığında kanıtlıyor. Bir parmağını yapışkanlığın içinden geçirip dudaklarıma götürüyor ve spermi rujmuş gibi dudaklarımı boyuyor.

Parmağının ucuna bir öpücük konduruyorum, sonra şakacı bir şekilde ısııyorum, o da yaramazca sırtıyor, içimde olmak istediğini belli eden bir işaret.

"Olmaz," diyorum ona, ayağa kalkıyor ve durulanmak için etrafından dolaşmadan önce onu hızla öpüyorum. "Bugün duşta geçiremeyeceğimiz kadar çok işimiz var."

"Peki," diye mırıldandı. "Ama döndüğümüzde seni . *Özel* bir yerde, mükemmel amının içinde günlerce kalabileceğim bir yerde."

"Sadece bir şartla..." Eğiliyorum ve yüzünün yan tarafını avuçluyorum.

"Sen diğer deliklerimi de sik."

"Tanrım, Red," diye inliyor. "Bana senin içinde olmama izin vermediğini söyledikten sonra böyle şeyler söyleyemezsin." Giderek büyüyen ereksiyonuna bakıyor. "Şimdi bütün gün senin kıcını sikmeyi düşüneceğim."

Bu düşünce beni yerimde kıpırdatıyor ve kocamın beni dönüştürdüğü seks düşkünü gibi uzanıp şaftını kavırıyorum.

"Belki bir tur daha seks için vaktimiz vardır."

"Benim," diye homurdanıyor, yüzümün yan tarafını tutarak. "Hepsi benim."

BÖLÜM YİRMİ

ALTI

JULIAN

"HOŞ GELDİNİZ!" SAMUEL ÖNCE KIZINA SONRA DA BANA SARILDI.

Vegas'tan dün gece geç saatlerde eve vardık ve Samuel bu sabah bizimle bir toplantı talep etti, bu yüzden birkaç saatten daha az bir uykuyla kendimizi işe sürükledik.

Konferans salonunda benim ve Ana'nın karşısında otururken, "Herkes etkinlik hakkında konuşuyor," diyor. "Geri bildirimler olağanüstü ve rakamlar her şeyi anlatıyor."

O verileri toplarken Josie kahvaltı ve kahveyi .

Ana bir kahve kapıyor ve bir bağımlı gibi içine çekiyor, sanki tattığı en güzel şeymiş gibi inliyor.

Gözlerimiz buluştuğunda kaşlarımı çatıyorum, o da bana ne yaptığını çok iyi bilerek sırtıyor. Karım seksi bir fingirdek.

Sonraki otuz dakikayı verilerin üzerinden geçerek geçirdik ve bu etkinliğin başarılı olduğunu ve gelecekte bunun gibi daha fazla ortak çalışma yapmak isteyeceğimizi söyleyebiliriz.

Samuel sözlerini bitirmeden önce ikimizden birinin paylaşmak istediği bir şey olup olmadığını soruyor, ben de bu fırsatı kullanarak imzaladığım anlaşmayı ona bildiriyorum.

"Houston Flyers, Kingston ile bu sezon resmi sponsorluk anlaşması imzaladı."

Samuel başını sallayarak, "İyi iş çıkardın," diyor. "Bunun üzerinde çalıştığını bile bilmiyordum."

"Bir şekilde kucağıma düştü," diye itiraf ediyorum, "ve henüz bir içki şirketine sponsor olmadıkları için emin olana kadar bir şey söylemek istemedim."

Ancak sözleşmeler bu sabah imzalandı ve ekibimiz Ekim ayında sezon başladığında her şeyin hazır olmasını sağlamak için Flyers pazarlama ekibiyle birlikte hareket edecek."

"İyi iş, evlat." Samuel gururla sırtıyor. "Daha sonra daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum." Benden Ana'ya bakıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Kreş ilerliyor," diyor Ana. "Çalışanların desteklediği çocuk bakım programlarıyla ortaklık kurma konusunda uzmanlaşmış bir çocuk bakım ajansının sahibi olan Iris adında bir kadına ulaştım. Ayrıntıları gözden geçirdik ve bir plan oluşturduk. Her şey yolunda giderse, çocuk bakımı ilkbaharın sonlarına doğru faaliyete geçecek."

"Burada çok güzel şeyler oluyor," diyor Samuel. "Yıl sonunda emekli olmayı düşünmek beni üzüyor ama yerime kim gelirse gelsin Kingston'ın gelişeceğini biliyorum." Boğazını temizliyor. "Bu da beni bir sonraki görevinize götürüyor." Ana'dan bana bakıyor. "Kulüp etkinliğinde birlikte çalışarak çok iyi iş çıkardınız. Kurumsal bir etkinlik için bir plan yapmak üzere tekrar birlikte çalışmanızı istiyorum."

"Bizi birlikte çalıştırmaya devam ederseniz, kimin CEO olması gerektiğine nasıl karar vereceksiniz?" Ana soruyor.

Samuel omuz silkerek, "Birlikte çalışmak bir şirketi yönetmenin büyük bir parçasıdır," diyor ve daha fazla ayrıntı vermiyor. "Bunun ay sonunda yapılmasını istiyorum. Herkesin eğlenebileceği ve ailelerini getirebileceği bir şey. Bir fikriniz olduğunda bana haber verin, bir toplantı ayarlayalım."

Dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve ayağa kalkıyor. "İkinizin de gösterdiği çabadan gurur duyuyorum," diyor içtenlikle. "Birkaç ay önce ayrılma konusunda endişeliydim ama bana Kingston'ın emin ellerde olacağını gösterdiniz."

Ana'ya ve bana yumuşak bir gülümsemeyle, bizi yalnız bırakarak çıkışını yapıyor. "Peki, ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Kötü , değil mi?"

Ben kurumsal etkinlik fikrinden bahsediyordum, ama şimdi o konuyu açınca

...

"Bence sadece duygusallaşıyor. Bu şirket onun hayatı oldu.

Birkaç ay içinde geri adım atacak ve sorumluluğu başkasına bırakacak. Elbette, artık günlük işlerin çoğunu ben hallediyorum ama artık bir unvanı olmayacak. Muhtemelen gerçek gibi hissetmeye başlamıştır."

"Evet," diyor başını sallayarak. "Muhtemelen haklısın. Kurumsal etkinlik için bir fikrin var mı?"

"Aklıma gelen bir şey yok. Halletmem gereken birkaç iş var ve sonra buna odaklanacağım. Bunu öğle yemeğinde konuşmak ister misin?"

"Sadece öğle yemeğinde beni yemen gerekiyorsa," diyor sırtarak.

"Bu sabah azmışsın." Tekerlekli sandalyesini kendime doğru çekiyorum. "Şikayet ettiğimden değil, ama sabahın dokuzunda ofiste seks yapmak senin tarzın değil." Topuzundan düşen bir saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Belki de bu, kocamın öne çıkıp beni tatmin etmesi gerektiğine dair bir işarettir," diyor kibirli bir şekilde.

Başımı gülerek arkaya atıyorum. "Uçakta, dün gece duşta ve bu sabah tekrar seks yapmak yetmedi mi?"

"Bak, eğer yetişemiyorsan..."

"Yapabileceğimi çok iyi biliyorsun," diye , ağızlarımız sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde eğilerek. "Öğlen görüşürüz. Ben yemek sipariş edeceğim, sen de tatlıyı getireceksin." Dudaklarını gagalıyorum. "Tatlı derken, senin tatlı amını kastediyorum."

"PIKNIK."

"Ezik."

"Bir plaj günü," diye yayılım ateşi açar Ana. "Çifte topal."

Bana ters ters bakıyor. "Tamam, senin harika fikrin nedir?"

Çubuklarını dudaklarına ağızına bir parça suşi atıyor ve bir an için dikkatim o kadar dağılıyor ki ne konuştuğumuzu unutuyorum.

"Tatlı vakti gelmedi mi daha?"

Gözlerini deviriyor. "Tabii, bir piknik ya da plaj gününün kurumsal etkinlik için mükemmel olduğu konusunda hemfikir olursanız."

"Anastasia Parker," diye alay ediyorum. "Az önce fikrini kabul etmem karşılığında bana seks mi teklif ettin? Tsk-tsk," diye azarlıyorum. "Bu pek yasal değil."

"Bir, ben Anastasia Kingston-Webb. Ve iki-"

Cümlesini bitiremeden onu omzuma attım ve kanepeye doğru götürüyorum. Onu sırt üstü yatırdığımda hafifçe zıplıyor.

"Julian!"

"Soyadın ne?" Kalçalarını kendi kalçalarımla sıkıştırırken onu kollarımla hapsederek soruyorum.

"Henüz değiştirmedim," diyor altımda kıvrınarak.

Karımın dış görünüşü beton bir duvar kadar sert olabilir, ama tek yapmam gereken sikimi uzatmak ve o bir sıvı birikintisine dönüşüyor.

"Umurumda değil," diyorum ona, aramıza uzanarak. Bugün, önden düğmeli, bana kolay erişim sağlayan dökümlü bir elbise giyiyor. "Soyadın ne?"

Bana meydan okuyan bir bakış fırlatıyor ve ben de iç çamaşırı için uydurduğu küçük bahaneyi bir kenara itip iki parmağımı içine sokuyorum.

"Bana söyleyecek misin?" Başparmağım klitorisine masaj yaparken onları içine ve dışına pompalayarak soruyorum.

"Kingston," diye soluk soluğa oyun oynuyor.

Parmaklarım daha derine, daha sert giriyor ve patlamasına sadece birkaç vuruş kala inliyor.

"Tekrar dene," diye uyarıyorum. "Ve eğer bu sefer yanlış cevap verirsen, duracağım."

Bu düşünceyle gözleri açılıyor ve ben de tehdidimi gerçekleştirecekmişim gibi davranıyorum.

"Sakın cüret etme," diye nefes alıyor. "Çok yaklaştım." "Soyadın ne?"

Klitorisine baskı uyguluyorum ve parmaklarımın ve elimin üzerine boşalırken "Parker" diye bağıyor, tüm vücudu zevkten titriyor.

"Aynen öyle."

Parmaklarımı çekiyorum ve sularını yalayarak bir gösteri yapıyorum. O tatlı ve ekşinin mükemmel bir karışımı ve eğer onun amından hayatta kalabilseydim, onu her öğün yerdim.

"Bu evliliği bir sır olarak saklamak istemen umurumda bile değil. Senin her bir parçan bana ait, soyadın da dahil. Anlaşıldı mı?"

"Mağara adamı gibi konuşuyorsun," diye şımarıyor. "Dünyanın dört bir yanındaki feministler protesto için ayaklanıyor."

"Eğer bir fark yaratacaksa," diyorum ona, eğilip dudaklarını yalayarak, "Sen ne kadar benimsen, ben de o kadar senimim."

"Evet, evet," diyor ve uzanıp sikimi pantolonumdan çıkarıyor. "Konuşmayı bırakıp bana ne kadar benim olduğumu göstermeye ne dersin?"

Ve onun soyadını alamayacağım gerçeğini telafi etmem gerektiği için, ona bana ne kadar sahip olduğunu gösteriyorum - iki kez.

"BİR BEYZBOL MAÇI," DIYORUM ANA VE BEN KANEPEDDE UZANIRKEN, İKİMİZ DE terli ve oda seks kokuyordu. Ondan önce ofisimde asla seks yapmazdım ama onunla birlikte tüm sağduyumu kaybediyorum.

"Ezik," diyor, cevabımı bana geri fırlatarak.

"Hayır, değil." Üzerime doğru kayıyor ve ben de ona bakabiliyorum. "Hiç gittin mi?"

"Hayır," diyor sanki onu gücendirmişim gibi bir sesle.

"O zaman yargılayamazsınız. Amerika'nın en sevdiği eğlence olmasının bir nedeni var. Aile dostudur. Tonlarca yiyecek, içecek, hatıra eşyası ve en iyi eğlence var."

Sattığım şeyi almadığını belirten bir bakış attığında, aklıma bir fikir geliyor.

"Şuna ne dersin? Seni bir beyzbol maçına götüreceğim ve sonrasında hala saçma olduğunu düşünüyorsan, senin fikirlerinden biriyle devam ederiz."

"Anlaştık."

bölüm yirmi yedi

ANASTASIA

"AMAN TANRIM, ÇOK SICAK." YÜZÜMÜ O APTAL KÖPÜKLE HAVALANDIRMAYA ÇALIŞIYORUM.

Beyzbol stadyumuna vardığımızda Julian'ın bana aldığı parmak, ama nemden dolayı tek yaptığım yüzüme daha fazla sıcak hava üfleme oldu.

İlk geldiğimizde açlıktan ölüyordum, bu yüzden sosisli sandviçimi yemeye odaklandım

-Şaşırtıcı derecede lezzetliydi ve biramı içiyordum. Şimdi doydum, dikkatimi çeken şey üzerimize parlayan güneş.

Julian etrafına bakınarak, "Muhtemelen gece maçına gitmeliydik," diyor. "Beni takip edin."

Ayağa kalkıyor ve elimi tutuyor, ben de gideceğimizi umarak onunla birlikte gidiyorum.

Bir beyzbol maçını kurumsal bir etkinlik olarak önerirken ne düşündüğünü ciddi bilmiyorum. Belki de çalışanları cezalandırmak istiyorsa bu yolu seçmiştir.

Çıkış tabelasına doğru gitmek yerine, Julian bir çıkıntının altına gelene kadar merdivenleri çıkıyor ve sonra bizi stadyumun yarısına kadar duvara yaslanmış tamamen gölgeli bir alana götürüyor. Buradan görmek biraz zor ama en azından erimiyorum.

Oturup maçı izlemeye başladığımızda, "Burada hiç kimse yok," diye belirttim. "Nasıl para kazanıyorlar ki?"

Julian kıkırdar. "Yüz altmış iki maç oynuyorlar. İnsanlar onları televizyonda izliyor ve yayın hakları onlara para kazandırıyor. Artı, sponsorluklar ve ticari ürünler."

"Yüz altmış iki oyun mu?" Nefesim kesildi. "Zavallı çocuklar."

Bir oyuna bile zor dayanıyorum. İki yüze yakın oynamak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum.

Julian, "Bunun nedeni oyunu anlamamanız," diyor.

Pozisyonları ve oyuncuların kim olduğunu anlatmaya başladı. Spor hakkında çok şey biliyor ve spor ya da neler olup bittiği umurumda olmamasına rağmen, bir keresinde takımla nasıl tanıştığını ve birkaçından imza aldığını anlatırken ne kadar heyecanlandığını dinlemek çok tatlı.

Sıkıcı oyuna dikkatimi vermek yerine kendimi kocamı izlerken buluyorum. Lanet olsun, evlendim. Sahte nişanlılıktan evliliğe geçtiğimize inanmak hâlâ delilik.

Ama ona söylediklerimde ciddiymdim. Pişman değilim. Her gün Julian'a daha çok aşık oluyorum. İş ahlakı, sabrı. O çok iyi bir adam. Konuşması kolay ve tatlı biri. Bir de aramızdaki kimya var.

Düştükçe onu daha çok istiyorum. Geçtiğimiz hafta o kadar azdım ki, düzenli olarak seks yapmadan nasıl bu kadar uzun süre geçirdiğimi merak ediyorum. Ama belki de bunun nedeni, herhangi bir bağ olmadan rastgele takılmayı tercih etsem de, Julian'ı tanımak onu istediğim şekilde istememin büyük bir nedeni.

Ve bu sadece seks değil. Burada otururken ve sevdiği bir şey hakkında konuşurken, onu saatlerce dinleyebileceğimi fark ediyorum. Beyzbol zerre kadar umurumda değil ama Julian'ı dinlemeye bayılıyorum.

Bir şey söylüyor ve bana gülümseyerek bakıyor, ben de kendimi gülümserken buluyorum. Bana yaptığı şey bu - bizden başka birinin var olduğunu unutturuyor. Etrafımızdaki tüm dünya yerle bir olabilir ve ben sadece ona odaklanabilirim.

Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, bunun hızlı bir öpücük olması gerekiyor. Ancak daha fazlasını arzuluyorum, bu yüzden geri çekilmeye başladığında, öpücüğün bitmesini istemeyerek dilimi ağzına kaydırıyorum. Tadı birasından bir yudum almış olmanın verdiği tatlı ve acının mükemmel karışımına benziyor ve daha fazlasını isteyerek dilini emiyorum.

Birkaç dakika boyunca öpüşüyoruz, dillerimiz birbirini okşuyor ve alay ediyor. Ve onu öpmek ona olan ihtiyacımı karşılamaya yetmediğinde, kucağına tırmanıyorum, bağlantımızı derinleştiriyorum.

Üstü dar, altı bol çiçekli bir sundress giyiyorum ve altımda dantel bir külot var, bu yüzden Julian'ın kucağına yerleştiğimde, onun sert uzunluğunu tamamen hissetmemi engelleyen sadece ince bir kumaş parçası var.

Leğen kemiğine sürtünüyorum ve öpüşmemiz umutsuz bir hal alıyor, dillerimiz çılgınca birbirlerine doğru hareket ediyor. Onun üstündeyim, onu öpüyorum ama bu yeterli değil. Hep daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasını arzuluyorum.

"Seni istiyorum," diye mırıldanıyorum ağzına karşı.

Aynı fikirde olmalıyız çünkü ben hafifçe geriye kayarak sikini çıkarmaya hazırlanırken, o hızla düğmesini ve fermuarını açarak en sevdiğim yerlerinden birini ortaya çıkarıyor.

O sert ve hazır, ben de hiç vakit kaybetmeden külotumu yana itip kaldırıyorum, böylece kendimi onun üzerine indirebiliyorum. İslağım, ama ön sevişme ıslaklığı değil, bu yüzden amım onun her santimini almak için gerilirken daha büyük hissediyor.

"Evet bebeğim. Sikime bin," diyor eli saçlarımda dolanırken ve yüzümü tekrar onunkine getirirken.

Dudakları dudaklarımdan ayrılıyor ve dili içeri giriyor, ben ona yavaş ama derin bir şekilde binerken yetenekli ağzı benimkini yutuyor.

Doruk noktam içime doğru roket gibi fırlayıp bacaklarımı jöleye çevirdiğinde, Julian öpüşmemizi kesiyor ve kontrolü ele alıyor, kendi boşalmasını bulduğunda duran hızlı, düzensiz itişlerle alttan içime giriyor.

Yüzüm boynuna gömülmüş, nefes almaya çalışıyordum ki insanların alkış sesleri bana bir beyzbol maçında olduğumuzu hatırlattı.

Lanet olsun. Beyzbol maçındayız ve kocamın siki

Be

n. "İyi misin?" diye soruyor kıkırdayarak.

"Evet," diye ciyakladım. "Sadece nasıl kalkacağımı merak ediyorum. dölün kalçalarımın içine damlıyor."

"Yine mi sikilmek istiyorsun?" mağara adamı gibi hırlıyor. "Julian, odaklan."

"Cebimde peçete var." Beni tek bir akıcı hareketle kaldırıp yanındaki sandalyeye oturtuyor, bir şekilde pantolonunun içine geri sokuyor ve sonra bir demet peçete çıkarıyor.

Bir gibi görünmeden elimden geldiğince kendimi temizlemeye çalışıyorum. Biliyorum. Biliyorum. Az önce herkesin içinde seviştik. O gemi çoktan kalktı.

Ama kendimi savunmam gerekirse, onun siki işin içine girdiğinde, sağlıklı düşünemiyorum. Sanki sik beynim var.

Yaptığım şakaya ve o da bana kafayı yemişim gibi bakıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Evet."

Biraz daha temizlenebilmek için tuvalette duruyoruz ve sonra yola çıkıyoruz. Arabaya doğru giderken, sanki biri bizi izliyormuş gibi garip bir his kaplıyor içimi, ama etrafıma baktığımda kimseyi göremiyorum, bu yüzden bunu beynimin az önce harika bir seks yapmış olmaktan dolayı sisli olmasına bağlıyorum.

Ancak ertesi sabah ofise girdiğimizde yanılmadığımı anladım. Biri bizi izliyordu. Ve arabaya doğru yürümemizden çok daha fazlasını yakalamışlardı.

"DE HEMEN OFISIME GELİN," DEDI BABAM, SES TONU BANA gençken onu hayal kırıklığına uğratan bir şey yaptığımda.

Julian rahatlatıcı bir jestle elini sırtıma bastırıyor ve babamı ofisine kadar takip ediyoruz.

Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve arkamızı döndüğümüzde gözlerindeki öfke bana tereddütlü bir adım attırıyor. Babamın gazabının diğer ucunda olmayalı yıllar olmuştu. Ve yetişkin bir kadın olmama rağmen, kendimi rahatlamak için Julian'a yaklaşıırken buluyorum.

"Houston'daki bir beyzbol maçında ne halt ediyordunuz?" Babam gittiğimiz beyzbol maçına atıfta bulunarak soruyor.

Ne soruyor? şey bu ?

"Julian şirket etkinliğini orada yapmak istedi, o yüzden beni maç izlemeye sürükledi." Odadaki mevcut gerilime rağmen gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum. "Bunu yapmayacağımızı rahatlıkla söyleyebilirim-"

" şey bu değil!" Babam havlayarak beni geri sıçrattı. Hafifçe tökezliyorum ama Julian kırımın üstüne düşmeden önce beni yakalıyor.

"İşte bundan bahsediyorum." Babam masasına doğru yürür, faresini birkaç kez tıklar ve sonra bilgisayar monitörünü döndürür.

Neye baktığımızı anlamam, beynimin gördüklerine yetişmesi bir saniye sürüyor. Ama anladığımda, şok ve utanç içinde nefes nefese kalıyorum.

İmkânı yok..

Olamaz...

Zihnim bana oyun oynuyor olmalı ...

Birkaç kez gözümü kırpyorum, ama video hâlâ renkli - Julian'a beyzbol maçında biniyorum. Elbisem sayesinde hiçbir şey göremiyorsunuz.

ama öpüşmemizden ve vücudumun aşağı yukarı hareket etmesinden ne olduğu belli oluyor.

Babam videonun bitmesini beklemeden bilgisayarında ekranı karartan bir düğmeye basıyor.

"Nereden buldun bunu?" Julian sakın bir şekilde "Nereden buldun?" diyor, ben ise çıldırıyorum çünkü lanet olsun, videoya çekilmişiz, seks yapıyoruz!

"Her şey internette," diyor babam. "Halkla İlişkiler hasar kontrolü için çalışıyor ama yapabilecekleri çok şey var. Kingston'ın geleceğini tartışırken bahsettiğim görüntü bu değildi. İki çalışanımın videoda yer alması yeterince kötü ama bir de kızım ve COO'nun yer alması? İş ortaklarımızdan telefonlar gelmeye başladı bile."

Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Ve Vegas'ta benden habersiz evlendiğini bir *magazin gazetesinden* öğrenmek.." Yüz hatları kızgınlıktan incinmişliğe dönüşüyor ve kalbim sıkışıyor. "Sanki yeniden ergen olmuşsun, düşüncesizce davranıyor ve düşünmeden aptalca kararlar veriyorsun. Artık çocuk değilsin Anastasia. Ve Julian..." Başını iki yana sallıyor. "Senden bundan daha iyisini beklerdim."

"Samuel," diyor Julian, aynı anda ben de "Baba, dinle..." diyorum.

"Yeterince duydum," diyor, bu üç kelime gençliğime dair anılarımı canlandırıyor.

Her hata yaptığımda ve açıklamaya çalıştığımda. Onu hayal kırıklığına uğrattığımda ve kendi görüşümü söylememe izin vermeden bana ders verdiğinde. Hatıra üstüne hatıra kafamda uçuşuyor, ta ki çok fazla gelene kadar ve kendimi kaybediyorum.

"Hayır, *benden* hiçbir şey duymadınız," diye boğuluyorum. "Videoyu gördün ve gazeteleri okudun ama benden ya da Julian'dan haber almadın. Bunu hep yapıyorsun!" Ağlıyorum. "Ben batırıyorum ve sen beni dinlemiyorsun. Ama sen batırıyorsun ve benim dinlemem gerekiyor, değil mi? Annemin ölümünden sonra yıllarca seni dinlemem için yalvardın! Şimdi, lütfen, beni dinle!"

Babam başını sallayıp yerine oturmadan önce birkaç dakika şaşkınlıkla bana bakıyor. "Tamam, konuş."

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum.

Julian'ın elini elime alarak babamın karşısındaki ziyaretçi sandalyelerine doğru yürüyorum ve oturuyorum.

"Hayatımda pek çok aptalca şey yaptım, pek çok kötü karar verdim, ama Julian'la birlikte olmak bunlardan biri değil," diye başlıyorum. "Her şeyi ettiğimizi biliyorum,

Bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım ve Julian'ın da yapacağını biliyorum çünkü o da sizi seviyor ve bu şirketi önemsiyor.

"Ama yargılamak yerine, genç ve aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışın. Kimseye zarar vermek istemedik, özellikle de bu şirkete. Çalışanınız olduğumu biliyorum ama aynı zamanda kızınızım. Ve hayatımda ilk kez aşık oldum." Bana yumuşak bir şekilde gülümseyen Julian'a bakıyorum. "Lütfen bir saniyeliğine iş sahibi gibi düşünmeyi bırak ve bir baba gibi düşün," diyorum babama dönerek.

Birkaç saniye Julian ve bana baktı, ne yapacağı ya da söyleyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama sonra iç geçirdi ve şöyle dedi: "İkiniz de halkla ilişkiler ekibimizin bir özür bildirisi yayınlayacaksınız. Evli olmanız yardımcı olur, böylece bunun sadece bir takılma olmadığını söyleyebiliriz. Gelecekte ikinizden de özel hayatlarınızı gizli tutmanızı bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

Babam kaşlarını kaldırıyor ve ikimiz de başımızı sallıyoruz.

"Gizli evliliğe gelince, yalan söylemeyeceğim ve bilmediğimi öğrenmenin beni incitmediğini söyleyeceğim, ama sanırım olanlardan sonra bunu hak ediyorum."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Söz veriyorum, öyle bir şey değildi."

Babam başını sallar. "Pekala, yapacak çok şey var, siz işinizin başına dönün, PR yakında sizinle temasa geçecek."

Ve , kovulduk. "Ya Anastasia?"

"Öyle mi?" Kapının yanında durdum.

"Seninle gurur duyuyorum. Yaptığın hatalar ne olursa olsun, başardığın her şeyle gurur duyuyorum ve annenin de gurur duyacağını biliyorum."

yirmi sekizinci bölüm

JULIAN

"KURUMSAL ETKİNLİK İÇİN ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ?" ANA BİR KEZ SORAR Ofisimdeyiz. "Çünkü bunu beyzbol maçında yapmayacağımız kesin."

"Her zaman futbol oynayabiliriz," diye kestirip atıyorum. "Hayatta olmaz!" diye bağırıyor ve beni güldürüyor. "Sadece şaka yapıyorum."

"Çok erken." Ters ters bakıyor.

"Sanırım bir şirket pikniği." "İyi seçim."

"Acaba o videonun bir kopyasını bulabilir miyim?" diyorum arama motoruna isimlerimizi yazarak.

"Ne için?" diye tıslıyor.

"Sikimi sürdüğün o küçük klibi gördün mü?" Sırıttım. "Eğer henüz kaldırılmadıysa, o video benim şaplak bankama girecek."

"İptal davası açmak için çok geç değil," diyor Ana, masanın etrafından dolanıp üzerime eğilerek ellerimi klavyeden uzaklaştırmak için.

Onu kucağıma sürüklüyorum ve yüzünü bana dönmesi için çeviriyorum. "Buna cesaret edemezsin," diye uyarıyorum, saçlarının arkasını yumruklayarak. "Ayrıca, baban bize videoyu gösterdiğinde nasıl kıvrandığını gördüm." Başını kendime doğru çekiyorum. "Sen de benim kadar tahrik olmuştun, kendini sikime binerken izliyordun."

Cevap vermesini beklemeden tatlı ağzını öpüyorum. Dilimi ayırdığı dudaklarının arasından kaydırıp tadına baktığımda iç geçiriyor.

Karımla sevişirken videoya çekilmiş olmama rağmen, onu masama götürmeyi düşünüyordum ki kapı hızla çalındı ve ardından Ryder her zaman yaptığı gibi içeri girdi.

Ana kucağımdan inip ayağa kalkarken gülerek, "Tanrım," diyor. "Bir beyzbol maçında zina yaparken yakalanmanın sizi yavaşlatacağını sanırsın. Sanırım değil."

"Gördün demek?" Sırtarak Ana'nın bana ters ters bakmasını sağlıyorum. "Herkesin gördüğüne eminim," diyor Ryder kıkırdayarak.

"İşe gitsem iyi olacak," diye mırıldanıyor Ana, kapıya doğru yürürken.

"Aslında ikinizi de yakaladığıma sevindim," diyor Ryder. "Nora bir süredir dışarı çıkmam için beni sıkıştırıyor. Evde canı sıkılıyor." Gözlerini deviriyor ve ben de aklımdan geçenı söylemekten kaçınıyorum -belki de tembel kıçı bir işe girmeli. "Diğer yetişkinlerle takılmak istiyor ve benim en son istediğim şey onun arkadaşlarıyla dışarı çıkmak."

"Hayır." Bunun nereye varacağını bildiğim için başımı sallıyorum.

"Hadi ama, lütfen," diye yalvarıyor Ryder, Ana'ya en üzgün köpek yavrusu bakışlarını atarak. "Hayır," diye ısrar ediyorum. "O kadın gerçek bir şeytan."

"İsteriz," diyor Ana. "Cuma ne dersiniz? Herhangi bir planımız yok."

"Bu harika olur. Teşekkürler." Ryder ona sırtıyor. "Lush'a ne dersin? denemek istiyordu." "Bize rezervasyon yaptıracağım," diye söylendim.

"Teşekkür ederim. Sana borçluyum."

"Hem de çok." Katılıyorum.

Ryder kapıyı arkasından kapatarak çıkıyor ve ben Ana'ya doğru yürüyorum. Sırtı bana dönükken ellerimi kalçalarına, çenemi de omzuna koyuyorum. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Öngörülebilir gelecekte evimiz dışında hiçbir yerde seks yapmayacağız," diyor arkasını dönerek.

"Bunun neresi eğlenceli?"

Kaşlarımı sallıyorum, o da şakacı bir şekilde göğsüme vuruyor.

"Olmaz." Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve sonra geri çekiliyor. "Ben şirket pikniğinin detaylarını hazırlamaya başlayacağım. Sonra görüşürüz."

O gittikten sonra, bir düğün organizatörü araştırmaya başladım. Eşim gerçek bir düğün istiyor, bu yüzden asla unutamayacağı bir düğün yapacak.

"SANIRIM BIRKAÇ GÜNLÜĞÜNE GIDECEĞİM."

Telefonumdan başımı kaldırıp yere koyuyorum ve Ana'yı karşımda buluyorum.

"Yani birkaç günlüğüne bir yerlere mi gideceğiz?"

Düzelتيyorum. "Hayır." Başımı iki yana sallıyor. "Kendimi kastetmiştim."

Kalın bir şekilde yutkunuyor ve yüz hatlarında beni uzaklaştırmaya çalıştığını görüyorum.

Beyzbol maçı görüntülerinin yayılmasıyla uğraşmak uzun bir hafta oldu. Kingston'ın avukatları görüntüleri kaldırtmayı başardılar ama sosyal medyada viral olmadan önce değil. Bilgi işlem departmanımız görüntüleri kaldırmak için gece gündüz çalışıyor ama bu asla gerçekleşmeyecek. Böyle bir şey bir kez dünyaya yayıldı mı, onu tamamen silmek mümkün değildir.

Bulduğu, yayınladığı ve yorum yaptığı her videoda biraz daha kabuğuna çekiliyor.

"Gördün mü, işte burada yanıyorsun."

Kapıyı arkasından kilitliyorum ve sonra bizi kanepeye yönlendiriyorum.

Oturduğumda her zaman yaptığı gibi yanıma sokulmasını bekliyorum ama bunun yerine mesafesini koruyarak kendini diğer tarafa yerleştiriyor.

"Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye fısıldıyor.

"Hayır," diye karşı çıkıyorum, kanepeye uzanıp onu kollarıma çekiyorum, böylece kucağıma oturuyor. "İhtiyacın olan şey bu işte yalnız olmadığının farkına varmak. Annen öldükten sonra kaçmanı anlıyorum ama şu anda kaçmıyorsun."

Yüzünü boynuma gömüp burnunu çekiyor ve kollarımda sessizce ağlarken kollarımı ona sarıyorum.

Erkekler bir seks kaseti skandalında yakalandıklarında sırtları sıvazlanırken, kadınların işi o kadar kolay değil ve insanların Ana'nın arkasından nasıl fısıldadıklarını duydum. Ofiste birlikte yürüdüğümüzde insanlar bakıyor ve yargılıyor. Yorum yaparken yakaladığım birkaç çalışana ağızlarını kapatmalarını söylemek zorunda kaldım.

"Belki de bırakmalıyım diye düşünüyordum." Hafifçe burnunu çekiyor.

"Ama bu videodan sonra beni başka kim işe alır ki?"

"Geçecek," diye söz veriyorum ona, çenesini kaldırıp bana bakması için.

"Şu anda zor olduğunu biliyorum ama sen bundan daha güçlüsün. Sen pes etmezsin, Red.

Çenenizi dik tutun ve size tepeden bakmaya çalışan herkese *siktirin* gidin deyin."

"Söylemesi yapmaktan kolay," diye mırıldanıyor, başını tekrar omzuma koyuyor ve daha da yakınımaya sokuluyor. "Babam bile tuhaf davranıyor. Çarşamba günü olduğu için bugün benimle öğle yemeği yemesini istedim ama bana çok meşgul olduğunu söyledi."

"Kendisini savunmak gerekirse, bugün yapacağımız bir toplantıyı randevusu olduğunu ve gelemeyeceğini söylediği için erteledi."

"Gerçekten mi?" Başını kaldırıyor. "Nedenini söyledi mi?" "Hayır, ama seni başından savdığını sanmıyorum."

"Belki," diyor kayıtsızca. "Ben hala gitmem gerektiğini düşünüyorum. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur."

"Ve dediğim gibi, bensiz hiçbir yere gitmiyorsun. Bu işte beraberiz. Nereye gitmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor, hâlâ surat asıyor. "Yılın bu zamanı Florida çok güzeldir."

Ne kadar sevimli olduğuna kıkırdıyorum. Herkese göre o güçlü, inatçı bir baş belası ama benimleyken o kalkanını indiriyor ve bana savunmasız tarafını gösteriyor. Bu da onu daha çok sevmeme neden oluyor.

"Cuma gecesi çifte randevumuz var," diye hatırlatınca inledi. "Ama Cumartesi sabahı ayrılabiliriz."

"Ve birkaç gün izin mi alayım?" diyor umutla. "Uzun bir hafta sonu olsun mu?"

"Bunu yapabiliriz."

Yıllardır neredeyse hiç izin kullanmadım. Kimse benim birkaç gün izin kullanmama gözünü kırpmaz.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve uzanıp çenemin köşesini öpüyor. "Bu hafta kendimi çok kötü hissediyordum. Sanırım yeniden toparlanmak için bir hafta sonuna ihtiyacım var."

"Hey," diyorum, yanağını avuçlayarak. "Her şey girecek." burnunun ucunu öpüyorum ve kirpikleri titreyerek kapanıyor. "Birkaç ay içinde kimse ne olduğunu hatırlamayacak bile."

"Umarım haklısındır," diyor iç çekerek.

Birkaç dakika sessizce oturduk ve tam öğle yemeği sipariş etmek isteyip istemediğini soracaktım ki ondan gelen yumuşak bir horlama sesi duydum. Uykuya dalmış.

Onu uyandırmak istemediğim için telefonumu çıkarıp Florida'daki tatil köylerini araştırdım. Sahilde muhteşem bir manzarası, harika bir havuzu ve seveceğini bildiğim bir spa'sı olan bir tane buluyorum.

yaptıktan sonra Samuel'e mesaj atıp şirket jetini kullanmamın sorun olmayacağından emin olmak istedim. Cevap verdiğinde, her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor.

BEN

İnsanlar Ana'ya video hakkında bok atıyor. Uzaklara gitmek istiyor, ben de Fort Lauderdale'de bir tatil köyü ayarladım.

SAMUEL

Bırakmayacak, değil mi?

Güçlü ve kararlı karıma bakıyorum. Şu anda çökmüş olabilir, ama yakında tekrar ayağa kalkacak ve herkese cehennemi yaşatacak. Birkaç ay önce bırakmasını umuyordum ama işler değişti ve onsuz bir hayat düşünmüyorum.

BEN

Ona izin vermeyeceğiz. Geri döndüğümüzde, seninle konuşmam gerek.

SAMUEL

. Küçük kızıma iyi bak.

BEN

Her zaman.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ANASTASIA

"TANRIM, GIYININCE YÜRÜYEN BİR GÜNAH GIBİ GÖRÜNÜYORSUN."

Julian siyah bir elbise pantolonu ve beyaz düğmeli bir gömlek giymiş, kravatı gevşek ve bağlanmayı bekliyor halde yatak odamıza giriyor. Göğüslerimin üzerinden çaprazlama geçerek tenimi sergileyen küçük kırmızı askılı elbiseme bakarken gözleri katıksız bir şehvetle doluyor. Elbise kısa ve dar ve içinde kendimi seksi hissediyorum.

"Yeni mi?" diye soruyor, bana doğru yaklaşıyor ve parmak ucunu göğsümün hemen altındaki açıktaki etimde .

"Evet, bu sabah duygusal alışveriş yaptım," diye itiraf ediyorum.

Fısıltılar hala devam ederken dün ve bugün izin aldım. Dün yatağıma kapandım, bütün gün ağladım, bir yandan da videolarımızı aradım ve bulduğum her birini BT'ye göndererek kaldırılmalarını talep ettim.

Julian akşam yemeği ile eve geldi ve yemek yerken duygusal bir tren enkazı gibi görünmüyormuşum gibi davrandı ve sonra gecenin geri kalanını hatırlamadığım bir film izleyerek geçirdi.

Bu sabah uyandığımda, bu gece çifte randevumuz olduğunu ve sabah Fort Lauderdale'e gideceğimizi hatırladım, bu yüzden biraz alışveriş yapmaya karar verdim.

"Saklanman hoşuma gitmiyor," diyor ve elini arkama doğru kaydırıp sıkıyor. "Ama bu elbiseyi tamamen kabul ediyorum."

"Bu elbiseyi beğendiyseniz, bu hafta sonu için aldığım kıyafetleri ve iç çamaşırlarını görmelisiniz."

Kıçımı avuçlamayan elimi elbisemin altından geçirip dantel külotuma götürüyorum. "Bunlar yepyeni."

"Akşam yemeğine çıkmadan önce böyle bir şey yapamazsın," diye mırıldanıyor, elini külotumdan çekmek için hiçbir çaba göstermiyor. "Bütün yemek boyunca seni düşünerek sertleşeceğim."

"Bunu istemeyiz, değil mi?" Zaten oluşmakta olan ereksiyonunu ovarak alay ediyorum.

"Red," diye inliyor. "Geç kalacağız." "Acele edersek geç kalmayız."

Pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını açıyorum ve sert uzunluğunu dışarı çekiyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma alıyorum. Başımı yumuşak ve dudaklarımı şaftı boyunca kaydırıp onu boğazımdan aşağı alırken, duştan yeni çıktığından beri ne kadar güzel koktuğunu ve tadını severek etrafında inliyorum.

Başımı aşağı yukarı sallıyorum, taşaklarını nazikçe okşarken sikinin üzerinde çalışıyorum, tam da onun sevdiği gibi. Kirpiklerimin arasından yukarı baktığımda, onu bana huşu içinde bakarken yakalıyorum.

"O kadar mükemmel ki," diye mırıldanıyor, ben onu ağzımla becerirken sevgiyle yanağımı okşuyor.

Bir erkeğin önünde diz çöken bir kadın olacağımı hiç düşünmemiştim ama Julian bana ondan daha değersizmişim gibi davranmıyor. Beni eşit olarak görüyor, ortağı, yatak odasında ve dışında.

Buraya geldiğimde aşık olmam beklenmiyordu ama kısa sürede benim için çok şey ifade etmeye başladı. Onu beklemiyordum, ama şimdi, ona sahip olmadığımı hayal bile edemiyorum.

"Bebğim, boşalacağım," diye mırıldanıyor ve yüzümü yavaşça sikinden çekiyor. "Buraya gel."

Ayağa kalkmama yardım ediyor ve beni şifonyerin üzerine kaldırıyor.

Elbisemi yırtılmaması için kalçalarıma kadar çekiyorum ve sonra bacaklarımı açıyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve külotumu kalçalarımdan aşağı çekiyor.

"Bunlar sırlıslık olmuş" diyor, ellerini yumruk yapıp kokuyu içine çekme gösterisi yapıyor.

Onları yana atıyor ve bacaklarımı açıyor, böylece merkezimi yalayabiliyor. karşı çok hassasım ve neredeyse boşalacaktım. Bir anda

kıkırdıyor, klitorisimi emiyor ve saniyeler içinde dilinin üzerinde doruğa ulaşıyorum.

Amıma ağzı açık bir öpücük konduruyor, sonra ayağa kalkıp bacaklarımı kenara çekiyor. Orgazmdan inmeme fırsat vermeden içime giriyor ve beni sonuna kadar dolduruyor.

Kendini tutmadan, beni yeniden sahipleniyormuş gibi beceriyor. Eli yanağımı avuçluyor ve ağzı benimkine iniyor, beni o kadar tutkuyla öpüyor ki Julian Parker olan her şeyin içinde kayboluyorum. Etrafımızdaki dünya artık yok. Dedikodular ve fısıltılar yok oldu. Ve şu an için sadece biz varız, sevişiyoruz, her şey ve herkes lanetlenmiş durumda.

Yüzümü tutan eli boynumdan aşağı kayıyor ve parmaklarını boğazıma dolayarak öpüşmeyi kesiyor.

"Sen benimsin," diye mırıldanıyor, sabit itişlerle beni derin ve sert bir şekilde beceriyor. "Ölüm bizi ayırana kadar."

Elini göğsüme doğru kaydırıyor ve arasından meme ucumu çimdikliyor. Vücudum aşırı hassas olduğundan, bu beni uçurumdan aşağı göndermeye yetiyor. Julian'ın sikinin etrafında kenetleniyorum ve o da benimle birlikte uçurumun kenarına düşüyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, ikimiz de nefesimizi tutarak birbirimize bağlı kalırken.

"Seks için mi?" Sırıttıyor. "Bebeğim, karımı becerdiğim için bana asla teşekkür etmek zorunda değilsin."

"Hayır," diyorum gülerek. "Kaçmama izin vermediğin ve son birkaç gündür bana karşı sabırlı olduğun için. Bana neler oluyor bilmiyorum ama tüm bu video olayı beni gerçekten çok etkiledi. Kendimi çok dağılmış hissediyorum."

"Yanımdayım," diyor. "Ne olursa olsun, bu işte beraberiz."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve sonra çekiliyor, içimden yavaşça sızan döllerini yakalamak için hemen yanımdan bir gömlek kapıyor.

Şifonyerden inmeme yardım ediyor ve sonra ikimiz de temizlenmek için banyoya gidiyoruz.

Akşam yemeği için Nora ve Ryder'la buluşmaya geç kaldık ama Julian'a da söylediğim gibi, buna değdi.

"TANRIM, RYDER, BU KADAR BALIKLI BİR ŞEY SİPARİŞ ETMEK ZORUNDA MISIN?" NORA SIZLANIYOR

Bu gece milyonuncu kezmiş gibi geliyor.

Önce buranın çok sıcak olduğundan şikâyet etti - belli ki hamile kadınlar sıcaktan bunalıyor. Ardından, bize çok yakın oturan beyefendinin kolonyası kusma isteği uyandırdığı için yerinin değiştirilmesini istedi. Tekrar oturduğumuzda müziğin sesinin çok yüksek olduğundan şikâyet etti - hamileliği boyunca korkunç baş ağrıları yaşadı ve sert bir şey almasına izin verilmedi. Ryder'ın sipariş ettiği balık çok balıklıydı.

Tam konuyu değiştirmek için bir şeyler söyleyecektim ki Ryder'ın somonundan bir koku aldım ve kendimi kokudan boğulurken buldum.

Kendimi için birkaç kez öksürüyorum ama kusacakmışım gibi hissettiğimde hemen tuvalete gidiyorum ve midemdeki her şeyi kusmak için zar zor yetişiyorum.

Ağzımı çalkalayıp ellerimi yıkadıktan sonra tuvaletten çıkıyorum ve doğruca Julian'ın yanına gidiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, endişeli görünüyor.

"Evet, neyim var bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Belki de bir hastalığa yakalanmışımdır."

"Boğazın acıyor mu? Halsiz hissediyor musun?" Elinin tersiyle alnıma bastırıyor. "Sıcak hissetmiyorsun."

"Hasta hissetmiyorum. Sanırım bu haftanın stresinden kaynaklanıyor." Omuz silkiyorum, nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. "Vücudumla oynuyor."

"İyi ki gidiyoruz," diyor, bir kolunu bana doluyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor.

Masaya döndüğümüzde Ryder'ın balığı gitmiştir ve Nora'yla nefeslerinin altında tartışmaktadırlar.

"Bunun için üzgünüm," diyorum tekrar otururken. "Bütün hafta kendimi tuhaf hissettim."

"Dokuz ay boyunca garip hissetmeyi deneyin," diye yakınıyor Nora.

"Sadece birkaç ay oldu," diye mırıldanıyor Ryder nefesinin altında.

"Yirmi dört/yirmi yedi mide bulantısı hissetmenin nasıl bir duygu olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Nora ağlıyor. "Ağrıyan göğüslere ve ağrıyan bir vücuda sahip olmak ve her zaman duygusal olmak?"

Gözleri yaşlarla doluyor ve onun için üzülmekten kendimi alamıyorum. Hamile olmakla mücadele ettiği açık - bunu kendi kendine yapmış olma ihtimali olsa bile.

"Kulağa korkunç geliyor," diyorum ona, bir yandan şefkatli olmaya çalışırken bir yandan da korunduğum için doğum kontrol tanrılarına şükrediyorum.

"Öyle," diye mırıldanıyor burnunu çekerek. "Ve daha önümde milyonlarca ay var."

"İyi tarafından bakarsak," diyorum, dramatiğine kahkahalarımı bastırarak, "tüm bu acı ve ıstırapın sonunda güzel, sağlıklı bir bebeğiniz olacak."

Nora'ya gülümsüyorum, o da başıyla onaylıyor, Ryder ise yenilgiye uğramış gibi iç .

Bir süre sonra tatlımızı yerken Nora, "Bir ara kesinlikle bir araya gelmeliyiz," diyor.

Neyse ki, yemeğin geri kalanı olaysız geçti ve şikayet edecek bir şey olmadan, Nora neredeyse hoş biriydi. Ama bu kesinlikle onunla vakit geçirmek istediğim anlamına gelmiyor.

"Ah," diyorum, söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışarak. "İşle o kadar meşgulüm ki..."

"Ama uzun sürmeyecek, değil mi?" diye soruyor. "Siz artık evlisiniz."

"Evet, evliyiz," diyorum yavaşça, karşısında kafam karışıyor.

"Ama yine de çalışmaya niyetim var. Aslına bakarsanız, işler istediğim gibi giderse, kocam çok yakında benim için çalışıyor olacak."

Julian'a şakacı bir şekilde göz kırpmıyorum

ve o da kıkırdıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Nora soruyor.

"İkimiz de CEO pozisyonu için uğraşıyoruz," diye açıklıyorum. "Babam emekli oluyor ve yıl sonunda yerine geçmesi için ikimizden birini seçecek."

Nora iğrenç bir koku almış gibi burnunu kıvrıyor. "Neden CEO olmak istiyorsun ki? Milyonlar değerinde değil misin?"

"Nora," diye tıslıyor Ryder.

"Ne?" diyor masumca. "Sadece anlamıyorum. Çalışmak zorunda bile değilken neden kocanın işini elinden almaya çalışarak onu iğdiş etmek istiyorsun?"

"Çünkü Ana da en az benim kadar CEO'luk yapabilecek kapasitede," diyor Julian, elini kalçama doğru kaydırıp sıkarak. "O zeki ve eğitimli ve işi en az kadar iyi biliyor. Ve paradan gelen bir kadın olması, ben çalışırken onun evde olması gerektiği anlamına gelmiyor. Karım pazarlamacı bir baş belası ve CEO pozisyonu için mücadele etmesinin hiçbir yanı hadım edici değil." Gözlerindeki ateşle bana bakıyor. "Bu lanet olası bir tahrik."

İşte tam da bu yüzden kocamı seviyorum.

"SENİ BURAYA TAŞINMAYA IKNA ETMEK İÇİN NE GEREKİR?" JULIAN'A SORDUM, Büyük şemsiyelerle örtülü şezlonglarda uzanırken gözlerim kapalı, doğrudan güneşi üzerimizden uzak tutuyor, ancak Eylül ayında Güney Florida sıcaklığının tadını çıkarmamıza izin veriyor.

"Muhtemelen fazla değil," diyor, etrafta onlarca insan olmasına rağmen elini kalçamda gezdirerek.

Kocamın herkesin sevgi gösterilerini umursamadığını öğrendim. Bana dokunmayı seviyor ve nerede olduğumuzu ya da kiminle olduğumuzu umursamıyor.

"Ama ikimiz de iki saniye içinde sıkılacağını biliyoruz," diye kıkırdayarak ekliyor.

Haksız olmasa da bir kapak açıp alaycı bir şekilde bakıyorum. Üç gündür Fort Lauderdale'deyiz ve ilk günü zar zor tamamlamıştım ki, bakmam istenen bir pazarlama kampanyası için dizüstü bilgisayarımda çalışıyordum. İşimi seviyorum ve Julian olanları atlatacağımı söylerken haklıydı.

Birkaç gün önce müdürlerden biri güvenlik kamerasına yakalandı, üniversiteli bir stajyerle takılıyordu ve herkes bunun dedikodusunu yapıyordu. Julian döndüğümüzde kimsenin aramızda olanları hatırlamayacağını düşünüyor. Umarım haklıdır.

"Hava ısınıyor," diye mırıldanıyor. "Serinlemek ve biraz kestirmek için yukarı çıkmaya ne dersin?"

Bunun Julian'ın beni özel balkonumuzda becermek istemesinin şifresi olduğunu bildiğim için zıplıyorum, ama bunu yaptığımda etrafımdaki dünya hafifçe dönüyor. Hiç alkol almadığım için sarhoşluktan değil, bu da bana bunun ...

"Red, iyi misin?" Julian endişeyle bana bakarak soruyor.

"Evet, sadece çok çabuk kalktım."

Gülüp geçiyorum, mayomu giyiyorum ve parmak arası terliklerimi giyiyorum.

İçeri girip kapıyı kapattığımız anda Julian beni duvara yaslıyor ve ağzıma saldırıyor. Bir eli yüzümü kavriyor ve

Diğeri göğsüme masaj yapmaya geliyor. Kendimi durduramadan acı içinde irkiliyorum ve gözleri açık olduğu için bunu fark ediyor.

"Çok mu sert davrandım?" diye soruyor, kaşları endişeyle kalkıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum, onunla bu konuşmayı yapmak istemiyorum.

-Henüz kendimle bu konuşmayı yapmaya hazır değilim. "Sadece atıldım."

Onu kendime çekiyorum ve öpüyorum, bunun onu tekrar yola getireceğini biliyorum.

Ama seviştiğimiz süre boyunca Nora'nın yemekte söylediklerini düşünmeden edemiyorum. *"Yirmi dört/yedi mide bulantısı hissetmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Göğüslerinin ağrması, vücudunun ağrması ve sürekli duygusal olmak?"*

Hiç mantıklı değil. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Son iki yıldır RİA kullanıyorum.

Julian geliyor ama gelir gelmez benim gelmediğimi fark ediyor.

"Neyin var senin?" diye sordu.

"Hiçbir şey, sadece kendi kafamın içindeyim. Aklımda çok şey var."

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Şu anda değil," diyorum ona dürüstçe.

"Tamam, karım orgazm olmadan gitmiyor, bu yüzden seni aklından çıkarmak için iki kat daha fazla çalışmam gerekecek gibi görünüyor, böylece tek düşüncen ağzımın ve parmaklarımın üzerine boşalmak."

Ve bu sözle, sonraki yarım saatini beni bir değil, iki kez boşaltarak geçiriyor. Ve kısa bir süreliğine de olsa beni aklımdan çıkarıyor.

Yüksekliğin etkisi geçene kadar, o uyurken banyoya gidip bacaklarımın arasında olması gereken ama olmayan ipleri yokluyorum.

Ve sonraki bir saatimi bölgemizdeki doktorları araştırarak geçiriyorum ki eve döndüğümüzde zaten bildiğimden neredeyse emin olduğum şeyi doğrulamak için bir randevu alabileyim... Hamileyim.

OTUZUNCU BÖLÜM

ANASTASIA

"HAMİLELİK TESTİ POZİTİF ÇIKTI."

"Kan tahlili yüksek seviyede hCG gösteriyor." "RİA düştü."

"Nadiren olur ama mümkündür."

Dr. Bowen'ın sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor, ben tıbbi masaya uzanırken ve o tüm işaretlerin işaret ettiği şeyi doğrulamak için transvajinal ultrason yapmak üzere bir çubuğu içime iterken - hamileydim.

Bilgisayarda bir şeyler tıklıyor ve sonra sesi açıyor. Ve her filmde ve kitapta olduğu gibi, beklenmedik bir hamilelik hikayesi ile bebeğimin kalp atışlarının vınlamasını duyuyorum.

Ben ağlamamak için elimden geleni yaparken o bana ekrandaki her şeyi anlatıyor. Mayıs'ta doğuracağım. Kalp atışları güçlü. Doğum öncesi vitaminleri almaya başlamam önerildi. Bir sonraki randevumu ayarlamam gerekiyor.

Doktorun muayenehanesinden çıkarken kafam o kadar dağınık ki sokağa adımımı attığımda köşeden gelen arabayı görmüyorum.

Korna çaldı, ben de atladım.

Fiziksel olarak iyiyim ama zihinsel olarak... Kaldırımın kenarına düşüp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Hamileyim. Olması gereken bu değildi. Kingston'ın CEO'su olmam gerekiyordu. Babama şirketi yönetebileceğimi kanıtlamam gerekiyordu.

Yine de hamileyim. Ultrason resmine bakıyorum ve kalbim kabarıyor çünkü bu beklenmedik bir şey olmasına rağmen bebeği şimdiden seviyorum

karnımda büyüyor.

Bu berbat bir şey çünkü hem şirkete hem de aileye sahip olamam. Babam bunu denedi ve bakın nasıl sonuçlandı. Ve ben babam gibi olamam. Bunu reddediyorum.

Ama aynı zamanda Julian babama çok benziyor, peki bu bizim için ne anlama gelecek? Ben annem, o da babam mı olacak? Ben ilgi için yalvarırken biz ayrı mı büyüyeceğiz? Çocuğumuz onun sevgisi ve şefkati için yanıp tutuşurken, sadece hak ettiklerinin kırıntıları mı verilecek?

Kaldırımda oturmuş ağlarken ve ne yapacağımı düşünürken, Julian'ın annesi Helen'den bu akşamki yemeği onaylayan bir mesaj geldi.

Onları barbeküden beri görmemiştik, bu yüzden bize ulaşip akşam yemeğine davet ettiğinde elbette evet dedik. Şimdi pişmanlık duyuyorum. Mary Poppins, Martha Stewart ve Paula Deen'i andıran bir kadınla takılmak şu anda yapmak istediğim şeyler listesinin başında değil.

Gün neredeyse bitmek üzere olduğu için işe dönmek yerine eve gidip biraz kestiriyorum. Birkaç saat sonra Julian'ın iyi olup olmadığını ve yemeği iptal edip etmeyeceğimizi sormasıyla uyanıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum ona, doğrulup otururken. "Kendime gelmem için bana sadece on dakika ver."

AİLESİNİN EVİNE VARDIĞIMIZDA, KÜÇÜK AMA ev görünümlü bir ev. Ön bahçe düzgünce budanmış ve çiçeklerle dolu bir çiçeklik evin etrafını sarıyor. Verandada, Helen ve Frank'i sabah kahvelerini içerken sallanırken hayal edebildiğim iki ahşap sallanan sandalye var.

İçerisi daha da sıcak. Duvarlar bayram ve tatillerden kalma aile resimleriyle dolu. Mobilyalar temiz ama iyi yaşanmış. Büyüdüğüm, zenginlik ve bolluk kokan evin aksine, bu ev sevgi ve aile kokuyor.

Helen beni bir anne şefkatiyle kucaklıyor ve ben de annemi deli gibi özleyerek, keşke burada olsaydı da dertleşebilseydik diye hıçkırıklara boğuluyorum. Aşk hayatını çözmeye çalışırken öldüğü için muhtemelen aradığım cevaplara sahip olmayacaktı ama en azından bana destek olmak için burada olacaktı.

"Çocuklar maçı izlerken, Julian'ın en sevdiği yemeği yapmama yardım etmek ister misin?" diye soruyor, ses tonunda hiçbir yargılama yok.

Başımı sallıyorum çünkü bir şeyler pişirmeyi öğrenmek muhtemelen iyi olacak ve bana yardım edebilecek tanıdığım tek kişi o.

"Anne, Ana yemek yapmayı sevmiyor," diyor Julian, beni bundan vazgeçirmeye çalışarak. "Hayır, değil," diyorum ona. "En sevdiğin yemeği nasıl yapacağımı öğrenmek istiyorum. yemek."

Bana iki kafam birden büyümüş gibi bakıyor. "Gerçekten mi bebeğim? Spordan o kadar nefret ediyorsun ki yemek yapmayı mı tercih ediyorsun?"

"buradan," diyorum şakacı bir şekilde, göğsüne bastırarak.

Ellerimi tutup beni kendine çekiyor, mutfaktan çıkmadan önce hızlı bir öpücük veriyor ve ben bebeği öğrendiğinde bize ne olacağını merak ediyorum. Bir aile kurmayı hiç konuşmamıştık.

-Şaka yollu, etrafta benim birkaç mini versiyonumun dolaşmasına aldırmayacağını söylediği zamanı saymazsak.

Sadece biz ve şirket vardı. Çocuk isteyip istemediğini bile bilmiyorum. ... Tanrım. Ya çocuk istemiyorsa? Bizi güvende tutmak için bana güveniyordu ve aptal RİA'm başarısız oldu. Bu benim hatam değil, ama bu bebeği iyi bir şey olarak görmeyebileceği gerçeğini değiştirmez.

Benden boşanacak ve beni yalnız bir anne olarak mı bırakacak? Kocam ve bebeğim arasında seçim yapmak zorunda kalacak mıyım?

Elim korumacı bir şekilde düz karnıma gidiyor, başka seçeneğim olmayacağını biliyordum. Her seferinde bu bebeği seçerdim. Kafamdaki tüm düşünceleri silkeliyor, keşkelere teslim olmayı reddediyorum. Hepsini düşünmek akıllı başında bir insanı delirtebilir.

"Peynirli makarnanın Julian'ın favorisi olduğunu sanıyordum," diyorum tezgâhın üzerine yayılmış et ve sebzeleri fark ettiğimde.

"Birkaç favorisi var," diyor Helen göz kırparak. "Hasta olduğunda ev yapımı tavuklu şehriye çorbasına bayılır; şehriye ağırlıklı, sebzeler hafiftir. Barbekülerde iyi bir hamburgerle birlikte peynirli makarnaya bayılır ama en sevdiği ev yemeği lazanyadır. O yüzden bu akşam lazanya ve salata yapıyoruz."

O ellerini yıkıyor, ben de onu takip ediyorum.

"Lazanya yapmak aslında çok kolay" diyor. "Yapmak istediğimiz ilk şey domates sosunu yapmak."

Bir demet baharat çıkarıp taze domateslerin yanına koyduğunda, boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı hemen anlıyorum. Bu kadın

Kavanozdan domates sosu bile kullanabilirsin.

Tüm malzemeleri bir tencereye koyup her birinin ne olduğunu açıklarken onu izliyorum, sanki bunu daha sonra gerçekten hatırlayacakmışım gibi. Malzemeler kaynamaya başladıktan sonra kıymayı pişirmeye başlıyor. Birkaç dakika boyunca tek kelime etmediğimi ya da yardım etmeye çalışmadığımı fark ettiğinde, yaptığı işi bırakıp bana bakıyor.

"Ana, iyi misin?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama onun yerine başımı sallıyorum ve sonra , kayınvalidemin mutfağında kendimi kaybediyorum.

Önlüğünü çıkarıp beni kucaklıyor ve ben de Julian'a hıçkırıklara boğulduğumu belli etmek istemediğim için kollarında usulca ağlıyorum.

Ben biraz sakinleşince bizi masaya oturttu ve "Konuş benimle canım" dedi.

"Yemek yapamıyorum," diye . "Yemek yapamam, temizlik yapamam ya da çamaşır yıkayamam. Yani, ben zekiyim. Diplomam ve yüksek lisansım var ve bütün gün sayılarla uğraşabilirim ama sen bana anlatırken basit bir lazanya tarifini bile takip edemiyorum. Ve gerçek şu ki, istemiyorum. Yemek yapmaktan nefret ediyorum. Eğlenceli ya da keyifli bulmuyorum ve bunu yapmak için hiçbir isteğim yok," diye itiraf ediyorum, kelimeler terapötik bir nehir gibi akıp gidiyor.

"Oh, Ana. Seni üzmem istememiştim."

"Sen değildin." Burnumu çektim. "Benim yüzümden. Bir eş ya da anne olmamam gerekiyordu. Rakamları yönetmem gerekiyordu ve şimdi ..." Başımı sallıyorum, henüz hamile olduğumu kabul etmeye hazır değilim. Bunu söyleyeceğim ilk kişi Julian olmalı. "Bu işte iyi değilim, iyi olmak da istemiyorum ve Julian bu işte iyi olan bir eşe sahip olmayı *hak ediyor*. Bu işte berbat olacağım ve o bana kızacak, ben de ona kızacağım ve bu bizi nereye götürecekt?"

Helen bana bir mendil uzatıyor, ben de yüzümü silip burnumu sümkürüyorum.

"Sen hiçbir şeyi beceremiyorsun," diyor Helen nazikçe. "Ama ne olursa olsun, oğlum sana aşık ve bu durum kimin yemek ve temizlik yapacağına göre değişmeyecek."

"Evet, belki." Kafamda "*Bebekle evde kim kalacak?*" gibi başka düşünceler dolaşırken kayıtsızca kabul ediyorum.

Annem beni dadılardan çok az yardım alarak büyüttü ve dadıları da en güzel anılarım annemle geçirdiğim zamanlara ait.

Bu bebeğin hak ettiği anne olmak için her şeyden, geleceğim için istediğim her şeyden vazgeçebilir miyim?

Peki ya Julian? Babam bir aile babası işe almak istediğini söylerken tam da bundan bahsediyordu. İş ve aile arasında denge kurmayı bilen biri. İkimizin de nasıl yapılacağını bilmediği bir şey.

Düşüncelerin ve soruların seliyle tekrar ağlamaya başlıyorum, duygularım aşırı hızda. Helen bana sıkıca sarılıyor, her şeyin yoluna gireceğini söylüyor ve kendimi toparladıktan sonra yemek yapıyoruz. Biz derken, o yapıyor ve ben de hiçbir şey konuşmadan izliyorum.

Yemek hazır olduğunda, ağlıyormuş gibi görünmüyorum ama Julian'ın yüzündeki ifadeden bir şeylerin ters gittiğinden şüphelendiğini anlayabiliyorum. Düşüncelerime ve duygularıma bu şekilde uyum sağlaması çılgınca.

Neyse ki bu konuda yorum yapmıyor ve lezzetli lazanya, sarımsaklı ekmek ve salatadan oluşan güzel bir akşam yemeği yiyoruz. Tatlıdan sonra vedalaşıp eve dönüyoruz. Julian'a yorgun olduğumu ve yatmaya gideceğimi söylediğimde bana katılmakta ısrar ediyor.

Onun kollarında uykuya dalarken, bunu en kısa zamanda çözeceğime yemin ediyorum. Julian ve ben babama çok benziyoruz ve ailemin başına gelenlerin bizim de başımıza gelmesine izin veremem.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ANASTASIA

"HEY, JOSIE. JULIAN OFISİNDE Mİ?"

Bütün gün arka arkaya ama onu yakalayıp bu gece erken çıkmasını ve böylece konuşabileceğimizi umuyorum. Bu gece ona bebekten bahsetmeye karar verdim. Sonra da babama geri adım atacağımı söyleyeceğim. Anne olmak planladığım bir şey değildi, ama şimdi gerçekleştiğine göre, olabileceğim en iyi anne olmak istiyorum. Tıpkı annemin bana olduğu gibi.

Masasının önünden geçip doğruca ofisine doğru yürürken, "Öyle olmalı," diyor.

Kapısı hafif aralık ve toplantıda olma ihtimaline karşı içeri girdiğimi haber vermek için kapıyı çalmadan önce babamın sesini duyuyorum, beni olduğum yerde durduruyor.

"Bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu biliyorum," diyor babam, ben içeri bakarken ve Julian'a elini uzatışını izlerken.

"Teşekkür ," diyor Julian, elini sıkarken.

"Ailemize hoş geldin evlat."

Sarıyorlar ve tüm vücudum soğuyor.

Babamın Aralık ayına kadar yeni bir CEO seçmemesi gerekiyordu ama arkamdan iş çevirip Julian'ı mı seçti? Ve önce bana bile söyleyemedi mi? İstifa etmeyi planladığımı söylediğimi biliyorum ama babamın onun yerine CEO olarak geçebileceğime gerçekten inanmadığını bilmek hâlâ canımı yakıyor.

Julian'ı seçme ihtimali olduğunu biliyordum, ama dürüst olmak gerekirse, bunu yapacağına gerçekten inanmıyordum. Ben onun kızıyım, kendi kanıdanım. İş dünyasında kendimi kanıtlamak için yıllarca kıcımlı yırttım.

Ama ben yeterince iyi değilim.

Bildiğim Őeylerde bile iyi değilsem, bilmediğim Őeylerde nasıl iyi olabilirim ki?

İŞ hayatında başarısız oldum. Şimdi de eş ve anne olma konusunda başarısız olacağım.

Toplantılarının bitmesini beklemeden ofisimden ğantamı alıp yola ğıkıyorum. Birlikte geldiğimiz iĒin beni iĒin bir araba servisi ğağırıyorum. KűĒűk bir kasabada yaŐadıđımız iĒin biraz zaman alıyor, ben de bu zamanı bir iĒki alıp ağlamak iĒin kullanıyorum.

Eve geldiğimde, aĒlıktan ۆlmek ۆzere olduğum iĒin bir Şeyler yiyorum ve Julian'ın gelmesini beklerken kanepeye uzanıp akılsızca televizyon izliyorum.

Kanepede uyuyakalmıŐ olmalıyım Ēűnkű uyandıđımda dıŐarısı karanlıktı ve Julian yűz hatlarına kazınmıŐ bir endiŐe ifadesiyle baŐımda dikiliyordu.

"Bűtűn ۆđleden sonra seni aradım ve mesaj attım," diyor. "Eve erken gideceđini bana haber veremedin mi?"

"Özűr dilerim," diye mırıldanıyorum, koltukta dođrulup otururken. "Bugűn babamla ofisinizde konuŐurken kulak misafiri oldum," diye itiraf ediyorum. "Sanırım tebrikler sırayla."

Julian'ın gűzleri aĒılıyor ve bana ne duyduđumu tam olarak bildiđini sűylűyor.

"En iyisi bu. Benim de kendi haberlerim var." Ēantama uzandım ve ultrason fotoğrafını Ēıkardım. "Sűrpriz, hamileyim."

Siyah-beyaz resmi ona uzattım ve Şok iĒinde baktı. Benim iĒin de bir Şok olduğu iĒin onu suĒlamıyorum.

"RİA'dűŐtű," diye aĒıkladım. "Mayıs ayında dođum yapacađım." Gűzleri benimkilerle buluŐmak iĒin yükseliyor.

"Yani, babamın CEO olarak seni seĒmesi en iyisi, Ēűnkű ben bebek yapmakla meŐgul olacađım." Omuz silktim. "İkisini birden yapamam. Zaten bu iŐ iĒin en uygun kiŐi olduđumu dűŐűnmediđi iĒin bunun bir ۆnemi yok."

Mizahsızca gűlűyorum. "GűrűnűŐe gűre istediđini elde etti. Kocam iŐleri yűrűtűrken kızı evde yalınayak ve hamile."

Julian konuŐmak iĒin ađzını aĒıyor ama ben devam ediyorum. "Pazarlık ettiđinden daha fazlasını aldıđın iĒin ۆzgűnűm. Sahte bir niŐan istedin ama onun yerine bir karın ve bir bebeđin oldu."

İĒimden hıĒkırıklarla birlikte bir kakhaha daha yükseliyor. "Tek istediđim babamın beni sevmesi ve Kingston'ı yűnetebileceđimi gűrmesiydi. Onun iĒin

benimle gurur duymak için. Ve bunun yerine-"

"Aynen yaptın," diyor babam ve yerimde zıplamama neden oluyor.

Bir baktım, antrede duruyor.

"Baba, burada ne yapıyorsun?"

"Dışarıda telefonla konuşuyordum," diyor.

"Sana ulaşamayınca endişelendim," diye ekliyor Julian. "Baban aramaya ve mesaj atmaya çalıştı ve sen cevap vermeyince benimle birlikte seni aramaya geldi. Son zamanlarda ortalarda yoktun ve biz de endişelendik."

"Artık biliyorsunuz," dedim ikisine de. "Hiçbir sorun yok. Ben sadece hamileyim ve sen de Kingston'ın yeni CEO'susun."

"Sanırım seninle konuşmamızın zamanı ," diyor babam, kanepede yanıma gelip otururken. Bacağımı okşuyor ve bana hüzünle gülümsüyor. "Gerçek şu ki, Kingston'ı gözüm kapalı bile yönetebilirdim ama benden ilgi bekleyen bir kızla ne yapacağımı bilmiyordum."

"Sadece beni sevmeni istedim," diye fısıldıyorum, duygular boğazımı tıkıyor. "Biliyorum," diyor, gözleri cam gibi. "Sen de annenle aynı şeyi istiyordun ve ben de yaptığının bu olduğunu sanıyordum. Fakir bir ailede büyüdüm. Bazı günler ancak üç öğün yemek yiyebiliyorduk. Ailem geçimlerini sağlamak için çok çalıştı ama asla yeterli olmadı. Onlar hep para için kavgaya ederler... ya da parasızlık için."

"Ailemin evinden ayrılıp Teksas'a geldiğimde paranın mutluluk anlamına geleceğini düşünmüştüm. Okula gittim, işletme okudum ve tüm çabamı eğitimime harcadım. Sonra annenle tanıştım. Zengin bir ailede büyümüştü ve üniversitenin ikinci yılında babasından onunla evlenmek için izin istediğimde, 'Ona bir kocanın bakması gerektiği gibi bakabildiğin zaman veririm' dedi."

"Bunu bilmiyordum," diye itiraf ediyorum.

"Kimse bilmiyordu," diye itiraf ediyor. "O gün evden ayrıldım, kendim için bir şeyler yapma konusunda daha da motive olmuştum. Mezun olduğumda iş fikrimi babasına sundum. Kasabadaki bankanın sahibiydi ve krediye ihtiyacım vardı. Bana içki satarak asla para kazanamayacağımı ve pervasızca davrandığımı söyledi."

Hafifçe kıkırdıyor ve sanki hatırlıyormuş gibi başını sallıyor.

"İşin başarılı olacağından emin olana kadar annenle evlenmedim," diye devam ediyor. "Bu yüzden otuzlu yaşlarımızın başına kadar sana sahip olamadık. O zamana kadar kendimi şirkete, herkesin yanıldığını kanıtlamaya o kadar kaptırmıştım ki başka bir yol bilmiyordum."

"Bize büyük bir ev ve pahalı arabalar aldım. İkinizin de hiçbir şey istemediğinden emin oldum, ama ikinize de en çok istediğiniz şeyi vermeyi reddettim ..."

"Sen," diye fısıldadım. "Sadece seni istedik."

"Öldüğü gün, öğle yemeğindeyken, seni işe almamamı istedi," diyor gözyaşları göz kapaklarını doldururken.

"Ne? Neden?"

Bu hiç mantıklı değil. Babama bir hayal kırıklığı olmadığını kanıtlayabilmek için hayatımı düzene sokmak için ne kadar çok çalıştığımı biliyor.

"Beni kaybettiği gibi seni de kaybetmek istemedi," diyor usulca. "Ona göbek bağı kesme zamanının geldiğini söyledim, o da sinirlenip gitti. Kavga etmemizin gerçek nedeni buydu," diye itiraf ediyor ve beni şoke ediyor. "Bu yüzden üzgün bir şekilde kaçtı. Senin bana dönüşmenden korkuyordu."

"Bu yüzden gelip senin için çalışmamı istemedin," diyorum, sonunda parçalar yerine oturuyor. "Onun son arzularına uyuyordun."

"Öyleydim," dedi, "ama yapılacak doğru şey bu değildi çünkü bunca zaman, senin yetenekli olmadığını düşündüğümü, Kingston ya da benim için çalışmaya layık olmadığına inandığımı sandın. Senin bir hayal kırıklığı olduğunu hiç düşünmedim Anastasia. Sadece benim başıma gelenlerin senin de başına gelmesini istemedim."

"Demek Julian'ı yeni CEO olarak seçtiniz."

"Hayır," diyor Julian. "Kulak misafiri olduğun şeyin işle hiçbir ilgisi yoktu. Seninle evlenmek için babandan izin istiyordum... doğru şekilde."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Anlamıyorum."

"Gerçek bir düğün istediğini söylemiştin. Beyaz bir elbise, güzel bir mekân, babanın seni koridorda yürütmesi. Ben de sana bunu vermek istiyorum."

Yumuşakça gülümsüyor ve kalbim göğüs kafesine çarpıyor. Tam da bu adamı zaten sevdiğimden daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm anda böyle bir şey yapıyor.

"Teşekkür ederim!" Gözyaşlarım kapaklarımdan taşıp yanaklarımdan aşağı süzülürken kollarımı ona doluyorum.

"Nişanımızın sahte başladığını biliyorum ama seni seviyorum Ana ve sana dünyaları vermek istiyorum." Uzandı ve elini karnıma bastırdı. "Hem seni hem de bebeğimizi."

Kendimi o ana o kadar kaptırmışım ki babamın önünde söylediklerini anlamam bir saniyemi alıyor. Anladığımda ona baktım ve gülümsüyordu.

"Aniden nişanlanmanızın gerçek olduğuna inandığımı düşünmediniz, değil mi?" Babam gülerek şöyle diyor. "Milyarlarca dolarlık başarılı bir şirket yönetiyorum. Saçmalığın kokusunu bir mil öteden alırım. Başından beri biliyordum."

"Neden hiçbir şey söylemedin?" İtirafı karşısında afallayarak sordum.

Yani, mantıklı ama bize seslenmek için o kadar çok fırsatı vardı ki, seslenmedi.

"Birincisi, senin tekrar hayatımda olman demekti," diyor babam sulu bir gülümsemeyle. "Evde olduğunu öğrendiğimde, buraya nasıl geldiğin umurunda değildi. Ama seni eve getirenin Julian olduğu gerçeği... belki de sadece aşık yaşlı bir adamım, ama bu bana kader gibi geldi. Oğlum olarak gördüğüm adam altı yıl sonra kızımı eve getiriyor. Daha fazlasını isteyemezdim."

Boğazını temizliyor ve ikimize de gülümsüyor. "CEO pozisyonuyla nasıl başa çıkacağım konusunda zorlanıyordum. Ama sonra ikinizin aşık oluşunu izledim ve siz bunu kolaylaştırdınız."

"Ne?" Ben soruyorum. "Nasıl?"

"Bilmen gereken bir şey var Anastasia," diyor babam, gülümsemesi soluyor. "Bunun için heyecanlanmanı istemiyorum. Özellikle de hamile olduğun için. Ama ben hastayım. Akciğer kanseri. Neyse ki çabuk yakaladılar. Bunu öğrenmeden önce zaten emekli olmayı planlıyordum ama bu istifa kararımı pekiştirdi. Bu hastalığı yenmeye odaklanmam gerekiyor, sonra da seyahat etmek ve ailemle vakit geçirmek istiyorum."

"Baba," diye fısıldıyorum boğuk bir hıçkırıkla.

"Ben iyi olacağım," diyor, her zaman çok güçlü. "Ama Kingston'ı sana devretmeye karar verdim. Aile işimizi senin yürütmeni istiyorum tatlım, kocan da yanında olacak."

"Ama ben hamileyim," diye ağlıyorum, gözlerimdeki yaşları silerek.

Julian, "Bu da inşa ettiğimiz çocuk bakım evini daha da elzem kılıyor," diye belirtiyor. "Sen, ben ve ailelerimiz arasında, bu bebek hiçbir şey istemeyecek." Eğildi ve beni öptü. "Biz hallederiz, Red."

Epilog

JULIAN

Yaklaşık Sekiz Ay Sonra

"SENDEN NEFRET EDİYORUM! VE EĞER BİR DAHA YANIMA GELİRSEN, SENİ
PARÇALAYACAĞIM.

senin di-"

Ana'nın sözleri, milyonuncu kez ıkınıyormuş gibi hissettiren çılgınlıklarıyla kesiliyor. Kırk saatten fazla bir süredir doğum sancısı çekiyordu. Doktor olası bir sezaryenden bahsetmişti ama küçük oğlumuzun kendi zamanında gelmesi gerekiyordu.

Bir kasılma daha geçirirken ona "Bunu başaracaksın Red," diyorum. Doktor, "Saçı görüyorum," . "Bir, belki iki kez daha ıkınacak ve dışarıda olacak."

Bir kasılma daha, bir ıkınma daha sonra çıktı.

İkimiz de hemşirelerin onu temizlemesini, sıvıyı boşaltmasını izliyoruz ve sonra ilk kez ağlıyor ve sanki kalbim ikiye ayrılıyor - bir yarısına karım, diğer yarısına oğlum sahip oluyor.

Hemşire onu Ana'nın yanına getirip göğsüne yatırıyor ve ikisi de ağlayıp birbirlerine bağlanırken fotoğraflarını çekiyorum. Samuel'in kanserinin kötüye gittiği ve Ana'nın bir yandan anne olmaya hazırlanırken bir yandan da kendisi ve şirketi için güçlü kalmaya çalıştığı zorlu birkaç ay oldu.

Ama kucağında oğlumuzla bana bakarken, her zor anın bu ana yol açtığını biliyorum.

Küçük oğlumuzun alnına bir öpücük konduruyorum ve hemşire üçümüzün fotoğrafını çektikten sonra onu temizlemek için geri götürüyor ve

diğer hemşireler Ana'ya aynısını yaparken.

Yaklaşık yarım saat sonra, Ana tekerlekli sandalyeye alındı ve küçük oğlumuz getirildi. Mümkün olduğunca uzun süre emzirmek istiyor, bu yüzden emzirme uzmanı ona onu nasıl emzireceğini gösteriyor ve her şeye yemin ederim ki, karımın oğlumuzu ilk kez emzirmesini izlemekten daha güzel bir şey yok.

O görmeden fotoğraflarını çekiyorum. Şu anda güzel hissetmiyor olabilir ama bir gün bunu görmek isteyecektir.

Onu besledikten ve kundaklayıp uyuttuktan sonra, önce babasını ve Selene'yi getirmemi istedi. Bekleme odasına girdiğimde ailelerimiz ayağa kalktı.

"Anne de bebek de çok iyi durumda," diyorum herkese. "Doğal doğum yaptı ve şu anda iyileşme sürecinde. Bebeğimiz tam 7 kilo ve 20 santim." Son sekiz ayda on yıl yaşlanmış gibi görünen Samuel'e bakıyorum. "Önce seni görmek istiyor."

Herkes onun sağlık sorunlarını bildiği için kimse şaşırmaz. Selene yakında geleceğini söylüyor ama Ana'yı yalnız görmesine izin veriyor. Onu geri götürüyorum ve içeri girdiğimizde Ana'nın yüzü aydınlanıyor.

Çabucak ellerini yıkar ve sonra yatağının yanına gider.

"Baba," diyor gözyaşları arasında, "seni torununla tanıştırmak istiyorum." Ben fotoğraf çekerken küçük oğlumuzu kaldırıp babasına uzatıyor. "Kingston Samuel Parker."

Samuel onun adını duyunca hıçkırıklara boğulur. "Oh, Ana. O mükemmel." Kızına bir bakış atar. "Annen seninle çok gurur duyardı."

Onun sözleri üzerine Ana gözyaşlarına boğulur.

Samuel bana Kingston'ı verdi ve kızını kollarına aldı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Eve gelip bana bir şans daha verdiğin ve bana değerli bir torun verdiğin için teşekkür ederim. Bu hayatta daha fazlasını isteyemezdim."

"Hayır, öyle söyleme," diye tersliyor Ana. "Bu kulağa çok fazla veda gibi geliyor. Ve biz Kingstonlar savaşçıyızdır. Ayrıca, benimle koridorda hâlâ ihtiyacım var."

Hamileyken evlenmek istemediği için düğünü bu yazın sonlarına doğru planladık ve babasının onu koridorda yürütmesine karar verdi. Babası akciğer kanseri olduğu için ameliyat olmak zorunda kaldı ve ardından kan pıhtılaşmasıyla ilgili bazı komplikasyonlar yaşandı ama şimdi,

Durumu daha iyi ve kemoterapinin ortasında. Bunu atlatmaya kararlı biri varsa, o da odur.

Samuel ona alnına bir öpücük kondurarak, "Bunu hayatta kaçırmazdım," diyor.

Kingston'ı tekrar tuttuktan sonra, diğerlerine ziyaret edebileceklerini bildirmek için izin ister.

O gittikten sonra yatağın kenarına oturuyorum ve Ana'ya bir öpücük veriyorum. "Bana istediğimi hiç bilmediğim her şeyi verdiğin için teşekkür ederim," diyor, Sesi duygu doluydu.

"Seni sevdiğim için bana teşekkür etmene gerek yok, Red." Ona bir öpücük daha veriyorum. "Aramızdaki bu şey kaçınılmazdı. Seni gördüğüm an, seninle sarhoş oldum."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Çok sevimsizsiniz Bay Parker."
"Sadece sizin için, Bayan Parker."

Anastasia ***Dört Ay Sonra***

"ÇOK GÜZEL GÖRÜNÜYORSUN. BİR PRENSES GIBI."

Arkamı döndüğümde babamı soyunma odasının kapısında, siyah bir smokin giymiş, benimle koridorda yürümeye hazır bir şekilde buluyorum. Kanseri tedavisini bitireli üç ay oldu ve artık resmen kansersiz. Elbette sık sık kontrolden geçmesi gerekecek ama şu anda iyi ve önemli olan da bu.

"Teşekkür ederim," diye boğuluyorum, duygularım beni ele geçiriyor. "Ve şu haline bak." Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum ve papyonunu tamamen düz olacak şekilde ayarlıyorum. "Her zamanki gibi yakışıklısın."

"Bu kocanızdan," diyor gülerek ve bana küçük bir kutu uzatıyor.

Annesine hediye getirmesini söyledim bile - bugün için onun için hazırladığım bir şişe viski ve çıldıracağı bir başka son dakika hediyesi.

Üstünü açıyorum ve içinde birkaç takı takılı olan muhteşem bir Tiffany bileklik buluyorum. İlk baktığım kalp şeklinde bir madalyon.

Ortasında "Evlen Benimle" yazıyor. Arkasında ise "Sonsuza dek seninle sarhoş olacağım" yazıyor.

Romantik ve sevimsiz kocama gülüyorum. Nişan yüzüğümde de aynı yazı var. Bana sürpriz yaptığı bebek tatili sırasında, aşık olduğumuz yerde - Maui'de- tekrar evlenme teklif etmeden önce yazdırmıştı.

Bir diğeri ise ortasına *annemin* işlendiği bir kalp. Kalbim kabarıyor. Anne olarak geçirdiğim bu son dört ay hayatımın en güzel dönemiymiş. Başarısız olmaktan çok endişeliydim ama Londra'da kendimi izole ettiğim zamanların aksine burada bir ailem olduğunu hesaba katmamıştım. En iyi arkadaşım Paige bile Amerika'ya taşındı - erkek arkadaşı Houston'da bir iş bulduktan sonra onunla birlikte taşındı - ve şimdi Kingston'da yeni pazarlama müdürü olarak çalışıyor.

Bir sonraki takı bir taç, belli ki Kingston'ı sembolize ediyor - nasıl tanıştığımızı, kızlık soyadımı ve oğlumuzun adını. Gümüşten ve uçlarında minik elmaslar var. Çok güzel.

Ve son tılsım da bir şampanya şişesi. Kesinlikle çok sevimli. Tüm tılsımlar öyle. Julian istese bile daha anlamlı bir hediye seçemezdi.

Bileziğin altında bir not var. Açıyorum ve Julian'ın tavuk tırnağını buluyorum.

Kırmızı,

Bugün bir başlangıç değil, çoktan başlamış olduğumuz bir ilişkinin devamı. Seninle tekrar evlenmek için sabırsızlanıyorum ve /Birlikte yaratacağımız tüm anılar için sabırsızlanıyorum.

Sevgiler,

(Jul)ian

Julian'ın ismini imzalama şekline güldüğümde babam "Bu sesi seviyorum," diyor. "Ve seni mutlu görmeyi seviyorum."

Beni kucaklıyor, ben de yanağından öpüyorum.

"İyi olmana çok sevindim," diye fısıldadım. "Ve bu şekilde kalmalısın." Geri çekildim ve ona gülümsedim. "Özellikle de dokuz ay sonra yeniden dede olacağın için."

Babam geniş gözlerle karnıma bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Hamile misin?"

"Sanırım öyle," diyorum gülerek. "Bu sabah bir test yaptım ve pozitif çıktı. Balayımızdan döner dönmez doktordan bir randevu alacağım."

İkimiz de Kingston'dan bir gecede ayrılmaya hazır olmadığımız için, işi basit tutup Galveston'daki bir tatil köyünde sahilde bir hafta geçireceğiz.

Tuttuğumuz düğün fotoğrafçısı babamla birkaç fotoğrafımı çektikten sonra düğün marşı başladı ve bize gitme vaktinin geldiğini söyledi.

Koridordan aşağı yürüyüş çok hızlıydı ve babamla Julian el sıkışıp kucaklaştıklarında, Julian beni sevmeye ve benimle ilgilenmeye devam edeceğine söz verdiğinde boğuluyorum.

Birbirimiz için yazdığımız yeminleri ediyoruz ve ağlamamak için ne kadar çabalasam da Julian bana yeni bir alyansla sürpriz yaptığında pes ediyorum ve buna izin veriyorum.

"Bunda birbirine bağlı iki bant var" diye açıklıyor. "Her ikisi de *evet* dediğimiz zamanları temsil ediyor ve hayatlarımızı sonsuza kadar birlikte dokuyor."

Kordonu takıyor ve sonra nişan yüzüğümü geri takıyor. Birkaç saniye boyunca ona bakıyorum, yüzüğümle mükemmel uyum sağladığından emin olmasına bayılıyorum.

"Ben de aynı şeyi yaptım," diyorum sulu bir kahkahayla.

Yüzük taşıyıcımız olmadığı için yüzüğü Julian'ın sağdıcı Ryder tutuyor. Yüzüğü ondan alıp Julian'a gösteriyorum. Platin alyans, iki kez evlendiğimizi simgeleyen, tüm bandın etrafında dolanan iki kablodan oluşuyor.

"Bayıldım," diyor yüzük parmağına geçirirken. "Ben de seni seviyorum."

Nikâh memuru bizi karı koca ilan ediyor ve Julian yüzümü okşuyor, sonra beni öyle bir tutkuyla öpüyor ki sanki ruhlarımız birbirine bağlıymış gibi ve sanırım birçok açıdan bu doğru çünkü bu adam sadece bedenime ve kalbime sahip değil. O benim ruhuma da sahip. Uzun süre başarılı olmanın beni mutlu edeceğini düşündüm ama şimdi mutluluğu yanlış yerlerde aradığımı biliyorum.

Ama sorun değil çünkü her Şeyin bir nedeni vardır. İyi günlerin değerini anlayabilmek için kötü günleri de deneyimlemem gerekti. Annemi kaybettiğimde yaşıadığım kayıplar ve yalnız geçirdiğim yıllar nedeniyle sevginin ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Ve bunu Julian'dan başka yaşamak isteyeceğim kimse yok.

"Demek hamilesin, ha?" diye mırıldanıyor öpüşmeyi kestiğimizde.

Ona bakıyorum ve ukala sırtışı karşıısında gözlerimi deviriyorum. "Sadece bir yıl arayla iki bebeğimiz olduğunda gülmeyeceksin."

Julian

"EVLİLİK VE BABALIK SANA ÇOK YAKIŞIYOR," DEDI EN YAKIN ARKADAŞIM, Ryder, omzumu sıkarak. "Tebrikler, dostum."

"Teşekkürler. Aramızda kalsın" - Ana emin olana ve on iki haftalık olana kadar hamileliğini açıklamak istemediğinden kimsenin duymaması için eğiliyorum- "Sanırım Ana yine hamile."

Kaşlarımı oynatıyorum ve Ryder kıkırdıyor. "Sen benden daha iyisin," diyor başını sallayarak.

Nora ile olan evliliği birkaç ay önce aniden sona erdiğinden ve bekar bir baba olduğundan beri biraz zorlanıyor.

"Her Şey nasıl gidiyor?"

"Zor bir durum," diyor, sesi de en az görüldüğü kadar bitkin çıkıyor. "Şu anda zor olduğunu biliyorum ama sen doğru yaptın."

"Biliyorum," diye katılıyor. "Ama çoğu gün ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyorum."

"İnan bana, hepimiz hissediyoruz. Sadece sen değilsin."

"Evet, ama en azından sen ve Ana birbirinize sahipsiniz," diyor. "Neyse, bu kadar iç karartıcı Şey yeter. Bugün senin düğün günün!" Bana sırtıyor. "Git o güzel karınla dans et."

Dans pistinde Kingston'ı kucağına almış, bir pop şarkısı eşliğinde döndüren Ana'ya bakıyorum. Yüzünü Kingston'ın boynuna dayayıp ahududular üflüyor ve Kingston'ın yüzü aydınlanıyor. Onu buradan duyamıyorum ama güldüğünü görebiliyorum. Bunu birkaç gün önce yapmaya başladı ve bu bağımlılık yaratan bir ses.

"Sanırım bunu yapacağım," diyorum Ryder'a.

Karıma ve oğluma ulaştığımda bana gülümseyerek bakıyorlar. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?" İkisini de kollarımın arasına alırken soruyorum. "Her zaman," diyor.

Kollarımızda Kingston ve karnında büyüyen bir bebekle birlikte dans ederken, onu o kupa karısı sitesinde bulduğum günden bu yana ne kadar yol kat ettiğimizi düşünmeden edemiyorum.

İlişkımız sahte olarak başlamış olabilir ama yarattığımız aşk gerçek ve bunu dünyadaki hiçbir şeye değişmezdim. Ona sarhoş olduğumu söylediğimde şaka yapmıyordum. O benim bağımlılığım, var olma sebebim ve her geçen gün onun sevgisini daha çok arzuluyorum.

Okuduğunuz için teşekkürler!

Ana ve Julian'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz? [Bonus içerikleri için buraya tıklayın.](#)

**[Drunk on You'yu Amazon'da](#)
[İnceleyin Drunk on You'yu](#)
[Goodreads'te İnceleyin](#)**

Eğer Drunk on You'yu beğendiyseniz, Ryder'[ın Hooked on You](#) adlı kitabına : [milyarder bekâr bir baba, mücadele eden bekâr bir anneyle tanışıyor](#), [dadı romantizmi](#).mutlaka göz atın

yazar hakkında

Nikki Ash, bekâr ebeveyn, gizli bebek ve sürpriz hamilelik romanlarına odaklanan USA Today Çok Satan çağdaş romantizm yazarıdır. Günlerini ve gecelerini kelimelerin içinde kaybolmakla geçiriyor. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor. Boxcar Çocukları'ndan Uğultulu Tepeler'e ve en yeni tek ebeveyn romantizmine kadar her tür kitabı yaşamış ve solumuştur.

Nikki, kocası, iki çocuğu ve çocuklarından biri olarak gördüğü köpeğiyle birlikte Güney Florida'da yaşıyor. Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda, ailesiyle birlikte ilham arayışı içinde dünyayı geziyor.

Nikki Ash ile bağlantı kurun

[Web sitesi](#) * [Nikki Ash'in okuyucu grubu](#)

[Bugün haber bültenime katılın ve ÜÇ ücretsiz kitap kazanın!](#)

[E-kitap ve sesli kitap listemin tamamına göz atın!](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.